

8th February 1955]

III.—GOVERNMENT BILL.

THE MADRAS IRRIGATION (LEVY OF BETTERMENT CONTRIBUTION) BILL, 1954—*cont.*

MR. SPEAKER :—“ I fix a time-limit of 15 minutes for each hon. Member. The Hon. Minister will reply at 4 o'clock this afternoon.”

* SRI M. NARAYANA KURUP :—“ Sir, though theoretically some justification can be found for a measure like this, it is in the nature of things a very difficult measure in its implementation. Now inasmuch as this levy will have to be borne by tenants who are benefited by works, the cost of which is above Rs. 25,000, I submit that it is likely to affect almost all works undertaken by the Government. But more important than the assessment of levy is its incidence. In other words, we have to consider on whom the contribution falls. Sir, the sections in this Bill dealing with the apportionment of contribution are very confused and are not at all clear. That is so because certain fundamentals have not been borne in mind. Sir, there are three expressions, namely, ‘ owner ’, ‘ landholder ’ and ‘ landlord ’ the implications of which have not been carefully borne in mind in apportioning the contribution which I shall presently show. This confusion would not have arisen if landholders are always the landlords.

“ Now, section 11 is very defective and it cannot be properly implemented. It says that a tenant has to bear a certain portion of the contribution. But in case there is an enhancement of rent, he need not pay. Of course, the principle is good. But when there is one intermediary, the landholder who is liable to pay the contribution or the levy and the landlord who is entitled for the enhancement of rent, they are different. That important distinction has not been borne in mind. (The Deputy Speaker in the Chair.)

“ I understand that the position is similar in Tamil Nad also and it is not peculiar to Malabar, namely, that in all cases the landholder is not the landlord himself. Take for instance, A is the landholder. Under the definition, he has to pay the contribution; B is a sub-tenant or under-tenure holder and C is the actual cultivating tenant. Now, A the landholder is not entitled to ask for enhancement of rent from C, because there is privity of contract or estate between the two. But if he is allowed the enhancement of rent on the basis of improvement of the property, he does not pay the contribution at all. Therefore, in all these cases, where there are three persons interested in the land, this clause 11 will not work properly and on the other hand, it will create a great injustice as shown by me. The landholder immediately before him who alone can get the enhancement will get it and in the meanwhile the real landholder liable to pay the levy will be denied contribution from the tenant. That is a very important defect in section 11.

[Sri M. Narayana Kurup]

[8th February 1955]

“Then, Sir, in section 10, I find that the persons affected by the Malabar Tenancy Act are excluded. I do not see the purpose of this. Because, in the very definition of ‘landlord’ distinction is made with respect to Malabar such as the janmi, kanamdar, customary verumpattamdar and they are classified under the term ‘landholders’. That being so, I do not see the reason why an exemption is made under section 10. It is nothing but a repetition. If the definition in the original Act for ‘landholder’ does not make specific provision in respect of Malabar Tenancy Act, there may be some meaning in this exemption. But, since it is there, this is superfluous and is unnecessary.

“Therefore, I request the Hon. Minister to consider these important defects in clauses 10 and 11 where the distribution of the incidence of levy is made impossible where there are more than one inter-mediary in-between the landholder and the tenant.”

12-10
p.m.

* SRI B. K. NALLASWAMI :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவைப்பற்றி பேசும்போது எதிர்க்கட்சி அங்கத்தினர்கள் குறிப்பாக கம்யூனிஸ்ட் அங்கத்தினர்கள் இதை எதிர்த்துப் பேசினார்கள். அவர்களில் பலர் பொறுக்குக் கமிட்டியில் இருந்தார்கள். சாட்சிகளை எல்லாம் கேட்டிருக்கிறார்கள். இந்த வரித் திட்டத்தைச் சர்க்கார் கொண்டு வரும்போது, இந்த வரியை எந்தெந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள விவசாயிகள் கொடுக்கப்போகிறார்களோ அவர்களைக் கலந்துகொள்ளாமல் இதைக் கொண்டுவரவில்லை. ஏற்கனவேயே இந்த மாதிரியான ஒரு வரி கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்பதை நீர்ப்பாசன இலாகா அதிகாரிகள் விவசாயிகளிடத்தில் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆனால் விவசாயிகளுக்கு இருக்கிற பயம் எல்லாம் இந்த வரி முன்பு அதிகாரிகள் சொன்ன அளவிலேயே இருக்குமா அல்லது முன்பு சொன்னதைவிட இப்பொழுது நான்கு ஐந்து மடங்கு அதிகமாக ஆகிவிடுமா என்பது ஒன்றே தான். அவர்கள் வரி கொடுக்கத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த மசோதாவிலேயே திட்டவாட்டமாக இவ்வளவு வரி கொடுக்கப்படவேண்டுமென்று வரையறை செய்யப்படவேண்டுமென்பதை அவர்களது வேண்டுகோள். ஆனால் இந்த மசோதாவில் அது தெளிவாகப்படவில்லை. பொதுவான கொள்கைமட்டம்தான் இந்த மசோதாவில் இருக்கின்றது. இந்த மசோதாவை வைத்துக்கொண்டு கணக்குப் போடக்கூடிய அதிகாரிகளின் மனப்பான்மைக்கு ஏற்றபடி வரி விகிதம் நிச்சயம் பலமடங்கு கூடுதலாகவும் இருக்கலாம். குறைவாகவும் இருக்கலாம். அதனால்தான் பொறுக்குக் கமிட்டியிலேயே உயர்ந்த பட்ச அளவு இந்த மசோதாவிலேயே நிர்ணயிக்கப்பட்டுவிட வேண்டுமென்று அதாவது திட்டவாட்டமாக இவ்வளவு தான் வரி வசூலிக்கப்படும் என்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டுவிடவேண்டும் என்று வற்புறுத்திக் கூறினோம்.

“புதியதாக வெட்டப்பட்ட ஒரு பாசனக் கால்வாயின் மூலமாக பலஏக்கர நிலங்கள் அபிவிருத்தி அடைந்தாலும்கூட பல பூமிகள் ரொம்ப பின்னுக்குப்போய் இருக்கிறதென்பதை ரூபகத்தில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். எங்கள் பக்கத்தில் தோட்ட பூமிகள் ரொம்ப பின்னடைந்து இருக்கின்றன. அவற்றில் நல்லவிதமாகப் பயிர் செலவு செய்யும் அளவிலே, உற்பத்தியைப் பெருக்கும் அளவிலே நீர்ப்பாசன வசதியைச் செய்துகொடுத்தாலும்கூட அவற்றில் ஒன்றும் செய்யமுடியாத நிலைமை இருக்கிறது.

“அவற்றில் இந்தப் பயிரைத்தான் விளைவிக்கவேண்டும். இதனை விளைவிக்கக்கூடாது என்று தடை வேறு செய்திருக்கிறார்கள். சில பூமிகளில் நெல்லைத் தவிர வேறு பயிரே செய்யமுடியாது. ஆனால் நெல் பயிர் செய்ய அனுமதிப்பதில்லை. அதுமாத்திரமல்ல. மேட்டூர் வாய்க்கால் பிரதேசங்களை எடுத்துக்கொண்டால் தண்ணீர் ஓதம் பிடித்து வீடுகள் விழுந்துகொண்டிருக்கின்றன. வாய்க்காலுக்கு மறு கரையிலே போய்

8th February 1955] [Sri B. K. Nallaswami]

பல ஊர்வாசிகள் தங்கள் வீடுகளைக் கட்டிக்கொள்ளவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கால்வாயினால் வீடுகள் இடிந்து போனவர்களுக்கு சர்க்கார் நஷ்ட ஈடு கொடுக்கவேண்டியது கூட மிகவும் முக்கியமாகும். அதோடு வீடு விழுந்துபோன பல ஏழைகள் இருக்கிறார்கள். புதியதாக நாம் போடப்போகும் வரியிலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தில் அந்த ஏழைகளுக்குத் தங்களுடைய வீடுகளை மேற்புறத்தில் கட்டிக்கொள்வதற்கு சர்க்கார் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்து உதவி செய்ய வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். மேலும் மேட்டூர் கால்வாயினால் ஓதம் எடுத்து வீடுகள் விழுந்து போகாதவாறு பல இடங்களில் ஜல தாரைகள் ஏற்படுத்துவதற்கு ஆங்காங்கேயுள்ள கிராமப் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு கிராண்டு கொடுத்துத்வ வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இந்த மசோதாவிலேயே திட்டவட்டமாக எந்த தரப்பிற்கு எவ்வளவு உயர்ந்தபட்ச கட்டணம் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை தீர்மானித்துவிடவேண்டுமென்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். குறிப்பாக இன்றைய தினம் காலையில், இந்த வரித் திட்டத்தினால் எவ்வளவு வரி கட்டவேண்டியவருமென்று கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தோம். மானம் பார்த்த பூமியில் ஏக்கராவுக்கு இருபது ரூபாய் மகசூல் வரும் ஒரு வகையில் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், இன்னொரு வகையில் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் அதே பூமியில் 50 ரூபாய் மகசூல் வருமென்றும் சொல்லலாம். இப்படி இவ்வளவு தான் வருமானம் வருமென்று திட்டவட்டமாகச் சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. இந்த மசோதாவில் மாதிரிக்கு சில கணக்குகள் போட்டு விவரங்களைக் கொடுக்கவேண்டும். அந்த விவரங்களைக் கொடுத்து விட்டால் எதிர்ப்பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கும் சரி, இந்தப் பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கும் சரி எந்தவிதமான சந்தேகமும் இருக்காது. இன்னென்ன பூமி எப்படிப்பட்ட தரம் உடையது என்பது ரெவின்யூ இலாகாவுக்கு நன்கு தெரியும். ஆகவே இந்தந்த பிரதேசத்தில் இந்தந்த அடிப்படையில் வரி விதிக்கப்படும் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லிவிட்டால்தான் எங்களுக்கு ரொம்பவும் திருப்தியாக இருக்கும். ஏனென்றால் நாம் விதிப்பது எதுவாக இருந்தாலும் அதைக் கொடுக்க மக்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஏனென்றால் நாம் அவர்களுக்குக் கொடுத்த எதையும் செய்யமாட்டோம் என்று நம்மை ரொம்பவும் நம்புகிறார்கள். தங்கள் பிரதிநிதிகளேபேரிலும் நமது மந்திரி சபை பேரிலும் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருப்பதாலேயே கிளர்ச்சி எதுவும் செய்யாமல் பேசாமல் இருக்கிறார்கள். நாம் அவர்களை நசுக்கமாட்டோம் என்று நம்மிடம் அதிக நம்பிக்கை வைத்திருப்பதாலேயே நம்முடைய பொறுப்பும் மிக அதிகமாகிறது. ஆகவே நம்முடைய பொறுப்பை உணர்ந்து மிக விளக்கமாக இந்த மசோதாவிலேயே பல கணக்குகளைப் போட்டுக்காட்டி இந்த மாதிரியான முறையில் வரி வசூலிக்கப்படுமென்று விளக்கம் கொடுத்துவிட்டால் மக்களிடையே இருக்கும் கொஞ்ச நஞ்சு பயமும் அகன்றுவிடும்.

“மக்களுக்கு பல பல திட்டங்களைப் போட்டு நீர்ப்பாசன வசதிகளைச் செய்து கொடுக்க வேண்டியதுதான். அதற்குவேண்டிய பணத்தையும் மக்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வரியாகக் கூட்டக்கூடத் தயாராகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு இருப்பது எல்லாம் அதிகாரிகளை விட்டு பின்னர் கணக்குப் போடச் சொல்லி, அந்த அதிகாரிகள் ஒன்றுக்கு இரண்டாகக் கணக்குப் போட்டுவிட்டால் தங்களுடைய சக்திக்குமேல் வரிப்பணம் உயர்ந்து விடுமே என்கின்ற பயம்தான் இருக்கிறது. உதாரணமாக உடுமலைப்பேட்டை தாலுகாவில் முன்பு ஏக்கராவுக்கு 70 ரூபாய் வரி கொடுப்பதற்குத் தயாராய் இருந்தார்கள். ஆனால் இன்றைக்கு அவர்கள் தயாராய் இல்லை. காரணம் நெல் விலை ஒரேயடியாகச் சரிந்துவிட்டது. குறிப்பாக பொதி 55 ரூபாய்க்கு இன்றைக்கு நெல் விலை வந்துவிட்டது. பருத்தி விலை முதற்கொண்டு எல்லா விளை பொருள்களின் விலையும் ஒரேயடியாகக் குறைந்துகொண்டு வருகின்றன. ஆகவே பழைய மூன்று வருஷக் கணக்கை வைத்துக்கொண்டும், இனி வரப்போகிற மூன்று வருஷக் கணக்கை வைத்துக்கொண்டும் நாம் இப்பொழுது ஒரு வரி விகிதத்தை நிர்ணயித்துவிட்டால் அதனால் தவறு ஏற்பட்டுவிடுமோ என்ற பயம் இருக்கிறது. ஆகையால் இப்போழுதே ஒரு சின்னத் திருத்தம் செய்வது

[Sri B. K. Nallaswami] [8th February 1955]

அவசியமென்று தோன்றுகிறது. அதாவது சண்டைக்கு முன்னால் நமது ராஜ்யத்திலிருந்த விலைவாசிகளை வைத்துக்கொண்டே வரிவிதித்ததை நிர்ணயிக்கும்போது கணக்குப் போடுவது நிச்சயமாக இருக்கும். அதை விட்டு ஒரேயடியாக விலைவாசி சரிந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது இரண்டொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இருந்த உயர்ந்த விலைவாசியின் அடிப்படையில் வரி நிர்ணயிப்பது கெடுதியாகவே இருக்கும். நம்பேரில் நம் பிக்கை வைத்து மக்கள் கிளர்ச்சி எதுவும் செய்யாமல் இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுடைய நன்மைக்காகவே பல நீர்ப்பாசன திட்டங்களைப் போடுவது வரவேற்கத் தக்கதாக இருந்தாலும், இப்பொழுது போட உத்தேசித்திருக்கின்ற அபிவிருத்தி வரியினால் அவர்கள் பெரிதும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதற்கு வேண்டிய வகையில் இந்த மசோதாவை கனம் மந்திரி அவர்கள் திருத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என் உரையை முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

12-18
p.m.

* SRI K. T. RAJU :—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி வரி விதிப்பு மசோதாவை பொறுக்குக் கமிட்டிக்கு விட்டவுடனேயே நான் அந்த பொறுக்குக் கமிட்டியில் ஒரு அங்கத்தினர் என்ற முறையில் சர்க்காருக்கு ஜூன் 3-ந் தேதி ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அதில் எத்தனை அபிவிருத்தித் திட்டங்கள் நமது ராஜ்யத்தில் நிறைவேறியிருக்கின்றன, உத்தேசித்த வரியினால் அந்தப் பிரதேசங்களிலிருந்து எவ்வளவு வருமானம் வருமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது, என்றெல்லாம் அந்தக் கடிதத்தில் கேட்டு எழுதியிருந்தேன். ஆனால் இன்று வரை ஒரு விவரமும் கொடுக்கப்படவில்லை. கொடுக்கப்பட்டிருந்தால் இந்த மசோதா இன்றைய தினம் சபையின் விவாதத்திற்கு வந்திருக்கும்பொழுது அதன் சாதக பாதகங்களைப்பற்றி திட்டவாட்டமாக அங்கத்தினர்கள் எடுத்துப் பேச முடியும். பட்டவர்த்தனமாக ஒளிமறைவின்றி தங்கள் கருத்துக்களை எடுத்துச்சொல்ல முடியும். ஆனால் இந்த மசோதாவின் உள் விவரம் எதுவும் இதுவரையில் எங்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை. எங்களுக்குத் தான் தெரியவில்லையென்றாலும், சர்க்கார் தரப்பிலுள்ள அங்கத்தினர்களுக்காவது தெரிகின்றதா என்றால் அவர்களுக்கும் ஒன்றும் இதன் உள் விவரம் தெரியவில்லை. ஏதோ தங்களுடை கட்சி சர்க்கார் இந்த மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறதே என்று ஆதரிக்கிறார்களே தவிர அதற்குள் அடங்கியிருக்கும் நடைமுறை அம்சங்கள் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொண்டு ஆதரிக்கவில்லை. கடந்த மூன்றும் வருஷ காலக் கணக்கை எடுத்துக்கொண்டு வரி நிர்ணயிக்கப்படும் என்றால் மூன்று வருஷத்திற்கு முன்பு என்ன விளைந்தது, விலை என்ன விற்பது, இன்றைய விளைவு என்ன, விலை என்ன என்றெல்லாவற்றையும் கணக்கு எடுத்தாக வேண்டும். இதுபற்றி எந்தப் புள்ளி விவரமும் பொறுக்குக் கமிட்டியில் தெரிவிக்கப்படவில்லை.

12-20
p.m.

“ அடுத்தபடியாக இந்தச் சட்டமானது ராஜ்ய முழுதும் அமுலுக்கு வரக்கூடியது. கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் கீழ்பவானி நீர்த்தேக்கத் திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதனால் சுமார் 207,000 ஏக்கர் நிலத்திற்கு நீர்ப்பாசன வசதி கிடைக்கிறது. இந்த அபிவிருத்தி வரி விதிப்பு மசோதா வருவதற்கு முன்பு ஏற்கனவே அந்தப் பிரதேச மக்கள் பவானி ரிசர்வாயர் இரி கேஷன் செஸ் என்ற முறையில் சர்க்காருக்கு வரி செலுத்தி வருகிறார்கள்.

“ அந்தச் சட்டத்திற்கு 1952-வது வருஷத்திலே ஒரு திருத்தத்தை பிரேரேபித்தோம். பருத்தி பயிர் செய்தால் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ரூ. 20 வரி என்றும், நெல் பயிர் செய்தால் ரூ. 15 என்றும், புஞ்சைப் பயிர் செய்தால் ரூ. 7½ என்றும் வரி விதித்து அதன் மூலமாக கீழ்பவானித் திட்டப் பிரதேசத்தில் இருக்கக்கூடிய 207,000 ஏக்கர் நிலத்தில் வருஷ மொன்றுக்கு 30 முதல் 35 லட்சம் ரூபாய் வரையில் வருமானம் வரலாம். பராமரிப்பு செலவுபோது வருஷமொன்றுக்கு குறைந்த பட்சம் 25 லட்ச ரூபாய் சர்க்காருக்குக் கிடைக்கும். கீழ்பவானித் திட்டத்திற்குச் செலவான

8th February 1955] [Sri K. T. Raju]

சுமார் 10 கோடி ரூபாய் பத்து வருஷ காலத்திற்குள் கிடைத்துவிடுகிறது. ஆகையால், ஏன் இந்த அபிவிருத்தி வரி விதிக்கும் மசோதாவைக் கொண்டுவரவேண்டும்?

“ நீர்த்தேக்கத் திட்டத்தினால் அந்தந்தப் பிரதேசத்தில் பாசன வசதி ஏற்படுகிறது. அதனால் விவசாயிகள் நிலத்தில் பயிர் செய்வதன் மூலமாக அதிக லாபம் அடைகிறார்கள், அதிலிருந்து ஒரு பகுதி லாபத்தைத்தானே சர்க்கார் பெறவேண்டுமென்று இந்த மசோதாவைக் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள், அதுதானே இந்த மசோதாவின் நோக்கம்’ என்று அமைச்சர் அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அது சரியா? விவசாயிகள் லாபம் அடைகிறார்களா? 207,000 ஏக்கர் பிரதேசத்திலுள்ள விவசாயிகள் தங்கள் இஷ்டம் போல் அங்கு பயிர் செய்யமுடியுமா? புகையிலை, மிளகாய் போன்ற பயிர்களை அவர்கள் செய்யமுடியாது. 50 பர்சன்ட் பருத்தி விவசாயம் செய்தாக வேண்டும். இந்தக் கட்டாயம் ஏன்? இந்த நாட்டில் இப்பொழுது பருத்தி பற்றாக்குறையாக இருக்கிறது. ஆகவே, பருத்தி விவசாயத்தை அதிகப்படுத்தவேண்டுமென்பது சர்க்காருடைய நோக்கம். இந்த நாட்டின் பொது நலனைக் கருத்திற்கொண்டால், இந்த நாட்டுப் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு பருத்தி உற்பத்தி அவசியமாக இருக்கிறது. வெளிநாட்டிலிருந்து இறக்குமதி செய்துவருவதைத் தடுப்பதற்கு நம் நாட்டிலுள்ள பருத்தி பற்றாக்குறையைப் போக்கவேண்டும். ஆகவே, பற்றாக்குறையைப் போக்கவேண்டுமென்பது சர்க்காருடைய நோக்கம். அது நம் நாட்டின் பொது வளர்ச்சியைப்பற்றியது. ஆகவே, விவசாயிட்டுந்தான் லாபம் பெறுகிறான் என்று சொல்லமுடியாது. இந்த நாட்டின் ஓட்டு மொத்தமான வருமானத்தையும் முன்னேற்றத்தையும் கருதி பருத்தி சாகுபடி செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். அதே சமயத்தில் புஞ்சைப் பயிர் செய்யவேண்டுமென்றிருக்கிறது. இது இரண்டையும் கணக்கிட்டுப் பார்க்கும்போது இந்தப் பிரதேசத்தில் தண்ணீர் வரி ஏக்கருக்கு 20 ரூபாய் போட்டிருப்பது நியாயம். பவானி ரிசர்வாயர் பிரதேசத்தில் அதிக பட்சம் 9 ரூபாய் போடலாம். ஆனால், இந்தப் பிரதேசத்தில் குறிப்பிட்ட மாதங்களுக்குத்தான் தண்ணீர் விடுகிறார்கள். இரவு இரண்டு மணிக்குக்கூட தண்ணீருக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியிருக்கிறது. நஞ்சையில் இரண்டு போகம் நெல் விளைவு இரண்டு மடங்கு அதிகம் இந்தப் பிரதேசத்தில். பருத்தியும் புஞ்சை தானியங்களும் சேர்த்து பயிரிடவேண்டுமென்றால் வரி இரண்டு மடங்குக்கு அதிகம்.

“ நீர்ப்பாசன வரி, ஏற்கனவே தண்ணீர் வரி, இன்னும் அபிவிருத்தி வரி போட்டாய்விட்டது. இரண்டு மடங்கு கட்டாயம் பண்ணியிருக்கிறோம். 1952-ம் வருஷம் தண்ணீர் வரியை அதிகரிக்கவேண்டுமென்று இந்த மசோதா விவாதிக்கும்போது, ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார், ‘நாங்கள் ரூ. 20 தானே வரி போடுகிறோம்; அபிவிருத்தி வரி கூட போடவில்லை யே; ஆகவே, இதைக்கூட கொடுக்கக்கூடாது?’ என்று கேட்டார். அப்படியிருக்கும்போது, அபிவிருத்தி வரி ஏன் இப்பொழுது கொண்டு வரப்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் எங்களுக்கு புரியவில்லை. நஞ்சைப் பிரதேசம் போன்ற வசதி இல்லை, இருப்பினும் ஒத்துக்கொள்கிறோம், அபிவிருத்தி வரி கணக்குப்படி 20, 25 ரூபாய் தண்ணீர் வரியை ஒப்புக் கொண்டோம்.

“ ஆகையால் இன்றைய தினம் மேற்கொண்டு புது வரி போடுவதன் மூலமாக உண்மையாக விவசாயி லாபம் அடையமுடியுமா? தண்ணீர் விட்டவுடனே விவசாயி அதைக் கட்டாயமாக உபயோகப்படுத்தியாகவேண்டும். கோயமுத்தூர் ஜில்லாவில் இந்தத் திட்டத்தினால் பலன் அடையக் கூடிய பிரதேசம் 207,000 ஏக்கர்கள். சில தாலுகாக்களில் ஒரு ஏக்கரை விவசாயத்திற்கு கொண்டு வருவதற்கு பண்படுத்த ஆகும் செலவு ரூ. 300 க்குமேல் ஆகிறது. அந்த நிலத்தைப் பண்படுத்த கடன் வாங்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆகையால் அந்த நிலங்களை விவசாயம் பண்ணுவதற்குத் தண்ணீர் வந்தும், உபயோகப்படுத்தமுடியாத நிலையில் விவசாயி இருக்கிறான். அதற்குச் சர்க்கார் வசதி பண்ணவில்லை. உபயோகப்படுத்தினாலும் இல்லாவிட்டாலும், தண்ணீர் வாய்க்காலில் போனால் அபிவிருத்தி

[Sri K. T. Raju] [8th February 1955]

வரி கொடுக்க வேண்டும் என்று இருக்கிறது. தண்ணீர் வந்தவுடனே 10 ஏக்கர் நிலத்தில் பருத்தியை பயிர் செய்துவிட முடியுமா? பணம் கடன் வாங்கியாவது நிலத்தைப் பண்படுத்தவேண்டும். சர்க்காரும் கடன் கொடுக்கத் தயாராயில்லை. தண்ணீர் வரி கட்டியாகவேண்டும்.

“விவசாயிகள் கடன் கிடைக்காமல் அவதிப்படுகிறார்கள். கடன் பட்டவர்கள் வருஷா வருஷம் வட்டி கொடுக்க முடியாத நிலையில் இருப்பதை இந்தச் சபை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அதற்கான மசோதாவும் வருகிறது. இந்த நிலையில் பாசன வசதி பெறுகிற குடியானவன் நில அபிவிருத்தி வரி கொடுக்க முடியுமா? ஏற்கனவே தண்ணீர் வரி அதிகமாகக் கொடுக்கும்போது மேற்கொண்டும் இந்த வரி கேட்பது நியாயமில்லை.

“நாம் திட்டம் போடுகிறோம், திட்டம் முடிந்தவுடன் வாய்க்காலில் தண்ணீர் வரும், வாய்க்காலில் தண்ணீர் வந்தால் வயல்களுக்குத் தண்ணீர் பாயும், அதனால் விவசாயம் பெருகி, விவசாயிகளுக்கு வருமானம் அதிகமாகும் என்று மந்திரி அவர்கள் ஒரு கற்பனையில் சஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

“இன்றைக்கு ஏகர் என்ன விலை? அதிகமாய்ப் போனால் ரூ. 400, அல்லது ரூ. 500 இருக்கும். இந்த வரியின் மூலம் சர்க்காருக்கு எவ்வளவு பணம் வரும் என்று திட்டமாகச் சொல்லமுடியவில்லை. சர்க்காரிடத்தில் திட்டம் கிடையாது. அப்படியிருக்க இந்த வரி விதிப்பு அநியாயமானது.

“கீழ் பவானித் திட்டத்திலே நீர்ப்பாசன வசதி மட்டுமல்ல, ஜல மின்சாரத் திட்டமும் இருக்கிறது. மேட்டூர் அணைக்கட்டுத் திட்டத்தின் மூலம் தண்ணீர் வரியின் மூலமாகவும் மின்சாரத்தின் மூலமாகவும் சர்க்காருக்கு வருமானம் வருகிறது. கீழ் பவானி மின்சாரத் திட்டத்தின் மூலம் சர்க்காருக்கு லட்சக்கணக்கான ரூபாய் வரும். எந்த வகையில் பார்த்தாலும் சர்க்கார் இந்த நில அபிவிருத்தி வரியைக் கொண்டுவரமுடியாது.

“இந்த மசோதா சட்டமாக்கப்பட்டால், உடனடியாக அமுலுக்கு வரக் கூடிய கீழ்பவானி திட்டத்தினால் அங்குள்ள விவசாயிகளுக்கு வருமானம் எப்படி அதிகரிக்கும் என்று பார்க்கும்போது, இன்றைக்கு விவசாயிக்கே தெரியவில்லை. செலக்ட் கமிட்டியின் முன் சாட்சியம் கொடுத்தவர்களை, ‘நிலத்திற்கு தண்ணீர் வந்தால் உங்களுக்கு எவ்வளவு அதிக வருமானம் கிடைக்கும்?’ என்று கேட்கும்போது, ‘பாடுபடுவேண்டும், என்ன வரும் என்று இப்பொழுது நிச்சயமாகச் சொல்லமுடியாது’ என்றார்கள். அப்படியிருக்கும்போது இம்மசோதா சட்டமாக்கப்பட்டால் விவசாயிகள் உண்மையிலேயே மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள்.

“இன்றைக்கு விவசாயி பலவகையில் தொல்லைபடுகிறான். எந்தப் பிரதேசத்திலும் இப்படிச் கிடையாது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கிடையாது. ஈரோடிலுள்ள நிலைமையைவிட ஒரு நஞ்சைப் பிரதேசம் தண்ணீர் விடமுடியும். பருத்தி விதைத்தாகவேண்டும். நெல், புகையிலை, மிளகாய் பயிரிட முடியாது. பருத்திக்கு நியாய விலை கிடைக்குமென்ற நிச்சயம் இல்லை. பொது ரூ. 150-க்கு விற்பனை பருத்தி 90 ஆகலாம். அதற்கு உத்தரவாதம் வேண்டும். பருத்திக்கு இன்ன விலை கிடைக்கவேண்டும் என்று நிர்ணயிக்க சர்க்காருக்கு அதிகாரம் இல்லை. நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரத் தயாராயில்லை. இன்னென்ன பயிர்தான் விளைவிக் வேண்டும் என்று சொல்கிற சர்க்கார் அந்தப் பொருளுக்கு நியாய விலை கிடைக்கவேண்டுமென்பதற்கு வகை செய்யவேண்டாமா? விவசாயிகள் பயிரிடும் தானியங்களுக்கு என்ன விலை நிச்சயமாகக் கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதம் கிடையாது. ஆனால் விளைந்தாலும் விளையாவிட்டாலும், விலை இறங்கினாலும் ஏறினாலும் விவசாயி தங்களுக்கு வருமானத்திற்குள், போதுமான வருமானம் இருந்தாலும் சரி, இல்லாவிட்டாலும் சரி, சர்க்காருக்கு வரி கொடுத்தே தீர வேண்டுமென்று கணக்கிப்படுகிறது. நாட்டினுடைய பொதுவான நிலைமையைப் பார்க்கும்போது இந்தத் திட்டத்திற்குப் பத்து கோடி ரூபாய்

8th February 1955] [Sri K. T. Raju]

செலவு செய்திருந்தால் தண்ணீர் வரி மூலம் 30 முதல் 35 லட்சம் வரையில் சர்க்காருக்கு வருமானம் வருகிறது. பராமரிப்புக்காக ஐந்து அல் லது ஆறு லட்சம் ரூபாய் போனாலும், குறைந்தது 25 லட்சம் ரூபாய் மிச்சம் ஏற்படும். அதை 50 வருஷங்களுக்குக் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால் திடீங் களுக்காகச் செலவிட்ட பணம் சர்க்காருக்குக் கிடைத்துவிடும். அப்படி யிருக்க இதை ஒரு லேவாதேவி முறையாக சர்க்கார் கருதி, அபிவிருத்தி வரி விதிக்கக்கூடாது. சர்க்கார் தண்ணீர் வியாபாரம் செய்வதுபோல் இருக்கக்கூடாது. நாட்டின் ஒரு மொத்தமான முன்னேற்றம், விவசாயி இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலை, நாட்டின் பொருளாதார நிலை, விவ சாயிகளுக்கு இருக்கக்கூடிய கடன் வசதி ஆகியவைகளைப் பார்க்கும்போது இந்த வரியை விவசாயி கொடுக்க முடியுமா, இந்த மசோதா நியாயமா என்பதைப் பரிசீலிக்கவேண்டும். செலக்ட் கமிட்டிக்கு பல யோசனையைக் கொடுத்தோம். ஆனால், ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. இந்த வரி போடக்கூடா தென்று நாங்கள் செலக்ட் கமிட்டியில் சொல்லியும் அவர்கள் அதை ஏற் றுக்கொள்ளாதது வருந்தத்தக்கது. உண்மையான ஜனநாயக சர்க்கார் இன்றைக்கு செய்யவேண்டியது என்ன? தண்ணீர் வந்தவுடன் ஏழை விவசாயிகள் நிலத்தைப் பண்படுத்துவதற்காக குறைந்த வட்டிக்குக் கடன் கொடுத்து விவசாயத்தில் ஊக்கமாக அவர்கள் உழைப்பதற்கு உதவி செய்திருக்கவேண்டும். அப்படி செய்திருந்தால், நாம் ஏதாவது அவர் களிடம் வரி கேட்பதற்கு உரிமை உண்டு. அதைப்பற்றி சர்க்காருக்குக் கவலையில்லை.

“போடப்படும் வரியை விவசாயிகளால் கொடுக்க முடியுமோ, முடியாதோ, அதைப்பற்றியும் சர்க்காருக்கு கவலை இல்லை. கண்டிப்பாக விவ சாயிகளால் இந்த வரியைக் கொடுக்கவே முடியாது. ஆகவே இந்த மசோதா சட்டமாக்கப்பட்டால் பலருடைய நிலம் விற்கப்படும் விரும். அப் படி அவைகளை விவசாயிகள் விற்பனையும் அந்த நிலங்கள் பாதி வீலைக்குக் கூட விலை போகாது. விவசாயிகள் இந்த நிலைமையில் இருந்தால் அவர் களுடைய நிலத்தை வாங்க வருகின்றவர்கள் அவர்களுடைய நிலைமையை தெரிந்துகொண்டு பாதி வீலை கொடுக்கக்கூட முன்வரமாட்டார்கள். அதன் பிறகு விவசாயி தன்னுடைய நிலத்தை வற்ற பிறகும் இந்த அபிவிருத்தி வரியைக் கட்ட முடியாமல் கடன் வாங்கும்படியான நிலையில் போய் விடு வான். அவனுடைய நிலமும் போய் கடனும் வாங்கும்படியான நிலைமை அவனுக்கு ஏற்பட்டு விடும். இந்த நிலைமையில் சர்க்கார் எவ்வளவு தூரம் ஒரு விவசாயி வரி கட்ட வேண்டும் என்று நிர்ணயம் செய்ய வேண்டும். பத்து மடங்கு, ஐந்து மடங்கு, என்று கற்பனை செய்துகொண்டு இருக்கக் கூடாது. அவன் வருஷம் ஒன்றுக்கு எவ்வளவு கட்ட வேண்டியதாக ஏற் படும், அவனுக்கு வரி எவ்வளவு விதிக்கப்படும் என்ற புள்ளி விவரத்தை அவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அப்படி கொடுக்காமல் இந்த மசோ தாவை சட்டமாக்கவே கூடாது. இப்பொழுது உடனே வரி விதிக்காமல் நாலு அல்லது ஐந்து வருஷங்கள் காத்துக்கொண்டிருந்து விட்டு பிறகு அவனுக்கு ஏதாவதும் அபிவிருத்தி ஏற்படுகின்றனவா என்று பார்த்து விட்டு அதன் பிறகு அந்த விவசாயிக்கு அபிவிருத்தி வரியை விதிக்க லாம். அதன் மத்தியில் இந்த மசோதாவை நிறைவேற்றாமல் நிறுத்தி வைக்கவேண்டும். உண்மையில் விவசாயிகளுக்கு லாபம் கிடைத்தால் இதை விதிக்கலாம். இப்பொழுதே அங்குள்ள விவசாயிகள் மற்ற இடங் களில் கொடுக்கும் வரியைவிட அதிகமாக கொடுத்துக்கொண்டு வருகிறார் கள். இப்பொழுதே அங்கு அபிவிருத்தி வரி என்று வசூலித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இப்பொழுது சத்தியமங்கலத்தில் காட்டை அடித்து சாகு படிக்குக் கொண்டு வந்திருப்பதால் அங்கு ஏற்கனவே அபிவிருத்தி வரி என்று வசூலித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதுவே இப்பொழுது அங்கு இரண்டு மடங்குக்குப் போய்விட்டது. அங்கு தண்ணீர் வரி வேறு, நீர் பாசன வரி வேறு என்று இரண்டும் சேர்ந்து வரியாக வசூலித்து வரு கிறார்கள். மறுபடியும் அவர்களுக்கு வரி போட்டால் அவர்களால் கொடுக்க முடியாது. ஏற்கனவே அங்கு 20 சத விகிதம் அதிகப்படியாக வரி வசூலித்து வருகிறார்கள். இந்த முறையில் பார்த்தாலும் இந்த மசோதாவை சட்டமாக்கக்கூடாது.

12-30
p.m.

[Sri K. T. Raju] [8th February 1955]

“வரி விதிக்கும்போது நாட்டு மக்களின் வாங்கும் சக்தியை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இப்பொழுது அவர்களுக்கு வாங்கும் சக்தி அதிகமாக இல்லை. ஆனால் வாங்கும் சக்தியை அதிகரிக்க வேண்டும் என்று பிரசாரம் மட்டும் செய்யப்பட்டு வருகிறது. இவ்விதம் விவசாயிகளின்மேல் அதிகப் படியான வரியை விதித்துக்கொண்டே போனால் அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தியை எப்படி அதிகரிக்க முடியும் என்பதுதான் தெரியவில்லை. விவசாயிகள் கொஞ்சம் அழுத்தப்பட்டிருந்தவர்கள் இப்பொழுது கொஞ்சம் வெளியே வரும்போது இந்த விதமான வரியை அவர்களுக்கு விதிக்கப் போகிறார்கள். இதனால் அந்த விவசாயிகள் இன்னும் கீழ் நிலைமைக்குத் தான் போகவேண்டும். அவர்கள் இதனால் முன்னுக்கு வரவே முடியாது.

“இப்பொழுது சர்க்கார் பல திட்டங்களுக்கு கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவுசெய்துகொண்டு வருகிறார்கள். அவைகளுக்கெல்லாம் வரி போடுகிறார்களா? இல்லை. இப்பொழுது பைக்காராவிலிருந்து மின்சாரத்தை கோயம்பத்தூருக்குக் கொண்டுவர அதை மில்களுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதனால் மில் முதலாளிகள் அந்த மின்சாரத்தை உபயோகித்து தங்களிடைய மில்களை ஒட்டி அந்த மில்லிலிருந்து லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள். ‘அவர்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கிறோம்’ என்றும் ‘அதனால்தான் அவர்கள் லாபம் சம்பாதிக்கிறார்கள்’ என்று சர்க்கார் அவர்களுக்கு வரி விதிக்கிறார்களா? இல்லை. அப்படி அவர்களுக்கு வரி விதித்தாலும் அவர்கள்தான் அந்த வரியைக் கொடுப்பார்களா? அவர்கள் ஒரு நாளும் கொடுக்கமாட்டார்கள். அதைப்போலவே பலருக்கு விவசாயம் விரித்தி அடைவதற்கு மின்சாரம் வசதி செய்துகொடுத்தும் வருகிறார்கள். அதனால் அந்த விவசாயிகள் லாபம் அடைகிறார்கள். அவர்களிடமிருந்து வரி வசூலிக்கிறார்களா? இல்லை. அவர்களுக்கு வரி வசூலித்தாலும் அவர்களும் வரியைக் கொடுக்க மாட்டார்கள். ஆனால் நீர்ப்பாசன வசதி செய்து கொடுத்தால்மட்டும் விவசாயிகளுக்கு வரி விதிப்பானேன் என்றுதான் நான் கேட்கிறேன். விவசாயிகள் இப்பொழுது முன்னுக்கு வரும்போது இந்த வரியைக் கொண்டு வந்து அவர்களை முன்னேற்றமடைய முடியாமல் தடுக்கப்பார்க்கிறார்கள். இதுதான் சர்க்காருடைய கடமையா? எப்படியாவது இந்த வரியை போடாமல் இருக்கவேண்டும். ஏற்கனவே அவர்களுக்கு இருக்கும் வரி பளுபோதும். என்று தோன்றுகிறது. இந்த வரி ரொம்பவும் அகராமமான வரி. ஏற்கனவே வரி போடப்போது இந்த மாதிரியான அபிவிருத்தி வரி வராது என்று அந்த வரியை ஒத்துக்கொண்டோம். கனம் ராஜாஜி மந்திரி சபை இருந்த காலத்தில் இந்த வரி கொண்டுவரப்பட்டது. அப்பொழுது ஒரே ஒரு வோட்டில் அது தோற்றுப்போய்விட்டது. இப்பொழுது அதே வரியை மறுபடியும் கொண்டுவருகிறார்கள். இது மாதிரியான வரி வராது என்றுதான் அப்பொழுது ஒத்துக்கொண்டோமே தவிர வேறு இல்லை. ஆகவே இந்த வரி கூடாது.

“இந்த வரியை காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்கள் கூட எதிர்ப்பதாகத் தெரியவருகிறது. அந்த அளவில் அவர்கள் சூசகமாக பேசுகிறார்கள். இதைப்பற்றி அவர்கள் வெளியே சொல்லப் பயப்பட்டாலும் இங்கே பய மில்லாமல் சொல்லலாம். பகிரங்கமாக சொல்லட்டும். இங்கு யதார்த்தத்தைச் சொல்லலாம். இந்த வரி சம்பந்தமாக அங்கு எல்லாம் கிளர்ச்சி இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் சொல்லுகிறேன் அங்கு கிளர்ச்சி இருக்கிறது என்று. ஏற்கனவே கிளர்ச்சி செய்ய ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். தண்ணீர் வந்தால் எல்லோருக்கும் சந்தோஷம்தான். ஆனால் அவர்கள் சட்டசபையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் எப்பொழுதாவது இந்த மாதிரியான வரி வந்து விடுமோ என்று. எவ்வளவு ரூபாய் என்று சொல்ல முடியாமல் இருக்கிறது. எங்களை அவர்கள் எவ்வளவு ரூபாய் வரும் என்று கேட்கிறார்கள். எங்களுக்கும் அதைப்பற்றி சொல்லத் தெரியவில்லை. விவசாயிகள் ஏக்கருக்கு எவ்வளவு என்று எங்களைக் கேட்கிறார்கள், ஆனால் எங்களால் பதில் சொல்லத் தெரியவில்லை. மந்திரி அவர்கள் சொன்னால்தானே எங்களுக்குத் தெரியும். இப்பொழுதாவது அவர் சொன்னால் நாங்கள் அதைப்பற்றி அங்குபோய் சொல்லுவோம். வெறு

8th February 1955] [Sri K. T. Raju]

மனே பத்து மடங்கு எட்டு மடங்கு என்று சொன்னால் அவர்களால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. ரூ. 25-க்கு இவ்வளவு மடங்கு என்றும் ரூ. 50-க்கு இவ்வளவு மடங்கு என்றும், ரூ. 100-க்கு இவ்வளவு மடங்கு என்றும் சொன்னால் அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. நாங்கள் எம்.எல்.ஏ.-வாக இருப்பதால் எங்களைக் கேட்கிறார்கள். எங்களுக்குச் சொல்லத் தெரியவில்லை. வேறு எப்படி சொல்ல முடியும், மந்திரி அவர்கள் சொன்னால் தான் அதைப்போய் அங்கு சொல்ல முடியும். இந்த நிலைமையில் இந்த சட்டத்தைக் கொண்டு வரக்கூடாது. வெறும் புள்ளி விவரத்தை மட்டும் கொடுத்தால் போதாது. மலம்புழா, லோயர் பவானி, மணிமுத்தாள், அமராவதி முதலிய திட்டங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளின் கீழ் எவ்வளவு ஏக்கர்கள் பாசனத்திற்கு வரும் என்று சொல்லலாம். அதன்படி உத்தேசமாக பணம் எதிர் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால் இங்கு அப்படி இல்லை. ஆகையால் இந்த சட்டத்தை கைவிடுவதுதான் நல்லது. அவசியமானால் இன்னும் நாலு அல்லது ஐந்து வருஷங்கள் கழித்துக் கொண்டு வரலாம். அதற்குள் விவசாயிகள் எந்த நன்மையை அடைந்திருக்கிறார்கள், என்ன வருமானம் வரும் என்பவைகளை யெல்லாம் கணக்குப் பார்த்துவிட்டு அதன் பிறகு இதைக் கொண்டு வரலாம். அதற்குள் இந்த மந்திரி சபைக்கு ஒரு முடிவிற்கு வரலாம். ஆகையால் இதை இன்னும் நாலு அல்லது ஐந்து வருஷங்களுக்கு ஒத்தி வைக்கலாம் என்று சொல்லிக்கொண்டு இந்த மசோதாவை இப்பொழுது கை விட்டுவிட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.”

*SRI N. MOUNAGURUSWAMY NAIDU :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி வரி வசூலிக்க சர்க்கார் கொண்டு வந்திருக்கும் இந்த சட்டமானது மிகவும் நியாயமானது. அவசியமானதும் கூட. தற்போது சர்க்கார் கோடிக்கணக்கான பணத்தை நாட்டில் பல்வேறு இடங்களில் நீர்ப்பாசன திட்டங்கள் கட்டுவதில் சிலவு செய்து வருகிறார்கள். அந்தப் பணம் பூராவும் அவர்கள் பொது ஜனங்களிடம் வரி மூலமாக வசூலிக்கும் துகையிலிருந்து சிலவு செய்கிறார்கள். அல்லது அதற்காக பொதுமக்களிடம் இருந்து கடன் வாங்கி சிலவு செய்கிறார்கள். மேற்கொண்டு அவர்கள் அநேக திட்டங்களை இன்னும் உருவாக்கவேண்டும். இப்பேர்ப்பட்ட திட்டங்களில் எந்த நீர் தேக்க திட்டமானாலும் சரி, அதிலிருந்து நேரடியாக பயனடையக்கூடியவர்கள் ஒரு சிலரே. புதிதாக அவர்களுக்கு கிடைக்கும் பாசன வசதியால் அவர்களுடைய வருமானம் அதிகரிக்கிறது. பூமிகளின் விலை உயர்கிறது. அதனால் ஹே பாசன வசதியால் பலனடையக்கூடியவர்களிடமிருந்து அவர்கள் அடையும் லாபத்தில் ஒரு பாகத்தை சர்க்கார் அபிவிருத்தி வரி மூலமாக வசூலிப்பதால் தவறு ஏதுமில்லை. அவர்களும் கொடுக்கவேண்டியது நியாயமானது. அப்படி வசூலிக்கும் துகைகளைக்கொண்டு சர்க்கார் மேற்கொண்டு வேறு பொதுக் காரியங்களைச் செய்ய சாத்தியமாக இருக்கும். இப்பொழுது கொண்டு வரும் சட்டப்படி இந்த வரி புஞ்சையாக இருந்து நஞ்சை ஆக்கக்கூடிய பூமிகளுக்கு அநேகமாக ஏக்கர்களுக்கு ரூ. 150 இருந்து ரூ. 200 க்கு மேல் ஆகாது என்று நினைக்கிறேன். இத்துகையை விவசாயிகள் 20 வருஷத் தவணைகளில் செலுத்தலாம். இது எவ்விதத்திலும் அதிகமான துகை அல்ல.

“தற்போது எனது தொகுதியில் வேலை நடந்துவரும் அமராவதி திட்டத்தை வேலை துவக்குமுன் அது சம்பந்தப்பட்ட விவசாயிகள் திட்டம் உருவானால் ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ரூ. 700 வரை அபிவிருத்தி வரி செலுத்த தாங்கள் சம்மதப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். கொடுக்கவும் முன் வந்தார்கள். அதே மாதிரி மற்ற நீர் பாசன திட்டங்களிலும், பலனடையும் நீர்ப்பாசன விவசாயிகள், அபிவிருத்தி வரி செலுத்தத் தயங்கமாட்டார்கள். இதைப்பற்றி சந்தேகமேயில்லை.

“ஒரு விஷயத்தைமட்டும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகின்றேன். இப்பொழுது உடுமலைப்பேட்டை தாலுகாவில் நடந்து வரும் அமராவதி நீர்த் தேக்க திட்ட வேலை இந்த அபிவிருத்தி வரி சட்டத்தை சர்க்கார் கொண்டுவர தீர்மானிப்பதற்கு முன்பு துவக்கப்பட்டது.

[Sri N. Mounaguruswami Naidu] [8th February 1955]

நாட்டில் முதன் முதலாக அவர்கள் அபிவிருத்தி வரி செலுத்தத் தயாராக இருப்பதாகச் சொல்லி, ஷே வேலையை ஆரம்பிக்கச் சொல்லி சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். அதுமட்டுமல்ல மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு வழிகாட்டியாக அவர்கள் தாங்கள் செலுத்துவதாகச் சொன்ன துகையில் ஒரு பாகத்தை அதாவது ஏக்கர் ஒன்றுக்கு ரூ. 100 மேறை சுமார் 6½ லட்ச ரூபாய் வரை முன் பணமாகக் கட்டினார்கள். அத்துகை தற்போது சர்க்கார் கஜானாவில் இருக்கிறது. வட்டியில்லாமல் அனுமத்து கணக்கில் இருக்கிறது.

“எனது தொகுதி ஒரு பஞ்சப் பிரதேசம். கொடுமையான பஞ்சத்தால் தாக்கப்பட்டு விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்த காலத்தில் ஷே துகையை அமராவதி நீர்த் தேக்க திட்ட பாசன குடிகள் கட்டினார்கள். அவர்களில் பெரும்பாலோர் தங்கள் நிலங்களை அடமானம் வைத்து அதிக வட்டிக்கு கடன் வாங்கிக் கட்டினார்கள். அப்படிச் செலுத்தியவர்களில் சிலருடைய பூமிகள் ஷே திட்டத்தின் கீழ்கூட வருவதில்லை.

“தற்போது விவாதத்திலிருக்கும் இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படுமானால் அது ராஜ்யம் பூராவிலும் அமுலுக்கு வரப்போகிறது. அமராவதி நீர்த் தேக்க திட்டம் உள்பட எல்லா புது நீர்த் தேக்க திட்டங்களும் அவைகளிலிருந்து பாசன வசதி அடைபவர்களும் இந்தச் சட்டத்தின் கீழ் வருவார்கள். இந்த சட்டத்தின்படி ஏற்படும் துகையை அவர்கள் செலுத்தவேண்டி ஏற்படும். அதனால், 5, 6 வருஷங்களுக்கு முன்பு அபிவிருத்தி வரிக்கென்று முன் பணமாகக் கொடுத்த அமராவதி நீர் பாசன குடிகளுக்கு அவர்கள் செலுத்தின பணம் இப்போது வட்டியில்லாமல் இருப்பதாலும், ஷே திட்டம் பூர்த்தியாக வேலை முடிய இன்னும் 2 வருஷங்களுக்கு குறையாமல் ஆகுமானதாலும், அப்படி வேலை முடிந்த பின்னும் அவர்களுக்கு தண்ணீர் கிடைத்து பூமிகளை நஞ்சு சாகுபடிக்கு கொண்டு வர மேற்கொண்டு சிறிது காலமாகுமாதலாலும், இந்தச் சட்டப்படி பூர்த்தியாக திட்ட வேலை முடிந்த பின்னர் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின் தான் குடிகளிடமிருந்து சர்க்கார் ஷே வரியை வசூலிக்க போவதாலும், அதுவரை மேற்கொண்டு அவர்களுடைய பணம் வட்டியில்லாமல் இருந்து அவர்கள் நஷ்டமடையாமல் இருக்க ஷே துகையை உடனடியாக அவர்களுக்கு வார்பீஸ் கொடுக்கும்படி உத்தரவாக கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“கடைசியாக எனக்குப் பேச இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அளித்ததற்கு தங்களுக்கு எனது நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

12-41 * SRI M. P. SUBRAMANYAM :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, எதிர்க்கட்சியிலுள்ளவர்கள் வரி போடக்கூடாதென்ற கொள்கை உடையவர்கள் அல்ல, வரியினால் தான் சர்க்காருக்கு வருமானமே வந்து கொண்டிருக்கிறது என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனால் இருக்கக்கூடிய வரி எந்த அடிப்படையில் இருக்கவேண்டும். யாரிடத்திலிருந்து வரி வசூலிக்கப்படவேண்டும் என்பதிலேதான் நாங்கள் கருத்து மாறுபாடுடையவர்களாக இருக்கிறோம். அதாவது வருமானத்தின் அடிப்படையிலே தான் எந்த வரியும் இருக்கவேண்டுமென்பது எங்கள் கொள்கை. வருமானமற்றவர்களுக்கு வரியே இல்லாமல், வருமானமுள்ளவர்களிடமிருந்து வரி வசூலிக்க வேண்டுமென்பதில் யாருக்கும் ஆட்சேபணை இருக்க முடியாது.

“ஆகவே அந்த அடிப்படைக் கண்ணோட்டத்தோடு இப்பொழுது சபையின் விவாதத்தில் இருக்கக்கூடிய நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி வரியைச் சீர்தூக்கிப்பார்ப்போமேயானால், இது அந்த அடிப்படைக் கொள்கையோடு அமையவில்லையென்பது நன்கு தெரியும். சர்க்கார் போடும் நீர்ப்பாசன திட்டத்தினால் நன்மை அடைகிறார்கள் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அவர்களிடமிருந்து வரி வசூலிக்கவேண்டுமென்று சொல்வது தவறு என்று நான் சொல்ல விரும்புகிறேன். அதுவும் குறிப்பாக, சமீபகாலம் தொட்டு, நாட்டிலே சேஷம் நல ராஜ்யத்தை அமைக்கவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிற ஒரு கட்சி சர்க்கார், சோஷலிஸ்தன்மை

8th February 1955] [Sri M. P. Subramanyam]

வாய்ந்த சமுதாயத்தை அமைக்கப்போகிறோம் என்று சொல்லிக்கொண்டும் இருக்கிறவர்கள், வரி விதிப்பில் கையாளவேண்டிய மிகச் சாதாரண அடிப்படையான உண்மையைக்கூட அறிந்து கொள்ளாமல் இருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயமாகும்.

“ பொதுமக்களின் வரிப்பணத்திலிருந்து மக்கள் நேரிடையில் பலன் அடைந்தால் அவர்களிடத்திலிருந்து வரி வசூலிக்கப்படுவது மிகவும் உசிதம் எனக்கூறப்படுகிறது. ஆனால் நாட்டினுடைய நலனுக்காக பல காரியங்களைச் செய்துகொண்டு வருகிறோம். அதற்காக அந்தந்தப் பிரதேசத்திலுள்ள மக்கள் வரி கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்வது சரியாகாது. தங்களால் முடிந்த அளவு மக்கள் வரி கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த வரி விதிப்பானது அவர்களுடைய சக்திக்கு மீறியதான வரியாக இருக்கிறது. இப்பொழுது நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி வரி போட உத்தேசித்திருக்கும் பிரதேசத்திலுள்ள மக்கள் ஏற்கெனவேயே நீர் வரி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவேயே அந்த பூமிக்காக வேறு தனியாக வரி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாம் ஏற்கெனவே வாட்டர் டாக்கை வேறு உயர்த்தியிருக்கிறோம். ஆகவே இப்பொழுது மீண்டும் அபிவிருத்தி வரி என்று போடுவது எந்த வகையிலும் நியாயமானதாக ஆகாது என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“அதோடு விவசாயிகளின் நிலைமை நாளுக்கு நாள் மிகவும் மோசமாகிக்கொண்டு வருகிறது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன் விவசாயப் பொருள்களின் விலை என்னவாக இருந்ததோ அதை விடப் பல மடங்கு இன்றைய தினம் குறைந்துவிட்டது. இன்னும் விலை சரிந்து கொண்டே வருவதை அனைவரும் அறிவார்கள். ஒரு ஏக்கராவைப் பண்படுத்துவதற்கு இருநூறு ரூபாய் முதல், ஐநூறு ரூபாய் வரை செலவாகிறது என்பதை அரசாங்கமே ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் இன்றைக்கு விற்கக் கூடிய விளைபொருளின் விலையைப் பார்த்தால் விவசாயிகள் விவசாயத் திற்காகச் செலவு செய்யும் பணம்கூட எடுக்க முடியாமென்று தோன்றவில்லை. அதுவும் கடன் மசோதா வந்த பிறகு கிராமப்புறங்களில் கடன் கிடைப்பது இல்லை. அரசாங்கமும் அவர்களுக்குப் பணம் கடன் கொடுத்து உதவி செய்யத் தயாராயில்லை. ஆகவே நிலத்தைப் பயிர் செய்வதற்கு வேண்டிய பணம் கிடைக்காமலேயே அவர்கள் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது எப்படி அவர்களால் இந்தப் புதிய வரியைக்கூட முடியும் என்பதையும் அரசாங்கம் நன்கு உணரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ விவசாய அபிவிருத்தி வரித் திட்டம் பூர்த்தியாகி இரண்டு ஆண்டுகளுக்குப்பிறகு இருந்தே கொடுக்கவேண்டுமெனக் கூறப்படுகிறது. நிலத்தை பண்படுத்த ஒரே ஆண்டுகளும் தண்ணீர் கிடைத்து இரண்டு மூன்று ஆண்டுகள் சென்றால் அந்தப் பண்படுத்தப்பட்ட நிலம் ஓரளவு பலன் கொடுக்க ஆரம்பிக்கும். ஆகவே, திட்டம் முடிவுற்று குறைந்தது 5 (ஐந்து) ஆண்டுகள் சென்ற பிறகே வரி விதிப்பு இருக்கவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

“ அதோடு இந்த அபிவிருத்தி வரியைப்போட சர்க்கார் கணக்கு எடுக்கும் முறை தவறு என நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நிலத்தின் மதிப்பை எந்த வகையில் அவர்கள் மதிப்பிடுகிறார்கள் என்பதையும் பார்ப்போம். ஒரு நிலத்திலிருந்து ஒரு ஆண்டுக்கு என்ன உபரி வருமானம் வருகிறதோ அந்த உபரி வருமானத்தைப் போலப் பத்து மடங்கு நிலத்தில் மதிப்பு உயருகிறது என கணக்கு எடுக்கிறார்கள். அப்படியானால் ஆண்டு வருமானத்தைப்போல் நிலத்தின் மதிப்பு 10 மடங்கு என ஆகிறது. உதாரணமாக ஒரு ஏக்கராவிற்கு ஆயிரம் ரூபாய் வருகிறதென்று கருதினால், அந்த நிலத்தின் மதிப்பு பத்தாயிரம் ரூபாயாக சர்க்கார் கணக்குப்படி ஆகிறது. இந்த விகிதத்தில் அங்கிருக்கும் நிலங்களுக்கு அரசாங்கம் விலை கொடுக்குமானால் தன்னுடைய நிலத்தை ஒவ்வொரு விவசாயியும் அரசாங்கத்திற்கு விற்பனைத் தாயாராயிருப்பான் என உறுதிசூறுகிறேன். ஆனால் விவசாயி தன்னுடைய நிலத்தை

[Sr. M. P. Subramanyam] [8th February 1955]

லாண்டு மார்ட்கேஜ் பாங்கிலேயோ, அல்லது கூட்டுறவு பாங்கியிலோ அடமானமாக வைத்து கடன் வாங்கினால் அந்த நிலத்தின் மதிப்பை 1939-ல் என்ன விலை விற்பனையோ அதே விலைக்கு மதிப்பிட்டு கடன் கொடுக்கிறார்கள். ஆனால், விவசாயிகளிடமிருந்து வரி வசூலிக்கும்போது அவர்களுடைய நிலத்தின் மதிப்பு இன்று என்னவாக இருக்கிறதோ அதன் அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கிறார்கள். இது என்ன நியாயமென்று கேட்கிறேன்? விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுப்பதற்கும் அவர்களுடைய நிலத்தின் இன்றைய மதிப்பை கணக்கெடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிற ஏற்ற அளவு கடன் கொடுக்க முன் வந்தால், வரி போடுவதற்கும் இன்றைய தினம் அந்த நிலத்தின் மதிப்பு என்னவாக இருக்கிறதோ அந்த அடிப்படையில் நிர்ணயிக்க ஒரு நியாயமுண்டு. ஆகவேதான் கடன் கொடுக்கும்பொழுது 1939-ம் வருஷ விலையை கணக்கெடுத்துக் கொள்வது போலவே, இந்தவரியை நிர்ணயிக்கும்போது, நிலத்தின் விளைபொருள்களின் விலை 1939-ம் வருஷ என்னவாக இருந்ததோ அதே அடிப்படையில் நிர்ணயிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அதுமட்டுமல்ல நிலத்தில் மதிப்பு அதன் உபரி வருமானத்தைப்போல பத்து மடங்கு உயர்கிறது என்று விதித்திருப்பதை மாற்றி ஐந்து மடங்காக உயர்கிறது என விதிப்பதே நியாயமாகுமென்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

“அதோடு கீழ் பவானி போன்ற இடங்களிலெல்லாம் ஒரு விவசாயி இன்ன பயிரைத்தான் விளைவிக்கவேண்டுமென்று விதிக்கப்படுகிறது. மற்ற விவசாயிகளுக்கு இந்த உற்பத்திக்கட்டுப்பாடு இல்லாமல் இருக்கும்போது இன்ன தான்யம் தான் விளைவிக்கவேண்டுமென்று இந்த விவசாயிகளிடமும் கட்டாயப்படுத்துவது சரியல்ல. அதோடு இன்றையதினம் விவசாயி விளைவிக்கின்ற தான்யத்தில் விலை ஒரேயடியாக இறங்குகிறதே, அதை சர்க்காரால் கட்டுப்படுத்த முடிகிறதா? விவசாயி விளைவிக்கின்ற தான்யங்களுக்கு ஒரு நியாயமான விலையை நிர்ணயித்து, அந்த விலைக்கு அரசாங்கம் உத்தரவாதம் அளிப்பதாயிருந்தால் இந்தப் பயிரை விளைவியுங்கள் என்று விவசாயிகளைக் கட்டுப்படுத்த முடியும். விவசாயிகளுக்கும் அந்தப் பயிரை விளைவிப்பதில் ஊக்கம் ஏற்படும். அதைவிட்டு விவசாயிகளின் விளைபொருளுக்கு இன்ன விலை தான் கொடுக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயிப்பதற்கு அதிகாரமும், சக்தியும் இல்லாத இந்தச் சர்க்கார் அவர்களை இன்ன தான்யம் தான் விளைவிக்கவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திப்பது மிக மிகத் தவறாகும். அதுவும் இன்றைக்கு ஒரு மூட்டை நெல் என்ன விலைக்கு இறங்கியிருக்கிறது, பருத்தி என்ன விலைக்கு இறங்கியிருக்கிறது என்று அரசாங்கம் கவனித்துப்பார்த்ததா என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

“அதோடு நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு 25 ஆயிரம் ரூபாய்க்குமேல் அரசாங்கம் செலவு செய்திருந்து, அந்தத் திட்டத்தினால் பலனடையும் அத்தனை விவசாயிகளும் இந்தச் சட்டத்திற்கு உள்ளாக வேண்டுமென்று சொல்லப்படுகிறது. கிராமப் புறங்களிலுள்ள ஏரியைச் சீர்திருத்தம் செய்வதற்கும், வாய்க்கால மராமத்து செய்வதற்கும் சாதாரணமாக ரூ. 25,000 அரசாங்கம் செலவு செய்திருந்தாலுங்கூட, அங்குள்ள விவசாயிகள் இந்தச் சட்டத்தின்படி அபிவிருத்தி வரி செலுத்தவேண்டி ஏற்படுகிறது. ஏற்கனவே, 100 ஆண்டுகளுக்குமுன்பிருந்து நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களின் பலனை அனுபவித்து வந்தவர்களும் இந்த வரி விதிப்புக்கு உள்ளாகிறார்கள். அவர்கள் 100 ஆண்டு காலமாக சர்க்காருக்குச் சேர வேண்டிய வரிக்களைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், அரசாங்கம் அவர்களையும் இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவந்து இந்த அபிவிருத்தி வரியைக் கொடுக்கும்படிச் செய்வது மிக மிகத் தவறு.

“கிராமங்களிலுள்ள ஒவ்வொரு நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தையும் நிறைவேற்றி, ஏரி, குளம் முதலியவைகளை மராமத்து செய்வது அரசாங்கத்தின் கடமை என்பதை ஒரு சர்க்காரு வைத்துக்கொண்டு, சென்ற பல வருஷங்களாக வரி செலுத்தி வந்தவர்களையும் இந்தச் சட்டத்தின்கீழ் கொண்டுவருவது மிக மிகத் தவறு.

“அரசாங்கம் ரூ. 25,000 செலவு செய்து திட்டங்களை நிறைவேற்றினால் அந்தப்பரிதேசத்திலுள்ளவர்கள் அபிவிருத்தி வரி செலுத்தவேண்டுமென்றிருப்பதற்குப் பதிலாக, ஒரு லட்ச ரூபாய்க்குமேல் செலவு செய்தால் தான் அபிவிருத்தி வரி விதிக்கவேண்டுமென்ற முறையை நிர்ணயிக்க வேண்டும். அந்த முறையில் இந்த மசோதாவின் ஷரத்தைத் திருத்தி யமைக்கவேண்டும்.

*SRI R. KRISHNAN :—“ മിസ്റ്റർ ഡിപ്യൂട്ടി സ്പീക്കർ, സർ, ഈ ബെൻറർ മെമ്പർ ചെയി ബിൽ പാസ്സാക്കുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പലയിര ഒരു കരുപ്പം ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നുണ്ട്. മലബാറൽ ഇന്ന നിലവിൽ കൊണ്ടു വന്നിട്ടുള്ള ജലസേചനപദ്ധതികളെല്ലാം മുമ്പുതന്നെ നഞ്ചനിലങ്ങായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ ജലസേചനത്തിനാണ് ഉപകരിക്കുന്നത്. മലമ്പുഴ പദ്ധതിമൂലം നാപ്പൂതിനായിരം ഏക്കർ നിലത്തിൽ വെള്ളം കിട്ടുമെന്ന കണക്കുകൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഇന്നപ്പൂതിനായിരം ഏക്കറിന്റെ 99 ശതമാനവും മുമ്പുതന്നെ നഞ്ചനിലമായിരുന്നു. അതുപോലെ തന്നെയാണ് വാളയാർ, മംഗലം പദ്ധതികളുടെ കാര്യവും. മുമ്പുതന്നെ നഞ്ചനിലങ്ങായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ ഇവ പദ്ധതികൾമൂലം കൃഷിക്കുട്ടെ വെള്ളം കിട്ടുന്നുണ്ട് എന്ന് ഇതാണ് പാഠാർത്ഥം. ഈ പ്രദേശങ്ങളെ നേരത്തെയുതന്നെ നഞ്ചനിലങ്ങായിരുന്ന ക്ഷാങ്കിയിട്ടാണ് നിക്ഷേപി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ മൂന്നു പദ്ധതികളിലും ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെ കഥ ഇതുതന്നെ. ആതുകൊണ്ട് മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഈ ബെൻറർമെമ്പർ ചെയി ചുമത്തുന്നതിനു യുക്തമായ നിരീകരണമില്ല. സെലക്ട് കമ്മിറ്റി മലമ്പുഴയിൽ അന്വേഷണത്തിനു വന്നപ്പോൾ രണ്ടായിരക്കോളം വരരുന്തന്നെ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അപ്പോൾ മന്ത്രി ചോദിച്ചത്, ‘മലമ്പുഴ പദ്ധതികൾ മൂന്നുകോടി രൂപയെങ്കിലും വെള്ളം ഉറപ്പിക ചെയ്തവയായിരിക്കുന്നു, ഈ ബെൻറർമെമ്പർ ചെയി ചുമത്തിയിട്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ പലിശയെങ്കിലും ഇടക്കിടക്കിടെ അടയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ഓരോന്നിന്റെ 7 ക. ജലവിതരണവും ഉറപ്പികൾ കണ്ടെത്തുവാൻ സാധ്യം ഇപ്പോൾ ഇടയാകുന്നുണ്ട്. അങ്ങിനെ ഓരോന്നിന്റെ 10 ക. ഇപ്പോൾ തന്നെ കൃഷിക്കാർക്ക് കൊടുക്കുന്നുണ്ട്. അതു കണക്കാക്കിയാൽ നാലു ലക്ഷം ഉറപ്പികയോളം വരുന്നുണ്ട്. 3.50 കോടി ഉറപ്പിക ചെയ്തവയായിട്ടുള്ള ഒരു പദ്ധതിയിൽനിന്നു നാലു ലക്ഷം ഉറപ്പിക കിട്ടുകയെന്നു പറഞ്ഞാൽ അതു മുടക്കുമുറപ്പിനെ നല്ലൊരു പലിശയെന്ന്. അങ്ങിനെ തവഴ്ത്തിനെ ന്യായമായി കിട്ടാവുന്നതിൽ കൂടുതൽ പലിശ കിട്ടുന്നുണ്ട്.”

“ഇന്റിയൊന്നു പറയാനുണ്ട്. ചെമ്മളം വന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം തൃപ്പി അഭിപ്രായപ്പെടുകയില്ല. നിലത്തിൽ നല്ലവണ്ണം പ്രയത്നിച്ചു വളം ചേർത്തു ചിലവുചെയ്യാലേ തൃപ്പി അഭിപ്രായപ്പെടുകയുള്ളൂ. അതിനുള്ള കഴിവുവേലും ഇല്ലാത്തവരാണ് ചെറിയ തൃപ്പിക്കാർ. അതുകൊണ്ടു ഞങ്ങൾക്കു പറയാനുള്ളതു് ഈ ബെറർമെൻറ് ലെവി മലബാറിൽ ബാധകമാകരുതു് എന്നാണ്. ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം മുഴുവനും വകവെക്കുവാൻ ഗവണ്മെന്റിന്നു സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ, മുമ്പുതന്നെ നഞ്ചിമത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളെയെങ്കിലും ഇതിൽനിന്നും പൂർണ്ണമായും ഒഴിവാക്കണം, അതും സാദ്ധ്യമല്ലെങ്കിൽ 50 ഏക്കറിൽ കുറഞ്ഞ തൃപ്പി കൈവശം ഉള്ളവരെക്കൊണ്ടും ഇതിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കണമെന്നാണ് ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നതു്. അല്ലെങ്കിൽ ചെറിയ തൃപ്പിക്കുൾക്കും തങ്ങളുടെ ഭൂമി പണയമെടുത്തുകൊണ്ടും രീതികൊടുക്കുകയോ മാത്രമേ ഗതിയുള്ളൂവെന്നു വരും.

“അഭിവൃദ്ധിയുടെ തോത്” നിശ്ചയിക്കുന്നത് ഉള്ളതുള്ളതെങ്കിലും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ്. നെല്ലിനും മറ്റെല്ലാത്തുമാണ് വിലയിടിഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നത്. ഉള്ളതുള്ളതെങ്കിലും വില കൂടിയിരിക്കുന്ന കാലത്തേക്ക് തോത് കണക്കാക്കി 20 കൊല്ലം ബെൻഡർ

[Sri R. Krishnan] [8th February 1955]

മെൻ്റ ലെവി ഇടാക്കുന്നത് അന്യായമാണ്. ഒരു കാട്ട് ലോഡ് നെല്ലിനു 100 ക. വിലയുള്ളപ്പോൾ 2,000 ക. വില കണക്കാക്കാവുന്ന സ്ഥലത്തിനു നെല്ലിൻ്റെ വില 70 ക. ആയി കുറഞ്ഞാൽ ആയിരം ഉറപ്പികയേ വില കാണുകയുള്ളൂ. ഭൂമിയുടെ വില വർദ്ധനവു കണക്കാക്കി അതിൻ്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഈ ലെവി വൻകിട ജന്മികളിൽ നിന്നു മാത്രം ഇടാക്കണമെന്നു പറഞ്ഞാൽ കുറേക്കൂടി ശരിയായിരിക്കും. കാരണം അവരുടെയൊക്കെ നശിക്കുവാൻ പോകുന്നില്ല. ഇപ്പോൾ നിത്യയിഷ്ടിയിടുന്ന പ്രകാരം ഈ ലെവി ചുമത്തുകയാണെങ്കിൽ മലബാറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം വലിയൊരനീതിയാചിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വീണ്ടും കാൽപ്പിക്കുന്നു. ഈ ലെവി കൂടിയേ കഴിയൂ എന്നാണ് ഗവണ്മെൻ്റിൻ്റെ നിലപാടെങ്കിൽ മലബാറിനെ ഇതിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കണം. അതും സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ ജലസേചനത്തിനുമുമ്പ് നയേനിലങ്ങളായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളെയെങ്കിലും ഒഴിവാക്കണമെന്നു എനിക്ക് പ്രത്യേകമായ അഭ്യർത്ഥനയുണ്ട്. ഈ കമ്മ്യൂട്ടർ ഗവണ്മെന്റും സഭയും വേണ്ടപോലെ ശ്രദ്ധിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു."

12-58
p.m.

* DR. K. B. MENON:—"Hon. Mr. Deputy Speaker, Sir, I wish to invite the attention of the Hon. Minister to two points in this Bill, namely, clauses 3 and 11. Clause 3 entitles the Government to levy a betterment contribution on works the investment on which exceeds Rs. 25,000. This, I feel, will be unfair or rather will bear heavily upon the peasants in Malabar. Malabar is a district which depends mostly on minor irrigation works. The problem of the peasant in Malabar is only scarcity of water for two or three months in the year when the monsoon plays pranks or it fails. Malabar is therefore dependent almost exclusively on small irrigation works like tank irrigation, well irrigation and small rivulets where a dam may have to be constructed. Most of these small irrigation works will cost below Rs. 25,000 but sometimes even the improvement of a big tank or the construction of a big tank may cost more than Rs. 25,000 in which case the Malabar peasant will have to pay the betterment tax. The peasant in Malabar is very poor and is heavily taxed and I would like to save him from being taxed further by the Government. I therefore suggest that this limit of Rs. 25,000 be raised to Rs. 50,000 or somewhere near it. This is my submission with regard to clause 3.

"With regard to clause 11, there was a discussion about the same issue when the betterment levy was proposed when Sri Rajaji was the Chief Minister in the composite Assembly. The point that was raised by some of the Members then was that in cases where there were intermediaries the burden of taxation would fall upon the actual cultivator. I think this clause should be modified in order to distribute the incidence of this levy and save the actual cultivator from bearing the whole burden of it. These are the only two points which I wish to raise in connexion with this Bill and I invite the attention of the Hon. Minister to them."

DEPUTY SPEAKER:—"The House will now rise for lunch and meet again at 3 p.m."

The House then rose for lunch.

8th February 1955]

(After lunch—3 p.m.)

SRI M. PALANIYANDI :—“ மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இன்று இங்கு அரசியலார் கொண்டு வந்திருக்கும் நில அபிவிருத்தி வரி மசோதாவை, எனக்கு முன் பேசியவர்கள் அவ்வளவு பேரும், நிச்சயமாகக் கைவிடவேண்டும் அல்லது இன்னும் பத்து வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஆலோசனை செய்து அதன் பின்னொன்றை வரவேண்டும் என்று பேசினார்கள். உண்மையாகவே இதை நான் வரவேற்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஏனென்றால் இன்று என்ன நடக்கிறது? இப்பொழுது தண்ணீர் வருவதன் காரணமாக அநேக பொருள்களின் விலை அதிகமாகி இருக்கிறது. காரணம் விவசாய மக்கள் தங்களுக்கு அதிகப்படியான தொகை கிடைக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். தண்ணீர் பாய்ந்து விடுவதால்மட்டும் இந்த விலை உயர்ந்துவிடவில்லை. அங்கு இருக்கும் உழைப்பு மற்றும் எல்லா வசதிகளிலும் விலைகள் அதிகமாகிக்கொண்டிருப்பதால்தான் விலைவாசிகள் அதிகமாகிக்கொண்டிருக்கிறது. தண்ணீர் விடுவதால் மட்டும் இந்த விலைவாசிகள் உயர்ந்து விடவில்லை.

“ சாதாரணமாக தண்ணீர் விடுவதால் புஞ்சை நிலத்திற்கு தண்ணீர் பாய்கிறது. அதனால் புஞ்சை நிலம் நன்றாகப் பயிராகிறது. சாதாரணமாக பார்த்தால் புஞ்சை நிலம் வைத்துக்கொண்டிருப்பவர்கள்தான் அதிகப் பணம் வைத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். நாம் அநேக இடங்களில் பார்த்தால் நஞ்சை வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய மிராசுதார்கள் புஞ்சை நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் மிராசுதார்களிடம் போய் கடன் வாங்குவது வழக்கம். ஏனென்றால் நஞ்சை நிலம் வைத்துக்கொண்டிருக்கும் மிராசுதார்களிடம் அதிகப்படியான பணம் கிடையாது. ஏன் புஞ்சை நிலங்களை யுடைய மிராசுதார்கள் பணம் படைத்தவர்களாக இருக்கிறார்களென்றால் அவர்கள் தங்களுடைய நிலத்தில் எந்த தானியங்களை வேண்டுமானாலும் பயிர் செய்து பணம் சேர்க்கலாம். ஆனால் நஞ்சை வைத்துக்கொண்டிருக்கும் மிராசுதார் தன்னுடைய நிலத்தில் நெல்லோ அல்லது பருத்தி யோதான் பயிரிடமுடியும். அவைகளிலிருந்து அந்த மிராசுதார்களால் அதிகப்படியான பணம் சம்பாதிக்க முடியாது. ஆனால் இன்று பார்த்தால் அரசாங்கத்தார் நஞ்சை நிலங்களுக்குத்தான் அபிவிருத்தி வரி கொண்டு வருகிறார்கள்.

“ அடுத்தபடியாக தண்ணீர் மதிப்பு எப்படி கணக்கிடப்படுகிறது. பெரிய நிலச்சுவாந்தார்கள் தங்களுடைய நெல் விலைப்படி தங்களுடைய மதிப்பை கணக்கிடுகிறார்கள். ஆனால் சிறிய நிலச்சுவாந்தார்கள் தங்களுடைய உழைப்பைக்கொண்டு தங்களுடைய மதிப்பை கணக்கிடுகிறார்கள். தாங்களே தங்களுடைய நிலத்தில் உழைத்து அதிலிருந்து வரும் வருவாயைக்கொண்டு தங்களுடைய வாழ்க்கையை நடத்துகிறார்கள். இப்பொழுது நடப்பது காங்கிரஸ் அரசாங்கம். நாட்டிலுள்ள விவசாய மக்கள் சரியாக வாழ்ந்து வருகின்றார்களா, அவர்களுடைய வாழ்க்கைதரம் உயர்ந்திருக்கிறதா என்பதைப் பாரக்கவேண்டும். பலவிதமான திட்டங்களைக் கொண்டு வரப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. பல காரியங்களைச் செய்வதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. கடன் வசதி செய்துகொடுப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. கூட்டுறவு மூலமாக பல காரியங்களைச் செய்வதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் சிறிய விவசாயிகளுக்குக் கடன் வேண்டுமென்றால் அவர்களுக்கு கடன் கிடைப்பது கிடையாது. இன்று விளைபொருள்கள் சரியானபடி விற்கப்படவில்லை. விவசாயிகள் விளைவிக்கும் பொருள்கள் அவர்களுடைய உழைப்புக்குத்தக்கபடி விற்கப்படவில்லை. ஆனால் அவர்கள் வாங்கும் பொருள்களின் விலை அதிகப்படியாக இருக்கிறது. இப்படி இருந்தும் கூட அரசியலார் இப்படிப்பட்ட வரியைக்கொண்டு வருகிறார்கள். மதிப்புக்கு இரண்டு மடங்கு மூன்று மடங்கு என்று வரி விதிக்கப்படும் என்று சொல்லுகிறார்கள். அதனால் அங்குள்ள விளைபொருள்களின் விலை அதிகமாகிறது. ஏன்? தண்ணீர் வந்ததின் காரணமாக. ஆகையால் தண்ணீர் வருவதால் விவசாயிகளுக்கு பல தொந்தரவுகள் ஏற்படுகிறதேயொழிய பலனையை முடியவில்லை. இதைத் தான் மக்கள் ஒவ்வொருவரும் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறார்கள்.

[Sri M. Palaniyandi] [8th February 1955]

“சாதாரணமாக இப்பொழுது சுமார் 25 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் அரசாங்கம் செலவழித்திருந்தால் உடனே அந்தப் பிரதேசத்திற்கு அபிவிருத்தி வரி போடப்படும் என்று சொல்லுகிறார்கள். பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக அணைக்கட்டுகளை கட்டியிருக்கிறார்கள். உதாரணமாக இப்பொழுது மேட்டூர் அணைக்கட்டை எடுத்துக்கொண்டால் முப்பது வருஷங்களுக்கு முன் ஒரு அணைக்கட்டு கட்டப்பட்டு அதிலிருந்து வாய்க்கால் திருச்சி ஜில்லா வழியாக தஞ்சை ஜில்லாவிற்கு ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தப் பிரதேசங்களிலெல்லாம் வாட்டர் செஸ் என்றும், நில வரி என்றும் பல விதத்தில் வரிகளை வசூல் செய்து வருகிறார்கள். சுமார் 20 வருஷங்களாய் வசூலாகிவருகிறது. அப்படி வசூலித்ததால் ஏற்பட்ட செலவிற்கு மேல் அதிகப்படியாக இப்பொழுது வசூல் செய்து விட்டார்கள். அதைப் போலவே இப்பொழுது 25 ஆயிரம் ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்யப்பட்ட பிரதேசங்களுக்கு அபிவிருத்தி வரி என்று வசூல் செய்ய ஆரம்பித்தால் அந்தப் பணம் சில ஆண்டுகளுக்குள் வசூலாகி விடும். அதனால் இரண்டு லட்சம் ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்திருந்தால் அந்தப் பிரதேசங்களுக்கு மட்டும் இந்த அபிவிருத்தி வரியை விதித்து வந்தால் அப்படி செலவழித்த தொகையை வசூல் செய்வதற்கு அநேக வருஷங்களாகும். ஆகவே இரண்டு லட்சத்திற்கு மேல் செலவழித்திருந்தால் அந்தப் பிரதேசங்களுக்கு வேண்டுமென்றால் வரி விதித்துக்கொள்ளலாம். அவ்விதம் வரி விதிக்கும்போது சிறு நிலச் சவாந்தார்களுக்கு வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டும். அவ்விதம் இப்பொழுது செய்யவேண்டும் என்று சொல்லி வந்தும் அது மறுக்கப்பட்டு வருகிறது.

“சிறு நிலச்சவாந்தார் ஒருவருக்கு சுமார் ஐந்து ஏக்கர் நிலம் இருக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டால் அவருக்கு சுமார் ஐந்து அல்லது எட்டு மூட்டை நெல் கிடைக்கும். இந்த எட்டு மூட்டையை வைத்துக்கொண்டு அவர் தன்னுடைய வாழ்க்கையை நடத்தவேண்டும். ஆனால் அதே ஐந்து ஏக்கர் புஞ்சை வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய நிலச்சவாந்தாரை எடுத்துக்கொண்டால் அவன் தன்னுடைய நிலத்தில் கம்போ, சோளமோ, மற்ற புஞ்சை தானியங்களைப் போட்டுவிவசாயம் செய்யலாம். நஞ்செயில் விவசாயம் செய்வதற்கு செலவு சுமார் 20 அல்லது 25 ரூபாயானால் அவனுக்கு மீதி ரூ. 60 கிடைக்கிறது. இன்று தண்ணீர் கிடைக்கிறது என்று வைத்துக்கொண்டு அவனுக்கு ஒரு ஏக்கருக்கு பதினாறு மூட்டை நெல் விளைவதாக வைத்துக் கொண்டால் அவனுக்கு ரூ. 300 ஒரு வருஷத்தில் கிடைக்கிறது. இந்த ரூ. 300 கிடைப்பதற்கு அவன் எவ்வளவு உரம் போட்டிருக்கவேண்டும், எவ்வளவு செலவு செய்திருக்கவேண்டும் என்பதைக் கணக்கிட்டுப்பார்க்க வேண்டும். மற்ற காரியங்களுக்கும் அவன் செலவு செய்திருக்கவேண்டும். இதைத் தவிர அவன் அபிவிருத்தி வரி முதலிய வரிகளையும் கட்டவேண்டும் அதாவது சுமார் 60 அல்லது 70 ரூபாய் வரையில் வரி கட்டவேண்டும் இப்பொழுது வரி விதிப்பதைப் பார்த்தால் அவன் வருஷத்திற்கு ரூ. 150 அல்லது 160 கட்டவேண்டும். சாதாரணமாக அவனுக்கு வருஷத்தில் எவ்வளவு ரூபாய் கிடைக்கும். அவனுடைய குடும்பத்தில் எவ்வளவு பேர்கள் இருப்பார்கள்? ஒரு குடும்பத்தில் சாதாரணமாக ஐந்து பேர்கள் இருப்பார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்த பணத்தை வைத்துக்கொண்டு அவன் தன்னுடைய குடும்பத்தை வருஷம் பூராவும் நடத்த முடியுமா என்பதைப் பார்க்கவேண்டும். இன்னும் மற்ற காரியங்கள் எவ்வளவோ தன்னுடைய குடும்பத்தில் நடந்தவேண்டும். அவைகளுக்கும் பணம்பேண்டும். கல்யாணங்கள் நடத்தவேண்டும். மற்ற நல்ல காரியங்களை அவன் நடத்தவேண்டும். இந்த நிலைமையில் அப்படிப்பட்ட சிறு நிலச்சவாந்தார்களுக்கு வரி போட்டால் அவர்கள் மிகவும் பாதிக்கப்படுவார்கள். ஆனால் எல்லோரும் தண்ணீர் விடப்போகிறார்கள், இன்னும் இரண்டொரு வருஷத்தில் தண்ணீர் கிடைத்துவிடும் என்று சந்தோஷமாகத்தான் இருக்கிறார்கள். தண்ணீர் வந்தால் யார் தான் சந்தோஷமாக இருக்கமாட்டார்கள். தண்ணீர் வரும், அதுவும் வாய்க்காலில் ஓடும். ஆனால் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு அவர்களிடம் போய் பணம் கேட்டால் அவர்களால் கொடுக்க முடியுமா என்பதைத்தான்

8th February 1955] [Sri M. Palaniyandi]

பார்க்கவேண்டும். ஐந்து அல்லது பத்து வருஷங்கள் கழித்து விளை பொருள்களின் விலை குறைந்த பிறகு நிலைமையை பரிசீலித்து இதைக் கொண்டு வரவேண்டும்.

“ இந்த விலை மதிப்பைப் போடும்போது மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த விலையை மதிப்பிடுகிறார்கள். அதாவது இந்த சட்டம் 1947-ம் வருஷத்திலிருந்து அமுலுக்கு வருவதாக கணக்குப்போடுகிறார்கள். அப்பொழுது இருந்த விலைவாசி என்ன என்பதையும் கவனிக்கவேண்டும். சாதாரணமாக எல்லோருக்கும் தெரியும் 1947-ம் வருஷம் அதாவது சண்டை முடிந்தவுடன் விளைபொருள்களின் விலை எவ்வளவு உயர் இருந்தது என்பது. இந்த விலையை வைத்துக்கொண்டு கணக்கிடுகிறார்கள். சாதாரணமாக ஒரு ஏக்கரில் தண்ணீர் பாயும்போது ஐந்து மூட்டை விளைந்த இடத்தில் பதினைந்து மூட்டை விளையலாம். ஆனால் மூன்று வருஷங்களுக்கு முன்பு இருந்த விலையை கணக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்போகிறார்கள். அப்பொழுது இருந்த விலையைவிட இப்பொழுது விலை குறைந்திருக்கிறது. இன்னும் அதிகமாக குறைந்துகொண்டே போகலாம். 1944, 1945 வருஷங்களில் இருந்த விலையைக் காட்டிலும் 1948, 1949 வருஷங்களில் குறைந்து விட்டது. ஆகவே அந்த வருஷத்தை கணக்கிடக்கூடாது. இந்த நிலைமையில் இன்னும் இருபது வருஷங்களுக்கு இந்த வரியைக்கட்டவேண்டுமென்றால் விவசாயி நிலம் வைத்துக்கொண்டு நன்றாக வாழ முடியாது. தங்களுடைய நிலங்களை விற்று விட்டு ஓட வேண்டிய நிலைமை ஏற்படும். தண்ணீர் வந்ததன் காரணமாக விவசாயி தன்னுடைய நிலைமையை உயர்த்திக்கொள்ளமுடியாமல் கடனாசிரியாவதற்கு வழி ஏற்படுகிறது. இதை இந்த அரசாங்கம் நன்றாக உணரவேண்டும். ஆகவே ஐந்து அல்லது பத்து வருஷங்கள் பார்த்துக்கொண்டு அதன்மேல் இந்த வரியைக்கொண்டு வரலாம் என்று தோன்றுகிறது. இப்பொழுது பவானி திட்டத்திற்கு நான்கு கோடி முதற்கொண்டு பத்துக்கொடி ரூபாய் வரையில் செலவாகும் என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த மதிப்பு எப்படி வந்தது? இது வரையில் எவ்வளவோ பணம் செலவாகி இருக்கிறது. நிச்சயமாக நான் சொல்வேன். எந்தச் சிறிய ரிப்பேர் செய்தாலும் அதற்கு ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழிந்ததாக சர்க்கார் மராமத்து இலாகா அதிகாரிகள் கணக்கு கொடுத்து விடுவார்கள். இன்றைய தினம் அவர்கள் பத்து கோடி ரூபாய், இருபது கோடி ரூபாய் செலவு செய்து ஒவ்வொரு திட்டங்களையும் நிறைவேற்றி வருகிறோம் என்று சொல்லி வருகிறார்களே தவிர அவற்றுக்கு எல்லாம் அவ்வளவு ரூபாய் ஆகவேண்டிய அவசியமேயில்லை. மக்களுடைய ஒத்துழைப்பு அவர்களுக்கு பூர்ணமாக இருந்தால் இன்னும் மிகக் குறைந்த செலவிலேயே கட்டி யிருக்க முடியும். இன்றைய தினம் இவர்கள் மிகவும் மோசமான டிபார்ட்மெண்டுகளை வைத்துக் கொண்டு எந்த வேலையாக இருந்தாலும் அதைமிக அதிக ரூபாய் செலவிலேயே செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆகவே செலவான தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு நில அபிவிருத்தி வரியை விதிப்ப தானால் நிச்சயமாக அது விவசாயிகளை பெருமளவில் பாதிக்கும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்பே இந்த நீர்ப்பாசன திட்டங்களையெல்லாம் போட்டிருக்கிறோம் என்று சொல்லி தண்ணீர் வரியை உயர்த்தியிருக்கிறார்கள். அதற்கு மேலும் புது வரி போடுவதென்பது மிகவும் தவறாகும்.

3-10
p.m.

“ ஏற்கனவே ஸ்ரீ கருத்திருமன் அவர்கள் சர்க்கார் செலவழித்திருக்கும் பணத்திற்கு $1\frac{1}{2}$ சத விகிதம் வட்டி கட்டி வருகிறது என்கின்ற விஷயத்தை சொல்லி யிருக்கிறார்கள் அதற்கு மேல் வேண்டுமானாலும் இன்னும் ஒரு $1\frac{1}{2}$ சத விகிதம் கட்டலாமே தவிர இதைப் போல மிகப் பெரிய அளவில் வரித்திட்டத்தைக் கொண்டு வருவது சரியல்ல. இவர்கள் போட்டிருக்கிற பணம் இருபது ஆண்டுகளுக்குள்ளேயே முழுவதும் சர்க்காருக்கு வந்துவிடும். அப்படியிருக்கிறபோது புதிய பாசன விதிகளைச் செய்து கொடுத்த இடங்களிலெல்லாம் பருத்தியைத்தான் பயிரிட்டுச் செய்வ வேண்டுமென்று விவசாயிகளை சர்க்கார் கட்டுப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் பருத்தியின் விலையை நிர்ணயிக்கும் சக்தி சர்க்காரின் கையில் இல்லை. இன்றைய தினம்

[Sri M. Palaniyandi] [8th February 1955]

நம் நாட்டு செல்வத்தை, விவசாயிகளின் உழைப்பைச் சரண்டிக் கொண்டு இருக்கும் வெள்ளை முதலாளிகள் தான் அந்த விலையை தங்கள் இஷ்டம் போல் நிர்ணயிக்கிறார்கள். அதைக் கூடக் கட்டுப்படுத்த இந்தச் சர்க்கார் ருக்கு அதிகாரம் இல்லை. அதனால் விவசாயிகளை அவர்கள் நஷ்டம் அடைந்தாலும் சரி இன்ன பயிரையே விளைவிக்கவேண்டுமென்று கட்டுப் படுத்த என்ன அதிகாரம் இருக்கிறது என்று கேட்கிறேன். இதனால் நிச்சய மாக விவசாயிகளிடையே கிளர்ச்சி ஏற்படப் போகிறது. அவர்கள் ஏற் கெனவேயே கொதிப்படைந்திருக்கிறார்கள்.

“அவர்களுக்கு விவசாயம் செய்யப் போதுமான மழை இல்லாததினாலும் தொடர்ந்தாற்போல் வெள்ளாமை சரியாகச் செய்ய முடியாத காரணத்தினால் கடன் பட்டு அவஸ்தைப்படுகிறார்கள் என்ற காரணத்தினாலேயும் தான் நாம் கடன் ஒத்தி வைப்பு மசோதாவைக் கொண்டு வந்தோம். ஆனால் இன்றைக்கு இந்தப் புதிய வரியைக் கட்ட வேண்டுமென்று சொன்னால் அவர்களால் எப்படிக் கட்ட முடியுமென்று கேட்கிறேன். குறைந்த பட்சம் இவ்வளவு வரி விதிக்கப் படும் என்று சொல்லும்போது, அதிகப்பட்சம் இவ்வளவு ரூபாய்க்கு மேல் வரி வசூலிக்கப்படாது என்று எதுவும் தெரிவிக்க வில்லை. ஏற்கனவேயே பீஹார் மாகாணத்தில் உயர்த்தப்பட்ட தண்ணீர் வரியை எதிர்த்துப் பெரும் கிளர்ச்சி நடந்திருக்கிறது. இந்த வரியைக் கொண்டு வந்தால் நிச்சயம் அதைப் போலவே நாட்டில் பெரும் கிளர்ச்சி ஏற்பட்டு விடும். ஐந்தாண்டுத் திட்டங்கள் போட்டு நிறைவேற்றுவதை நாங்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்கிறோம். ஆனால் அந்த மகிழ்ச்சி மறைந்து போகும் வகையில் இந்தப் புதிய வரித்திட்டத்தை மாதிரம் கொண்டு வாதிடுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நீர்ப்பாசன திட்டங்கள் அமு லுக்கு வந்து நான்கைந்து வருஷங்களுக்குப் பின் உண்மையிலேயே அதிக வருமானம் வருகிறது என்று சர்க்கார் கருதினால் பின்னர் வரி போடு வதைப் பற்றி யோசித்துக் கொள்ளலாமென்று கேட்டுக் கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

3-13
p.m.

SRI N. K. PALANISAMY:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர் களே. இன்றைய தினம் விவசாயி தன்னுடைய வாரத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்றாலும், ஒரு காரியாலயத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருக்கிற ஒரு சிப்பந்தி தன்னுடைய சம்பளத்தை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டாலும், தொழிலாளிகள் தங்களுக்கும் லாபத்தில் பங்கு கொடுக்கப் படவேண்டுமென்று கேட்டாலும் இந்தியப் பிரதமர் மந்திரி கனம் ஸ்ரீ பண் டித் நேரு அவர்கள் உள்பட காங்கிரஸ்காரர்கள் எல்லோரும், ‘இந்த நாட்டிலுள்ள எல்லா மக்களும் உழைக்க வேண்டும், உழைத்தால் தான் செல்வம் பெருகும். இன்றைக்கு லாபத்தில் பங்கு கொடுங்கள் என்று கேட்டால் லாபம் எங்கே இருக்கிறது. இந்த நாட்டில் வறுமை தான் இருக்கிறது, வறுமையைத் தான் எல்லோரும் பங்குபோட்டுக் கொள்ளவேண்டும்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். உண்மையாக அவர்கள் அப்படிச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பதன் காரணம் அவர்கள் இந்த நாட்டிலுள்ள முதலாளி வர்க்கத்திற்கு, இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களைச் சரண்டிக் கொண்டிருக்கும் வர்க்கத்தாருக்கு அனுசரணையாகவே இருந்து கொண்டிருப்பதினால் தான்.

“இந்தச் சர்க்கார் சோஷலிஸ்ட் சர்க்கார். சோஷலிஸத்தை நிர்மாணித் துக் கொண்டிருக்கிறோம் என்றும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். கனம் மந்திரிகூட சோஷலிஸ்ட் தன்மை வாய்ந்த சமுதாயத்தை சிருஷ்டிக் கப் பாடுபடும் ஒரு சிற்பி. ஆனால் அவர்களுடைய சோஷலிஸ்ட் கொள்கை என்ன? இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய நிலப்பிரபுத்துவக் கொள்கைக்குப் பங்கம் எதுவும் வராமல் பாதுகாக்கும் கொள்கையே அவர்களுடைய சோஷலிஸ்ட் கொள்கையாகும். இதே அடிப்படையில் தான் அவர்கள் உலகம் பரவும் சோஷலிஸ்ட் கொள்கையை வேறு பிரசாரம் செய்கிறார்கள். இப்படித்தான் ஜெர்மனியில் ஹிட்லர் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். அவரது கொள்கை நாலா சோஷலிஸம் என்று அழைக்கப்பட்டது. ஆனால் அவருடைய நிலைமை என்ன ஆயிற்று என்று நம் எல்லோருக்கும் தெரி யும். இந்த நாட்டிலுள்ள நிலப் பிரபுத்துவ சரண்டல் கொள்கையைப்

8th February 1955] [Sri N. K. Palanisamy]

பாதுகாக்கப்படுவதே சோஷலிஸக் கொள்கை என்று சொன்னால் அதை நாங்கள் ஒப்புக் கொள்ள முடியாது. ஆகவே தான் இன்றையத் தினம் அவர்கள் தங்கள் அடிப்படைக் கொள்கையை யொட்டித் தயாரித்திருக்கிற இந்த அபிவிருத்தி வரி மசோதாவை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம். நீர்ப்பாசன திட்டங்களைப் போட்டு, அதனால் வெள்ளாமை வரப்போகிறது என்ற காரணத்திற்காக இப்பொழுதே அபிவிருத்தி வரி போட சர்க்கார் உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். ஏற்கனவே அந்த ஏழை விவசாயிகள் பல விதமான வரிகளைக் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேலும் இந்தப் புதிய வரியைப் போட உத்தேசிப்பதே மிகத் தவறாகும். இப்பொழுது இருக்கக் கூடிய வரி முறையையே நாங்கள் மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். வருமான வரியைப் போல விவசாயத்திற்கு வரிவசாய வருமான வரி போடுவதே மிகவும் அவசியமாகும். ஒவ்வொரு விவசாயியும் வரி கொடுக்க வேண்டுமென்று விதிப்பதை விட ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்கு மேல் வருமானமுள்ள விவசாயிகள் அவரவர்களுடைய வருமானத்திற்குத் தக்கபடி வரி கட்டவேண்டுமென்று விதிப்பது அவசியம் என்று நாங்கள் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டே வந்திருக்கிறோம்.

“ஆனால் சர்க்கார் கட்சியிலுள்ள ஸ்ரீ கருத்திரும்மன் அவர்கள் விவசாய வருமான வரி விதிப்பதானால் அந்த விவசாயிகளால் கணக்குகள் வைத்துக் கொள்ள முடியாது என்று சொல்லுகிறார்கள். அவருக்கு நான் ஒரு விஷயத்தை ஞாபகப் படுத்த விரும்புகிறேன். இப்பொழுது புதிய வரியை அவனுடைய நிலத்தில் மொத்தத் வருமானத்திற்குத் தக்கபடி விதிக்கப் போகிறார்கள் என்று சொல்லும்போது இதற்கும் அவனால் எப்படிக்கணக்கு வைத்துக் கொள்ள முடியுமென்று நான் கேட்கிறேன் ?

“உண்மையாகவே இன்றைய தினம் தண்ணீர் கால்வாயில் விட்டவுடனேயே நெல் விளைந்து விடும் என்று சொல்ல முடியாது. தண்ணீர் விட்டவுடன் தான் பயிர் செலவு வேலை ஆரம்பமாகிறது. அவன் நிலத்தை உழுது எரு விட்டு, நாத்து விட்டு, நடவு நட்டு, களை எடுத்து, கடைசியில் அறுவடை செய்யும் வரையில் பல வேலைகளைத் தொடர்ந்தாற்போல செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இவற்றுக்கு எல்லாம் ஏராளமாகப் பணம் செலவாகிறது. மொத்தம் எவ்வளவு செலவாயிற்று என்று கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், இவனுக்கு அந்த நிலத்திலிருந்து கிடைத்த வருமானத்தை விட மிக அதிகமாகவே தற்காலத்தில் செலவாகிக் கொண்டிருக்கிறது என்பது நன்கு தெரியும். சர்க்கார் எந்தத் திட்டத்தைப் போட்டாலும் மொத்த உற்பத்தி அதனால் என்ன என்று கணக்குப் பார்க்கிறார்களே தவிர, அதனை உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளின் நிலைமை என்னவென்பதை அவர்கள் பார்க்கவே இல்லை. உற்பத்தி செய்பவனுடைய பொருளாதார நிலைமையைக் கொஞ்சம் கூடக் கவனிப்பது இல்லை. நாங்கள் வரி போடுகிறோம் என்று சொன்னால் வரியைக் கொடுக்கக் கூடிய சக்தியுள்ளவர்களாயிருந்தால் அவர்களிடமிருந்து வரி வசூலிப்பதைப் பற்றி எங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. ஆனால் சகட்டு வாரியாக எல்லா விவசாயிகளுக்கும் இந்த வரியைப் போடுவதைத்தான் நாங்கள் ஆட்சேபிக்கிறோம். ஏற்கனவேயே பொது மக்களுடைய பணத்தை எடுத்து நாம் ஜமீன்தார்களுக்கு நஷ்ட ஈடு என்கிற முறையில் ஏராளமாகக் கொடுத்து வருகிறோம். அந்தப் பணம் எல்லாம் ஏழை விவசாயிகள் கட்டுகின்ற பணம் தானே. ஆனால் இன்றைக்கு விவசாயிகளுடைய நலனுக்கு ஒரு சின்னப் பாசனத் திட்டத்தைச் செய்து கொடுத்தாலும் அதற்காக விவசாயிகள் தனியாகப் பாசன அபிவிருத்தி வரியைக் கட்ட வேண்டுமென்று சொல்வது கொஞ்சம் கூடச் சரியில்லை.

“இன்றைய தினம் விவசாயிகள் வாங்கும் சக்தியை இழந்து தவிக்கிறார்கள். அவர்கள் உற்பத்தி செய்கிற பொருள்களின் விலை ஒரேயடியாக இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அதேசமயத்தில் அவர்கள் வாங்குகிற பொருளின் விலை கொஞ்சம் கூட இறங்கவில்லை. நெல், கடலை, பருத்தி போன்ற விளைபொருள்களின் விலை எப்படி இறங்கிவிட்டது என்பது நம் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஆனால் மத்திய சர்க்கார் நிதி

[Sri N. K. Palanisamy] [8th February 1955]

அமைச்சர் ஸ்ரீ தேஷ்முக அவர்கள் சமீபத்தில், 'இப்படி இறங்கும் விளை பொருள்கள் விலையைத் தடுத்து நிறுத்த சர்க்காரால் முடியாது', என்று சொல்லுகிறார்கள். அப்படி யென்றால் விவசாயிகள் எக்கேடு கெட்டாவது போகட்டும், எவ்வளவு நஷ்டம் அடைந்தால் நமக்கு என்ன என்ற கொள்கையின் பிரதிபலிப்பாகவே அதனைக் கொள்ள முடியும்.

3-20
p.m.

“ஒருவர் இவ்வளவுதான் வரி கொடுக்கவேண்டுமென்று நிர்ணயித்து விடவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட அளவுக்குமேல் வருமானம் வரக்கூடிய வர்கள், அதாவது சமார் ஐயாயிரம் ரூபாய்க்குமேல் வருமானம் வரக் கூடியவர்கள்தான் அபிவிருத்தி வரி செலுத்தவேண்டுமென்ற வரையறை இருக்கவேண்டும். படிப்படியாக உயர்ந்துக் கொண்டே போகும் ஒரு வரி விதிப்பு முறையை, அதாவது வருமான வரி எந்த முறையில் விதிக்கப்படுகிறதோ அந்த முறையில், அபிவிருத்தி வரியும் வசூல் செய்யப்படவேண்டும்.

“அதைத் தவிர, விவசாயிகள் நிலவரி, தண்ணீர்த் தீர்வை, அபிவிருத்தி வரி போன்ற பல ரூபத்தில் சர்க்காருக்கு வரி செலுத்தவேண்டியிருப்பதைத் தவிர்த்து, எல்லா வரிகளையும் சேர்த்து ஒரே வரியாக சர்க்காருக்குச் செலுத்தும்படியாக சர்க்காருடைய வரி விதிப்புக் கொள்கை இருக்கவேண்டும்.

“இந்த அபிவிருத்தி வரியைச் சாதாரண குத்தகைதாரரும் கொடுக்கவேண்டும் என்று மறைமுகமாக இந்தச் சட்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது. சரண்டுகிறவன், சரணடப்படுகிறவன் ஆகிய இருவரும் சேர்ந்து வரிகொடுக்க வேண்டும் என்ற முறை இந்தச் சட்டத்தினால் ஏற்படுகிறது. அது சரியல்ல.

“ஒரு நிலத்திலிருந்து கடந்த மூன்று வருஷ வருமானத்தின் சராசரியைக் கணக்கிட்டு அபிவிருத்தி வரி விதிக்க உத்தேசிக்கப்படுகிறது. ஒரு வருஷத்தில் அந்த நிலத்திலிருந்து வெள்ளாமை இல்லையென்றால், சராசரி வருமானத்தை நிர்ணயிக்கும் போது, வெள்ளாமை இல்லாத வருஷத்தையும் கணக்கிலெடுத்துக் கொண்டு, விவசாயிகளுக்கு அனுசூலமான முறையில் சராசரியை நிர்ணயிக்கவேண்டுமே யொழிய, விளைந்தாலும் விளையாவிட்டாலும் மூன்று வருஷ சராசரிக் கணக்கைப் பார்த்து அதன்படி அபிவிருத்தி வரி செலுத்தவேண்டுமென்று சொல்வது நியாயமாகாது. ஒரு வருஷத்தில் நிலத்திலிருந்து விவசாயிக்கு வருமானம் கிடைக்கவில்லையென்றால், அவன் கடன் வாங்கித்தான் அந்த வருஷம் பூராவும் அவனுடைய குடும்பத்தை நடத்தவேண்டியிருக்கிறது. ஆகவே அதற்குத் தகுந்த முறையில் சராசரியைக் கணக்கிடவேண்டும்.

“சோஷலிசத் தன்மை வாய்ந்த சமுதாயத்தை அமைக்கப் போகிறோம் என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் இப்பொழுது சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். சோஷலிசம் பற்றி பெருமையாகப் பேசப்படுகிறது. சீன தேசத்தைப் பற்றியும் அதிகமாக பேசப்படுகிறது. ஆனால், சீன தேசத்தில் நில வரி விதிப்பு முறை எப்படி இருக்கிறது என்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டும். சீனாவில் ஒரு புதிய நீர்ப்பாசனத் திட்டத்தை நிறைவேற்றினால், அதற்காக உடனே அபிவிருத்தி வரி விதிப்பது கிடையாது. புதிய திட்டத்தின் காரணமாக விவசாயத்திற்குத் தண்ணீர் வந்துவிட்டால், அந்த விவசாயிகளிடமிருந்து ஐந்து வருஷ காலத்திற்குள் வரி வாங்கப்படுவது கிடையாது. விவசாயத்திற்கு வேண்டிய டிராக்டர்கள், உரங்கள் ஆகிய எல்லா வசதிகளையும் விவசாயிகளுக்குச் சீன சர்க்கார் கொடுக்கிறார்கள். திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டு ஐந்து வருஷம் சென்ற பிற்பாடுதான், நிலத்திலிருந்து கிடைக்கும் வருமானத்தில் 12-ல் ஒரு பங்கு சர்க்காருக்கு வரியாகக் கொடுக்கவேண்டும். ஆகையால், அங்குள்ள மக்கள் சர்க்காருக்குச் செலுத்தவேண்டிய வரியை மிக உற்சாகமாகக் கொடுக்கிறார்கள். வரி செலுத்தும்போது தாரை, தம்பட்டங்களோடு போய் வரி செலுத்துகிறார்கள். சீனாவில் இந்த முறையில்தான் வரி வசூல் செய்கிறார்கள். ஆனால், இங்கு அப்படியல்ல. ஒரு புறம் சோஷலிசத்தைப் பற்றி பேசுகிறார்கள். ஆனால், மற்றொரு புறத்தில் துப்பாக்கியை வைத்துக்கொண்டு வரி வசூல் செய்யக்கூடிய முறை இருக்கிறது. ஐக்கிய மாகாணத்தில் மூவாயிரம்

8th February 1955] [Sri N. K. Palanisamy]

விவசாயிகள் ஜெயிலில் போடப்பட்டிருக்கிறார்கள். வங்காளத்தில் ஆயிரக் கணக்கான விவசாயிகள் அடிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இம் மாதிரியான கணையில் இந்த நாட்டில் வரி விதிப்பு முறையும், அதை வசூலிக்கக்கூடிய முறையும் இருக்கக்கூடாது. ஆகையால், அபிவிருத்தி வரி விதிப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் இந்த மசோதாவை சர்க்கார் கைவட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.”

* SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, if this piece of legislation enters our statute-book, we, the hon. Members, of this House, will be a party to the commission of a great crime. That is my submission to this House. As far as the West Coast is concerned, this piece of legislation will be a sort of injustice done to the people living there. Malabar has been criminally neglected with regard to provision of irrigation facilities. It is now stated that the people benefited by all the projects that have been completed with effect from January 1947, or so will be liable to pay the betterment contribution. It is only after 1947 that one or two projects have been executed in Malabar. And now we are asked to pay abnormally. While so many crores of rupees were spent from the State Exchequer and so many projects were executed elsewhere, our part of the land was completely neglected. So, my submission is that our area should be completely exempted from this levy for the time being.

“ Next, the time that the Government have chosen for levying this betterment contribution is not at all suitable. Now, the prices of agricultural products are falling. The peasants are suffering a lot. Their purchasing power has gone down. Village economy is on the verge of collapse. Rather it has already collapsed due to unfavourable condition of things. There is no guarantee that the Government will see to it that a suitable and reasonable price is given for agricultural products. In the name of plans and projects many taxes are nowadays being imposed upon the people. Everywhere there is discontent. Unrest is increasing. No amount of propaganda on the part of Hon. Ministers during seminars and conferences and no amount of Resolutions saying that the pattern of our society is a Socialist one will conceal the fact that the ordinary peasants and the public at large are having no purchasing power at all and that the economy of the country and particularly village economy has almost collapsed. A Government which spends a lot for the good of the rich people and especially a Government which sanctions privy purses to the Princes and crores of rupees to the zamindars has not the right to tax these poor people in the name of these projects. Every fine morning when a peasant gets up, he will be hearing that a new tax is being imposed upon him. Now, a number of taxes have to be paid by the peasant. If he uses a match stick, he has to pay a tax; if he uses tobacco, he has to pay a tax; house-tax and water-cess also have to be paid apart from land revenue and education cess. He pays even cloth tax whenever necessary. For everything that he uses he has to pay a tax. In addition to the existing taxes, this new tax is sought to

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [8th February 1955]

be imposed upon him. The argument of the Government is that the execution of these projects has increased the national wealth and that to that extent, richness of the peasant has increased. But that argument does not hold water. As stated by my hon. Friend Sri K. Krishnan this morning, in Malabar even now there is the wet assessment. No extent of dry land has been brought under cultivation even with the help of the projects that have been executed by the Government. I shall now quote some instances. There is a small dam in Kunduchera (Tellichery). The Government have spent Rs. 1,63,000 on the construction of this dam. The extent of land that can be brought under cultivation with the help of this dam is 335 acres. But according to the information supplied by the Government in the Select Committee, not even an inch of new land had been brought nor could be brought under cultivation. Then there is the Cheramangalam anicut. The Government have spent about Rs. 2 lakhs or Rs. 3 lakhs on the construction of this anicut. The extent of land irrigable is 585,133 acres. But only 10 acres of new land have been brought under cultivation. With regard to the Malampuzha dam, the Government have spent about Rs. 380 lakhs on its construction and the extent of land irrigable thereby is 40,000 acres. But according to the statistics supplied by the Government, only 5,800 acres can be brought under cultivation. The point I wish to emphasize now is this. As far as Malabar is concerned, there is already a wet assessment. Lands are nanja ones and not punja ones. No dry land can be brought under cultivation. Therefore, there is no justification for levying this betterment contribution in Malabar.

“ Then, there is a very dangerous clause in the Bill which says that not only the tenants who use the water but also the tenants occupying the lands capable of being benefited by the projects executed by the Government will be liable to this levy. Who decides the capability of a land being benefited by a project executed by the Government? It is the Government officials that do that work. The effect of this provision is that all lands within the commandability of the ayacut will be liable to be taxed. If this is done, it will be a sin and I use the word ‘ sin ’ deliberately. There may be tanks and other irrigation sources and the tenant may not be using the Government projects for irrigating his lands. Even in such case he is going to be levied and penalized for no fault of his. Therefore, I submit that this clause is a dangerous one.

3-30
p.m.

“ With regard to the peculiarities of Malabar I want to say something. Everytime the Hon. the Minister for Land Revenue speaks, he used to say that there is something peculiar about Malabar. I would like to say in connection with this Bill also there is some peculiarity about Malabar. In this Bill regarding the persons liable for contribution in the territory where the Malabar Tenancy Act is in operation, they are the kanamdars and the customary verumpattamdars and not the landholder as in other cases. The argument is that the kanamdar or the customary

8th February 1955] [Sri T. C. Narayanan Nambiar]

verumpattamdar is not liable to payment of fair rent. In this connection, I wish to submit there is some lacuna in the legislation that we passed, namely, the Malabar Tenancy Act which is to be amended shortly and for which an amending Bill is before this House. In the rent courts recently we have filed certain applications and in Kurumbarnad taluk it has been decreed in certain cases that the fixation of fair rent is applicable to the kanamdar also. The peculiarity is that in certain cases, the kanam amount is noted as one rupee and even four annas in certain cases. This has been done for the convenience of registration and for purposes of court fees. According to this, even the kanamdar or the customary verumpattamdar is treated as the landholder though he is liable to pay only the fair rent as in the case of others. In view of this peculiarity obtaining in that district I moved an amendment in the Select Committee. The Hon. Minister assured me that it will be considered. But afterwards it seemed better counsel had prevailed on him and it was stated that there was no necessity for it. I wish to invite the attention of the Hon. Minister to this fact again and to the recent judgments with regard to the fixation of fair rents and request him to accept the amendment which I have given notice of. If my amendment is accepted the peculiarity of that district can be satisfactorily met.

“ Now, Sir, every now and then it is said that the people are in a position to pay this tax. But my submission is that the capacity of the people to pay the tax is not at all taken into consideration. It is not just to provoke the Hon. Ministers or the Members belonging to the party in power that I say this. Every now and then the Hon. Ministers and others belonging to the party in power say that they are aiming at establishing *Ram Rajya*. Now it has been changed to ‘Sarvodaya Socialism’. Sir, in the Ramayana it is stated that the King did not elect the subjects but the subjects elected their own kings.

പ്രജകളുടെ നൂപാലകൻ, നൂപൻ നൻ-

പ്രജകളയോദ്ധ്യയിലെങ്ങുമെങ്ങുമില്ലാ.

Not only that—

അകതളിരിലത്തുകിയെന്നിയേതാൻ

നീകതി കെട്ടേക്കയാണു്, വാങ്ങല്ലാ.

Government in those days did not take the tax from the people. It was the people who were paying the taxes willingly. If the people are convinced that they have derived certain benefits out of certain projects, and if they feel they are in a position to pay, they will certainly come forward and volunteer to pay the taxes. But here it is not so. The Government are compelling them at the point of the bayonet and threat of similar other actions to pay the taxes. Therefore, I suggest that this Bill should be dropped. Government might say : ‘ We have included a clause for the grant of exemptions and under that exemptions will be granted ’. I say

[Sri T. C. Narayanan Nambiar] [8th February 1955]

it is a very dangerous clause. It is a sort of a blank cheque to the party in power. In future the party in power may not be the same party that is in power today. The Hon. Ministers who are in power today may not continue in power in the future. There is likelihood of some other party coming into power and that party also may utilize this clause to strengthen that party. My submission is that such a blank cheque should not be granted to any party in power. The Government have been compelled to include such a clause in the Bill because they know fully well that there will be areas and persons who may have to be exempted from the provisions of this Bill. For example, in the West Coast, Malabar is an area which has to be exempted. The Government know it. But they won't say it now. They can say so now itself. But they may say that they will give exemption afterwards. There is danger in so saying. The party in power may use this provision for its own advantage. Such a power should not be given to Government. The exemption should be extended to the area where Malabar Tenancy Act is in operation. That is all what I have to say at present. Thank you, Sir."

3-35
p.m.

* SRI S. THINAKARASAMI THEVAR :—"கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது இங்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள அபிவிருத்தி வரிக்கான மசோதாவை நான் பூரணமாக ஆதரிக்கிறேன். ஒரு சில நண்பர்கள் இதை ஆட்சேபித்தார்கள். அவர்களுடைய ஆட்சேபணைகள் எல்லாம் இப்பொழுது விவசாயிகளுக்கு அதிகப்படியான வரி ஏற்கெனவே இருக்கிறது, இன்னும் அதிகப்படியாகப் போட்டால் அவர்களால் தாங்க முடியாது மிகவும் பாதிக்கப்படுவார் என்றதான் ஆட்சேபித்தார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரையில் நான் சொல்லுவது என்னவென்றால், என்னுடைய பிராந்தியத்திலுள்ளவர்கள் இந்த மாதிரியான வரியை ஆதரிக்கிறார்கள், இந்த வரி விவசாயிகளை ஒரு நாளும் பாதிக்காது என்றுதான் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். இந்த திட்டத்திலே விவசாயிகள் அநுகூலம் அடைவார்கள் என்றும் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். உதாரணமாக எங்கள் ஜில்லா திருமங்கலம் தாலுகாவில் பல வருஷங்களாக பருவ மழை இல்லாமல் விவசாயிகள் பலமாக பாதிக்கப்பட்டும் ஆரம்ப விவசாயத்திற்கென செலவிற்கு பல வருடங்கள் கடன் வாங்கி பருவ மழை தவறியதன் காரணமாக விளைச்சலின்றி கடன் பளுவால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றார்கள். பல பல விவசாயிகள் கடன் வாங்கி அதனால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆரம்ப விவசாய செலவிற்கென நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்து விவசாயம் செய்தும் பருவ மழை தவறியதால் பல விதத்தில் அந்த விவசாயிகள் நஷ்டமடைந்திருக்கிறார்கள். அப்பொழுது அவர்கள் வாங்கிய கடனை திரும்ப கொடுக்கமுடியாமல் அவர்களுக்கு பெரிய கடன் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமான நிர்ப்பாசன திட்டம் வருவதால் அவர்களுக்கு ஒரு போக சாகுபடியாவது செய்து தங்களுடைய விவசாயத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளலாம் என்ற திட்டமான எண்ணம் ஏற்படுகிறது. ஆகவே இந்த திட்டத்தில் வரக்கூடிய வரியை வரவேற்கிறார்கள். இம்மாதிரி பாசன வசதி ஏற்பட்டால் அந்த விவசாயிகள் தங்களுடைய விவசாயத்திற்கென வாங்கிய கடனை நிச்சயமாக ஒரு போக விவசாயமாகவது செய்து தீர்க்கமுடியும் என்ற எண்ணம் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேற்கொண்டும் ஓரளவிற்கு அவர்கள் தங்களுடைய ஜீவனத்தையும் நடத்தலாம் என்ற உறுதியும் ஏற்படுகிறது.

"ஆகவே அபிவிருத்தி வரியைச் செலுத்தி ஒரு போகமாகவது சாகுபடி செய்து தங்களுக்கு ஏற்பட்ட நஷ்டத்தை சரி செய்துகொள்ளலாம் என்ற எண்ணத்தில் இதை அவர்கள் வரவேற்கிறார்கள்.

8th February 1955] [Sri S. Thinakarasaami Thevar]

“அடுத்தபடியாக எடுத்துக்கொண்டால் இன்றைக்கு இருக்கும் சர்க்காருக்கும் இதற்கு முந்திய சர்க்காருக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. மக்கள் தங்களுடைய குறைகளை இதற்கு முன்பு இருந்த சர்க்காரிடம் சொல்ல முடியாமல் இருந்தது. அப்படிச் சொல்லுவதற்கும் அவர்களுக்கு தைர்யம் இல்லாமல் இருந்தது. ஆனால் இன்றைக்கு இருக்கும் சர்க்காரிடம் தங்களுடைய குறைகளை தைரியமாக எல்லாவிதத்திலும் எடுத்துச் சொல்லும் படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது இந்த நிலையை மக்கள் அடைந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை. இப்பொழுது நடக்கும் ஜனநாயக சர்க்காருக்கு மக்களிடையே அதிக பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது. தமாஷா வாகக் கூட ஒன்று சொல்லுவது உண்டு. கணவன், மனைவி இருவரிடையே சச்சரவு ஏற்பட்டாலும் அதற்குக் கூட சர்க்கார்தான் ஜவாப்தாரி என்று சொல்லுகிற அளவுக்கு ஜனங்களுக்கு சர்க்காரிடம் சலுகை ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த அளவிற்கு மக்களுக்கு சர்க்காரிடம் பொறுப்பு ஏற்பட்டிருக்கிறது.”

SRI N. K. PALANISAMI :—“மக்கள் நினைப்பதைக் குறிப்பிடுகிறா அல்லது அவர் நினைப்பதைப்பற்றி குறிப்பிடுகிறா என்பது தெரியவில்லை.”

*** SRI S. THINAKARASAMI THEVAR** :—“என்னைப்பற்றி நான் பேசுவது வழக்கம் இல்லை. மற்றவர்களைப்பற்றிதான் நான் பேசுவது வழக்கம். ஆகையால் இந்த வகையில் சர்க்காருக்கு விசேஷமான பொறுப்பு இருக்கிறது. எந்த வேலைச் செய்தாலும் பணம் வேண்டும். நீர்ப்பாஷான (பாசன) வசதி செய்து கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. பெரிய காரியாலயங்களைக் கட்டவேண்டியதாக இருக்கிறது. இன்னும் பல வேலைகளைச் செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. இவ்வளவு பொறுப்பு சர்க்காருக்கு இருக்கிறது.”

SRI S. SWAYAMPRAKASAM :—“கனம் மெம்பர் பேசும்போது ‘பாஷாணம்’ என்று சொல்லுகிறாரே, நீர் தேக்கத்தில் ‘பாஷாணத்தைக்’ கலந்தால் நீரெல்லாம் விஷமாகி விடுமே. அதனால் ‘பாஷாணம்’ போடுவதுதான் அர்த்தமா என்று கேட்கிறேன்.”

*** SRI S. THINAKARASAMI THEVAR** :—“நான் ‘பாசனம்’ என்று தான் சொல்லுகிறேன். அது அவர் காதில் ‘பாஷாணம்’ என்று விழிறது போல் தோன்றுகிறது. பல வேலைகளுக்கு பண தேவையாக இருப்பதால் இப்படி வரி விதிக்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. சாதாரணமாக மாகாணத்தை எடுத்துக்கொண்டு குறிப்பிட்ட தாலுகாவிற்கு வசதி செய்து கொடுக்கும்போது கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவாகும். அதற்கு அந்த பாசன விவசாயிகளிடமிருந்துதான் ஒரு பாகத்தை வசூல் செய்யவேண்டியதாக இருக்கிறது. அந்த மக்கள் விசேஷமான நன்மை அடையும்போது அம்மாதிரி கொடுக்கவேண்டியது அவசியம்தான். இம்மாதிரி திட்டங்களால் பலனை அனுபவிக்கக்கூடியவர்களுக்கு இந்த வரியைப் போடுகிறார்கள். அவர்கள் அந்த வரியைக் கொடுக்கவேண்டியதும் நியாயம்தான். ஆகவே இந்த திட்டத்தை ஆதரித்து இந்த வரி விதிப்பையும் ஆதரித்து என்னுடைய சிற்றூரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

*** SRI V. MADANAGOPAL** :—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சர்க்கார் கொண்டுവருகிற புதிய புதிய வரி முறைகளைப் பார்த்தால் இன்னும் பிரஜா அபிவிருத்தி வரிகூட கொண்டு வந்துவிடுவார்களோ என்று அஞ்ச வேண்டியிருக்கிறது.

3-40
p.m

“தேசத்தினுடைய பொதுவான முன்னேற்றத்திற்கு, அபிவிருத்திக்கு போடுகின்ற திட்டங்களுக்கு எல்லாம் இம்மாதிரியாக அபிவிருத்தி வரி என்று போடுவது மிகத் தவறாகும்.

“தற்பொழுது சென்னையில் நடந்துகொண்டிருக்கும் பொருட்காட்சி சாலைக்கு நான் நேற்று போய் பார்த்தேன். அங்கே பழங் காலத்தில் தமிழர்களால் பல அணைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை நல்ல முறையில்

[Sri V. Madanagopal] [8th February 1955]

எடுத்துக் காட்டியிருந்தார்கள். அந்தக் காலத்திலேயே நம் நாட்டை ஆண்ட மன்னர்கள் நாட்டின் நலனுக்காகப் பல அணைக்கட்டுகளைக் கட்டியிருக்கிறார்கள். அந்த காலத்தில் இன்றைக்கு இருப்பதைப்போல பஞ்சாயத்து போர்டு வரி, ஜில்லா போர்டு வரி, ராஜ்ய சர்க்கார் வரி, மத்திய சர்க்கார் வரி என நூற்றுக் கணக்கான இடங்களில் நூற்றுக்கணக்கான வரி என் வசூலிக்கப் பட்டதாகத் தெரியவில்லை. மொத்த விளைச்சலில் ஆறில் ஒரு பங்கு தான்யத்தை அவர்கள் ராஜாங்கத்திற்கு கிஸ்தியாகத்தான் கட்டி வந்திருக்கிறார்களே தவிர பலவித வரி இல்லை. விவசாயிகளிடமிருந்து வாங்கும் பணத்திற்கு அரசர்கள் விவசாயிகளுக்கு வேண்டிய பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களைக் கட்டிக் கொடுத்துக்கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள்.

“இன்றைய ஆட்சியில் மக்கள் கொடுக்கின்ற வரிப்பணத்தைக்கொண்டே பல நீர்ப்பாசன திட்டங்களைக் கொடுத்துவிட்டு, இந்த அபிவிருத்தித் திட்டங்களை நிறைவேற்றி கொடுத்திருக்கிறோம், அதற்காக மேலும் நீர் அபிவிருத்தி வரி என்று கொஞ்சம் கட்டு”, என்று மக்களைக் சசக்கிப் பிழிகிறார்கள். இன்றையதினம் தேசத்தின் பொதுப்பணத்திலிருந்து இந்த நாட்டிலுள்ள மக்களுக்கு கல்வி கற்க வசதி செய்து கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் கல்வி கற்றுக்கொண்டு, உத்தியோகத்திற்குப் போனவர்களிடம் நீ இவ்வளவு வரி கொடுக்கவேண்டுமென்று சட்டம் செய்தால் அது எப்படி தவறே அதேமாதிரி சர்க்கார் ஐர்து வருஷத் திட்டங்களைப் போட்ட நாட்டிலே பல நீர்ப்பாசன திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அதனால் மக்களுக்கும், பொதுவாக தேசத்திற்கும் பல நன்மைகள் உண்டாகின்றன. ஆனால் அந்தத் திட்டங்களைப் போட்டோமே, அதற்காக அந்தப் பிரதேசங்களிலுள்ள மக்கள் கொஞ்சம் அபிவிருத்தி வரி என்று தனியாக வரி கட்டவேண்டுமென்று சொல்வதுதான் நியாயமற்றதாகும். உதாரணமாக லோயர் பவானி திட்டத்தை எடுத்துக்கொண்டால் இரண்டு லட்சம் ஏக்கருக்கு பாசன வசதி கொடுக்கிறது. மேற்படி திட்டத்திற்கு சுமார் பதினாறு கோடி செலவாகியுள்ளது. தண்ணீர் வரி ஏக்கருக்கு ரூ. 20, 15, 7½ என்று சராசரி 15 ரூபாய் என்று சணக்கிட்டாலும் ரூபாய் 30 லட்சம் வருமானம் வருகிறது. நிர்வா செலவிற்கு ஐந்து லட்சத்தை ஒதுக்கிவிட்டாலும் வருடம் 2½ லட்ச ரூபாய் மீதமாகிறது. நம் நாட்டில் தொழில்களில் போடப் பட்டுள்ள மூல தனத்திற்கும், கட்டிடத்திற்கும் 2% ஒதுக்கப்படுகிறது. இந்த அடிப்படையில் லோயர் பவானி திட்டத்திற்கு போடப் பட்டுள்ள மூல தனத்திற்கு ஒதுக்கினால் வருடம் 25 லட்சம் வீதம் 40 வருட காலத்தில் போட்ட மூல தனமே கிடைத்துவிடும்.

“மேற்படி திட்டத்தில் சர்க்காருக்கு இந்தத் தண்ணீர் வரி மட்டுமல்ல, இரண்டு லட்சம் ஏக்கரில் தண்ணீர் பாய்ந்தபின் அதிக உற்பத்தியாகும் ஏக்கருக்கு 100 ரூபாய் என்று கணக்கிட்டாலும் வருடம் இரண்டு கோடி ரூபாய் பொருள்கள் அதிக உற்பத்தியாகும். இதன் மூலம் கிடைக்கும் விற்பனை வரி, ஏற்றுமதி வரி, வாடகை சத்தத்தின் மூலம் வருமானம், மக்களின் உபயோகப் பண்டங்களின் மூலம் வரி போன்ற பல துறைகளிலும் மத்திய மாகாண சர்க்கார்களின் வருவாய் வயருகிறது.

“ஆகவே அபிவிருத்தி திட்டங்களின் மூலம் உற்பத்தி பெருகி தேசிய வருமானம் உயருகிறது. அதனால் அரசாங்கத்தின் வருமானம் உயருகிறது. இவற்றால் தொடர்ந்து அபிவிருத்திக்கு அஸ்திவாரம் ஏற்படுகிறது. அதனால் தான் இந்த அபிவிருத்தி வரி நியாயமற்றது, அவசியமில்லை என்று கூறுகின்றேன்.”

“மேலும் புதிதாக பாசன வசதி செய்யும் இடத்தில் பயிர் செய்ய விவசாயிகள் எவ்வளவு செலவு செய்யவேண்டும், சர்க்காருக்கு அவர்கள் கட்டுகின்ற வரி போக அவர்களுக்கு எவ்வளவு மிச்சம் ஏற்படும் என்றெல்லாம் கணக்குப்போட்டால் ஏழை எளிய விவசாயிகளின் நிலைமை என்ன அருமென்று தெரியும். இன்றைக்கே அவன் உற்பத்தி செய்கின்ற கடலையின் விலை, நெல்லின் விலை, பருத்தியின் விலை ஒரேயடியாக இறங்கிவிட்டது. ஆனால் அவன் வாங்குகின்ற உப்பு முதல் சீட்டித் துணி வரை எல்லாம் பொருள்களின் விலையும் ஏறிக்கொண்டது.

8th February 1955] [Sri V. Madanagopal]

ருக்கிறது. ஒரு பக்கம் அவனுக்கு தன்னுடைய பொருள்களை விற்பதில் நஷ்டம்; இன்னொரு பக்கத்தில் தனக்கு வேண்டிய பொருள்களுக்கு அதிக விலை கொடுத்து வாங்குவதில் ஒருவிதமான நஷ்டம். இதற்குப் பொருப்பாளி சர்க்கார் அல்ல என்று சொல்வது சரியல்ல. விவசாயப் பொருள்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கும்படி செய்யவேண்டியது சர்க்காருடைய கடமையாகும். விவசாயிகளின் நிலைமை உயர்ந்தால்தான் அவர்கள் கஷ்டமில்லாமல் சர்க்காருக்கு வரி கட்டமுடியும். அது மாதிரியாக எதுவும் செய்யாமல் மேலும் மேலும் அவர்கள்மீது வரியைப் போட்டுக் கொண்டே போவது மிகவும் வருந்தத்தக்கதாகும். இந்த நீர்ப்பாசன திட்டங்களைக் கட்டிக்கொடுத்தால் சர்க்கார் போடுகின்ற இந்த அபிவிருத்தி வரியைக் கொடுக்க அவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள் என்று அவர்களே சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று சிலர் சொன்னார்கள். அந்த விவசாயிகளிடம் சென்று, “நாங்கள் இந்தத் திட்டத்தைக் கட்டிக் கொடுக்கிறோம். இதைக் கட்டிக்கொடுப்பதில் நாங்கள் போடுகின்ற அபிவிருத்தி வரியைக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறீர்களா”, என்று கேட்டால் அவர்கள் என்ன சொல்லுவார்கள். அன்றையதினம் நெல்லின் விலை மூட்டை இருபது ரூபாயாக விற்ப்புக்கொண்டிருந்தது. பருத்தியின் விலையும் அதிகமாக விற்ப்புக்கொண்டிருந்தது. ஆகவே பத்து மூட்டை விளைந்தாலும் போதும், இந்த வரியையும் கட்டி, தங்களுக்குக் கொஞ்சம் பணம் மிஞ்சாதா என்ற நம்பிக்கையில் கட்டத் தயாராக இருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கக்கூடும். ஆனால் இன்றைக்கு விளை பொருள்களின் விலை எப்படி இறங்கியிருக்கிறது? இதை அவர்கள் எதிர்பார்த்திருப்பார்களா என்று கேட்கிறேன். இன்றைக்கே விளைபொருள்களின் விலை ஒரேயடியாக இறங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு திரும்பக்கூட தாலாகாவிலுள்ள விவசாயிகள் இந்த விலைக்கு விளைபொருள்கள் இறங்கிவிட்டதால், நாங்கள் எந்த முறையில் வாங்கிய கூலித் திருப்பிக் கொடுப்போம், ஆகவே கடன் நிவாரண மசோதாவை இன்னும் சில வருஷங்கள் நீட்டுங்கள் என்று தீர்மானம் நிறைவேற்றுகிறார்கள்.”

*SRI S. THINAKARASAMI THEVAR:—“On a point of personal explanation, Sir, திட்டம் போடுவதற்கு முன்னேயே இந்தத் திட்டத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுத்தால் நீங்கள் சர்க்காருக்கு அபிவிருத்தி வரி கட்டத் தயாராக இருக்கிறீர்களா என்று விவசாயிகளைக் கேட்டிருக்கிறோம். அதற்கு அவர்கள் உபப்டிருக்கிறார்கள். நாங்களும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறோம். இன்றைக்கும் நாங்கள் சொன்னபடி வரி கட்டத் தயாராகவும் இருக்கிறோம்.”

*SRI V. MADANAGOPAL:—“அதைத்தான் நானும் சொல்லுகிறேன். அன்றையதினம் விவசாயிகளிடம் சென்று நீங்கள் அபிவிருத்தி வரி கட்டத் தயாராக இருக்கிறீர்களா, நாங்கள் இந்தத் திட்டத்தைக் கட்டிக் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னால், எப்படியாவது தண்ணீர் வந்தால் போதும் என்ற உற்சாகத்திலே தாராளமாகக் கொடுக்கிறோம், உடனே இந்தத் திட்டத்தை ஏற்று நடத்திக்கொடுங்கள் என்று தான் சொல்வார்கள். அது அவர்களுடைய பண்பு, மனப்பான்மை. உதாரணமாக இன்றைக்கு ஒரு விவசாயிக் 100 ரூபாய் கடன் வேண்டியிருந்தால் அவன் கடன் வாங்குபவரிடம் எப்படி எழுதிக்கொடுக்கவும் தயாராக இருக்கிறான். கடன் பத்திரமா, நூற்றுக்கு பன்னிரண்டு சத விதம் வட்டியா, சத்தக் கிரய சாஸனமா எதுவாக இருந்தாலும் அவன் அந்த 100 ரூபாய்க்காகச் செய்யத் தயாராக இருக்கிறான். அதன் விளைவு என்ன என்பது அவனுக்குக் கொஞ்சம்கூடத் தெரியவேயில்லை. பின்னாடி பணம் கட்டுகிறபொழுது தானே அவன் தன்னுடைய தவறை உணர்கிறான். அதைப்போலவே விளைபொருள்களின் விலை உயர்வாக விற்ப்புக்கொண்டிருக்கிறதே என்ற எண்ணத்தில் இந்த அபிவிருத்தி வரியைக் கொடுக்க இரண்டு மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் அவர்கள் தயாராக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் இன்றையதினம் அவர்களுடைய நிலைமை என்ன? விளைபொருள்கள் ஒரேயடியாக வீழ்ச்சி அடைந்திருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் இந்தச்

[Sri V. Madanagopal] [8th February 1955]

சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தால் அவர்களால் எப்படி இந்தப் புதிய வரியைக் கட்ட முடியும் என்று நான் கேட்கிறேன். ஏற்கெனவேயே உ.பி.-யிலும், பீகார் மாகாணத்திலும், அந்தச் சர்க்கார் போட்டிருக்கும் தண்ணீர் வரியை எதிர்த்து ஆயிரக்கணக்கான விவசாயிகள் சிறை சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது மாகாணத்திலும் இன்றையதினமே இந்த வரியைக் கொண்டு வரப்போகிறோம் என்பதைக் கேட்டு விவசாயிகள் கிளர்ச்சி செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதைச் சட்டமாகக் கொண்டுவந்துவிட்டால் இது எங்கே கொண்டுவரப்படும் என்று இப்பொழுது எதுவும் சொல்வதற்கில்லை. சர்க்கார் இவ் வகையெல்லாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அபிவிருத்தி வரி விதிக்கக்கூடிய இந்த மசோதா ஸ்ரீ ராஜகோபாலாச்சாரியார் முதல் மந்திரியாய் இருந்த காலத்தில் தயாரிக்கப்பட்டு, இப்பொழுது இந்த மந்திரி சபையானது அந்த வரியை நிச்சயமாக வசூல் செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு போட்டிருக்கிறார்கள். நான் சொல்கிறேன், இந்த வரியை விவசாயிகளிடமிருந்து வசூல் செய்வது முடியாத காரியம். ஏனென்று கேட்டால், விவசாயிகளுக்கு நில பாத்தியதை கிடையாது; உழவு உரிமை கிடையாது; வரியும் இவ்வளவுதான் என்ற நிர்ணயமும் செய்யப்படவில்லை; வீளைப்பொருள்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதமும் கிடையாது; லேவாக்ரேவித் கொடுமை இன்னும் தடுக்கப்படவில்லை. இத்தனையும் இல்லாமல் விவசாயிகளின்மீது மேலும் மேலும் வரிகளைப் போடுவது எந்த விதத்திலும் நியாயம் இல்லை.

“தோட்பட்ட பயிர்களுக்கு விவசாய வருமான வரி விதிக்கும்போது, வரி விதிப்பு முறையில் ஒரு நிர்ணயம் இருக்கிறது. அதாவது பத்து ஏக்கருக்குட்பட்ட நிலங்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்கப்படுகிறது. வருமான வரி விதிப்பு முறையிலும் ரூ. 3,500-க்கு மேல் வருமானம் வரக்கூடியவர்கள் தான் வருமான வரி கொடுக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நிர்ணயமும் இருக்கிறது. அதைப்போலவே அபிவிருத்தி வரி விதிக்கப்படுமாபோது, குறைந்த பட்சம் ஐந்து ஏக்கருக்குட்பட்ட நிலம் வைத்திருக்கக்கூடிய விவசாயிகளை என் இந்த அபிவிருத்தி வரியிலிருந்து விலக்கக்கூடாது என்று நான் கேட்கிறேன்.

“தேவைக்குமேல் வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்கு வரி விதிக்கவேண்டுமென்ற ஒரு முறையைச் சர்க்கார் கையாண்டால் அது நியாயமானது. ஆனால், ஏற்கெனவே கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற விவசாயிகளிடத்தில் சென்று அவர்களிடமிருந்து மேலும் மேலும் வரி வசூல் செய்வோம் என்று சொன்னால் அது சரியல்ல. ஏனென்றால், ஏழை விவசாயிகளால் இப்படிப் பட்ட வரியைத் தாங்கமுடியாது.

“கீழ் பவானிப் பாசனப் பிரதேசங்களில் உள்ள விவசாயிகள் புதிய வரி ஒன்றைச் செலுத்திவருகிறார்கள். அதைத்தவிர தண்ணீர்த் தீர்வை இருக்கிறது. அதற்கு மேலும் இப்பொழுது அபிவிருத்தி வரியைப் போடுவது என்றால், நிச்சயமாக இந்த வரியைச் சர்க்கார் வசூல் செய்யமுடியாத நிலைமையாக ஏற்படும்.

“ஆகவே, சர்க்கார் இந்த விஷயங்களையெல்லாம் ஆலோசனையில் எடுத்துக்கொண்டு இந்த மாதிரியான வரி விதிக்கக்கூடிய முறையைக் கைவிட வேண்டும். சர்க்காருக்குப் பணம் தேவைப்படுகிறதென்று கருதினால், இப்படிப்பட்ட அபிவிருத்தி வரியை விதிப்பதற்குப் பதிலாக, தேவைக்குமேல் அதிகமான வருமானம் வரக்கூடியவர்களுக்கு விவசாய வருமான வரி என்று ஏதாவது ஒருவித வரியைப் போடலாமே தவிர, அபிவிருத்தி வரி விதிப்பு முறையானது சரியல்ல. இதனால் இந்தச் சர்க்காருக்கு மிகப் பெரிய சிக்கல் ஏற்படக்கூடும்.

“ஏற்கெனவேயுள்ள வரிகளையே விவசாயிகள் செலுத்துவதற்கு முடியாமல் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் கடன் பளு தாங்கமுடியாமல் தவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். விவசாயிகள் ஒரு நெருக்கடியான சமயத்தில் இருந்துகொண்டிருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் அபிவிருத்தி வரி என்ற பேரால் ஒன்றிரண்டு ஏக்கர் நிலம் வைத்துக்கொண்டு பாடுபட்டு வரும் விவசாயிகளும் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னால், இந்த வரியை அவர்களால் கட்டமுடியாது. அவர்கள் விவசாயம் செய்வதற்கு முடியாது. அவர்களுடைய நிலத்தைப் பக்கத்தில் இருக்கக்

8th February 1955] [Sri V. Madanagopal]

கூடிய நிலச்சுவாந்தார்களிடமோ, மற்றவர்களிடமோ ஈனக் கிரயத்திற்கு விற்புவிட்டு, நிலத்தை விட்டே வெளியேறவேண்டிய அபாயம் ஏற்படும் என்பதை சர்க்காருடைய ரூபகத்திற்குக் கொண்டு வர விரும்புகிறேன். ஆகையால், இந்த அபிவிருத்தி வரி விதிப்பைச் சர்க்கார் கட்டாயமாக கைவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.”

* SRI N. GOPALA MENON :—“ Mr. Deputy Speaker, Sir, 3-52
listening to the speeches from the Members of the Opposition, I was p.m.
wondering whether I had read the Bill properly myself because speaker after speaker was saying that this is a sort of compulsory contribution which the agriculturists are made to pay and as if this is a tax which is wrested from their unwilling hands. Sir, I am afraid, either the Bill is not properly read, its contents not properly realised or they pretend not to understand all the implications of the Bill.

“ The Bill very clearly states the persons who will be affected by it and who will have to pay the betterment contribution. It is the landholder who is directly benefited by the improvement who is made liable to pay contribution to the Government. No Government can get on without taxation and this is one of the good methods by which a tax can be levied. The betterment tax is to be levied from a person who is directly benefited by the construction made by the Government. Clause 3 says very clearly that the Government is entitled to levy betterment contribution from the holder of any land which is benefited by the construction, extension or alteration of any work by the Government. Therefore, the argument that the agriculturists are poor and that taxes are being levied on the poor people is absolutely groundless because the Government is asking only for a share of the benefit which the landholder has actually derived. The question is whether he has actually derived a benefit or not. It is a matter of common knowledge that in this enactment as in similar enactments for the levy of betterment contribution it is open to the party to contest in a court of law that the land has not benefited at all. I know that even in the City of Madras where there is a levy of betterment contribution, those who are affected say that their particular land has not benefited, for instance, by the construction of a road or by any other improvement made. Very often, the courts on looking into the circumstances of the case, hold that the particular owner of the land has not benefited by the construction of a new road because there was already a road existing which had provided him with the required amenities.

“ Therefore, in this case also there is a definite provision that it is only the landholder who is benefited by this construction that has got to pay the contribution and Explanation II to Clause 3 clearly says that a land shall not be deemed to be benefited merely by reason of the maintenance of an existing work wholly or partly at the expense of the Government. It is open to any person who is affected to say that he has not been benefited but, if he has actually been benefited, it is only fair that when public money, the

[Sri N. Gopala Menon] [8th February 1955]

taxes which are levied from the poor people, is spent on the construction of a work which benefits only a section of the people, he should pay a tax which should go back into the coffers of the Government so that the Government can later on make some other construction or provide some other amenities for the betterment of the people. It is wholly unfair to say that those persons who are benefited by this construction should be exempted from the payment of any tax and the poor tax-payers' money should be spent for the benefit of a small section of the people. Looked at from that point of view, this sort of a levy of betterment contribution is absolutely necessary.

"I will give you an instance. It is ordinarily called 'unearned increment'. For instance, take a city like Madras. Fifty years ago, either in Mambalam or in Adayar one could have got an acre of land for fifty or a hundred rupees or even less. After the lapse of fifty years, without any work or improvement being done by the owner of the land, the property increases in value and may be worth nearly fifty thousand rupees an acre. Now, who has contributed to the enhanced value of this property? It is the people from whom taxes have been collected and the people who have come to occupy the City of Madras and who by dint of their work and exertion improved the City so considerably. Also, the march of time has improved the City considerably that the land automatically gets an enhanced value. Take it from me that the owner of the land or his ancestor who purchased it fifty years ago spent only a small amount and he has done nothing to improve the land. Nevertheless, after fifty years he gets more than two hundred times what he originally invested.

"Now, in all civilised countries the taxation of the unearned increment on land is a very good form of taxation. This is one of the elastic sources of revenue for any public body be it the Government or a local body. I am only sorry that this unearned increment is not taxed as much as it ought to be. So, if a person sells a piece of land for a high value after a lapse of fifty years, it is only fair that the public authorities or the Government should get a portion of the amount that he realised, not by his own effort but by the work which the public have done for the place. Similarly, if a dry land becomes a wet land, not by the peasant's own work, not by the money that he has invested but because the Government have taken the money which they have collected from the people and invested it in constructing a dam, or in digging a channel. They have taken all this trouble and spent so much money so that the people in the area may convert their dry lands into wet lands. If the owner of a piece of dry land who was probably getting next to nothing a year, is now able to reap a good harvest, is it not fair that the Government for the money they have invested—I would not say the Government but the people who are represented by the Government—should get a small share of the benefit that this single individual derives by virtue of public money being spent for the benefit of his land?

8th February 1955] [Sri N. Gopala Menon]

“ Sir, impartially looking at this piece of legislation, I think, it ⁴ p.m. is one which should be acclaimed and approved by all and I only hope that if only we take to this method of legislation, we shall not be always having this sort of financial bankruptcy of our Governments. On the other hand, we shall be able to collect and realise more money and we shall be able to do greater service to the people by giving them more amenities; we can then try to see that the poverty from the people is driven away. Therefore I think that this is really a good piece of legislation which ought not to be attacked in the manner in which it has been attacked. I think the whole angle of vision from which this piece of legislation is looked at by some hon. Members is entirely incorrect. The proper way to look at this is: Money is collected from the tax-payers; that public money is a trust money which the Government is having; if it is spent for the benefit of a few people, those few people must really bear a share of it and give back to the Government, that is, give back to the Government a portion of the benefit which they have derived. For what purpose? Government are not putting that into their own pocket, but they are putting this money back for other projects and other constructions which will improve the land and which will be conducive to the prosperity and happiness of the people. Thanking you, Sir.”

* SRI V. MUTHU:—“ கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, சபை முன்பு இருக்கும் அபிவிருத்தி மசோதாவை ஆதரித்து சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இன்றைய தினம் இந்த மசோதாவை பல அங்கத்தினர்கள் எதிர்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால் எதிர் கட்சி அங்கத்தினர்கள் இதை எதிர்த்ததைக் கண்டு நாம் ஆச்சரியப்படுவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. இதைப் போன்று அவர்கள் எத்தனையோ மசோதாக்களை எதிர்த்திருக்கிறார்கள். அது அவர்களுடைய வழக்கம். எல்லா மசோதாக்களையும் அவர்கள் சகஜமாக எதிர்த்து வருகிறார்கள். எந்த விதத்திலும் எந்த மசோதாவையும் அவர்கள் ஆதரித்துக் கிடையாது. இந்த அபிவிருத்தி வரி மசோதாவை ஆதரிப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது என்பது தெரியவில்லை. (சிரிப்பு) ஏதோ ஒரு வார்த்தையை தவறுதலாக சொல்லி விட்டால், அதாவது ‘எதிர்ப்பதில்’ என்பதற்கு பதிலாக ‘ஆதரிப்பதில்’ என்று சொல்லி விட்டால் அதற்காக சிரிக்க வேண்டியதில்லை. வாய் தவறி சொல்லி விட்டேன்.”

“ கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, முன் காலத்தில் வான் உயர குடி உயரும், குடி உயர கோன் உயரும் என்று சொல்லுவார்கள். நம் முடைய காலத்தில் வான் பொய்த்து விட்டது அதாவது வானம் பொழியவில்லை, வானத்தை எதிர்பார்க்க முடியாது. இப்பொழுது யார் உயர்ந்திருக்க வேண்டும்? இப்பொழுது உள்ள சர்க்கார் தான் கோன். அதுதான் உயர்ந்திருக்கவேண்டும். அந்தக் காலத்தில் அரசன் இருந்தான், இந்தக் காலத்தில் அரசன் கிடையாது, அதற்கு பதிலாக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சர்க்கார் இருக்கிறது. அதுதான் உயர வேண்டும். அது நல்ல நிலைமைக்கு வரவேண்டும். இம் மாதிரி சர்க்கார் உயர்ந்து பொருள் நிலை உயர்ந்திருக்கவேண்டும். அப்பொழுதுதான் குடிகளுடைய நிலை உயர்ந்திருக்கும். குடிகள் உயர வேண்டுமென்றால் அதற்கு ஏதாவது வசதி இருக்க வேண்டும். அதற்கு பல விதத்தில் வரி போட்டால் வசதி செய்து கொடுக்கலாம். ஆனால் வரி போட்டால் அதை எதிர்க்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் மக்கள் உயரவில்லை என்றும் சொல்லுகிறார்கள். எதிர் கட்சி அங்கத்தினர்கள் ஒரே ஒரு விஷயத்தைத் தான் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார்கள். விவசாயிகள் ஏழ்மையாகி விட்டார்கள் அவர்களுடைய வாங்கும் சக்தி குறைந்து விட்டது, அவர்களுக்கு வரி போடக்

[Sri V. Muthu]

[8th February 1955]

கூடாது என்றெல்லாம் சொல்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்விதம் சொல்லி வருகிறார்களே யொழிய விவசாயிகளுடைய வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கு ஏதாகிலும் வழி சொல்லுகிறார்களா என்றால் அப்படி சொல்லுவது இல்லை. ஒன்றே ஒன்றுதான் அவர்கள் சொல்லி வருகிறார்கள். பணக்காரர்கள் இருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய பொருள்களையெல்லாம் எடுத்துக் கொண்டு அவைகளை தேசியமயமாக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். மற்றும் மக்களுக்கு வரி போடாமல் பணக்காரர்களிடமிருந்து பணத்தை பிடுங்கி பலவிதமான திட்டங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றும், அவர்களிடமிருந்து பணத்தை கட்டாயமாக பிடுங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிப் பிடுங்குவதற்கு நம்முடைய சர்க்காரிடம் கொள்கை இல்லை என்பது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும்.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ அப்படி கொள்கையில்லாததால் தான் இப்போதுள்ள கொள்கையை மாற்ற வேண்டும் என்றும் நாங்கள் சொல்லுகிறோம்.”

*** SRI V. MUTHU :—**“ அப்படி மாற்றுவதற்கு இப்பொழுது முடியாது. அப்படி மாற்றப் போவதும் இப்பொழுது இல்லை. இப்பொழுதுள்ள சர்க்காருடைய திட்டப்படி மக்களிடமிருந்து சமூகமான முறையில் பணத்தை வசூல் செய்து மக்களுக்கு பயன்படக்கூடிய வகையில் திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று கருதுகிறார்கள். உதாரணமாக அமராவதி திட்டம், வைகை திட்டம் முதலியவைகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம். அந்தப் பக்கத்திலுள்ள மக்களுக்கு அபிவிருத்தி செய்து விட்டு அதன் மூலம் ஏதாவது வருவாயை எதிர்பார்க்க வேண்டும் என்று சர்க்கார் சொல்லுகிறார்கள். அதே போல் பவானி நீர்பாசன திட்டம் இருக்கிறது. அந்த திட்டத்தை நிறைவேற்றினால் பக்கத்திலுள்ள மக்களுக்கு அது பயன் அளிக்கும். ஆகையால் இந்த திட்டம் மிகவும் நன்மையானதுதான். இவ்விதமான திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதற்கு பணம் வேண்டியதாக இருக்கிறது. திருமங்கலம் தாலுகாவிற்கு வைகை திட்டம் பிரயோசனப்படுகிறது. அந்தத் தாலுகாவிலிருந்து இரண்டு மூன்று அங்கத்தினர்கள் இங்கு வந்திருக்கிறார்கள். அப்படி இருந்தும் கூட கனம் மதனகோபால் அவர்கள் பேசும்போது வைகை திட்டத்தை அங்குள்ள மக்கள் எதிர்க்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார். இந்த வரியை எதிர்க்கிறார்கள் என்றும் சொல்லுகிறார். இது சம்பந்தமாக அங்குள்ள கலெக்டர் அங்குள்ள மக்களை அழைத்து கூட்டி வைத்து ‘இந்த மாதிரியான ஒரு திட்டம் வரப்போகிறது அது வேண்டுமா’ என்று கேட்டார். அதற்கு அங்குள்ள மக்கள் இது ரொம்பவும் அவசியம், இதை உடனே நிறைவேற்றி வைக்கவேண்டும், அதற்கு நாங்கள் பணம் கொடுக்கிறோம் என்றும், கடனாகக் கூட கொடுக்கிறோம் என்றும் சொன்னார்கள். அந்தப் பக்கத்து கிராம ஜனங்களும் ஏகமனதாக பணம் கொடுக்கிறோம் என்று வாக்குறுதியும் கொடுத்தார்கள். அப்படி வாக்குறுதி கொடுத்த பிறகு அங்கு திட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டு வேலையும் இப்பொழுது நடந்துகொண்டு வருகிறது. அபிவிருத்தி வரி கொடுக்கவேண்டும் என்றுகூட ஒரு கண்டிஷன் இருக்கிறது. அதையும் அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையில் அங்குள்ள மக்கள் இருக்கும் போது மக்கள் இந்த வரி திட்டத்தை எதிர்க்கிறார்கள் என்று சொல்லுவது சரியல்ல. அதனால் இந்த மசோதாவை எதிர்ப்பதில் பிரயோசனமில்லை.

“ சர்க்கார் இன்னும் பல திட்டங்களை நிறைவேற்றவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எதிர் கட்சி அங்கத்தினர்களுக்கு ஒரு ஆசை, அதாவது ஐந்தா வருஷ திட்டம் பிரயோசனம் இல்லை என்று சொல்லுவது போல் இதையும் சொல்லி வந்தால் பின்னாடி ஏதாகிலும் சரியாக வராவிட்டால் நாங்கள் சொன்னோம் என்று பிரசாரம் செய்வதற்கு பிரயோசனமாக இருக்கும் என்று இப்பொழுது முதற்கொண்டே அதை எதிர்த்து வருகிறார்கள். அப்படியே மக்களை தூண்டுவதற்கும் வேலை செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். இதை ஒரு பிரசாரத்திற்கு வசதியாக வைத்துக் கொண்டு எதிர்த்து வருகிறார்கள். மக்கள் நல்ல முறையில் அபிவிருத்தி அடைய

8th February 1955] [Sri V. Muthu]

வேண்டும் என்று சர்க்கார் வேலைசெய்து கொண்டுவருகிறது. அதற்காக பல திட்டங்களையும் நிறைவேற்றிக் கொண்டுவருகிறார்கள். அதைத் தடுக்க வேண்டும் என்று எதிர் கட்சி அங்கத்தினர்கள் மக்களை கெட்ட வழியில் தூண்டிக்கொண்டு வருகிறார்கள். அதற்கு வேண்டிய தடங்கல்களும் செய்து கொண்டு வருகிறார்கள். தயவு செய்து இப்படியெல்லாம் மக்களிடம் துவ் பிரசாரம் செய்ய வேண்டாம். தயவு செய்து இந்த மசோதாவை எல்லோரும் ஆதரிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய சிறுஞரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.”

* SRI M. KALYANASUNDARAM:—“கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த மசோதாவை எதிர்ப்பதற்காகத்தான் நான் இப்பொழுது பேசுகிறேன். இந்த வரியை எந்த முகாந்திரம் கொண்டும் அனுமதிக்க முடியாது. ஏனென்றால் இந்த வரி பெரும்பாலும் சிறு நில விவாசாயிகளை, ஏழை விவசாயிகளை, கொடுப்பதற்கு சக்தியற்றவர்களைத் தான் பாதிக்கக்கூடிய ஒரு வரியாகும். ஆகையால் எங்கள் கட்சியின் சார்பில் இந்த வரிக்கு எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் அனுமதி கொடுக்க முடியாது என்பதை நாங்கள் முதலிலேயே தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறோம்.

“இதன் அர்த்தம் தேச அபிவிருத்தித் திட்டம் எது நடப்பதானாலும் அதற்குப் பொது மக்கள் பணம் கொடுக்கக்கூடாதென்று நாங்கள் கருத வதாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம். நான் பேசி முடித்த பிறகு கனம் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொல்லக் கூடிய காலத்தில் ‘நாங்கள் பல அபிவிருத்தித் திட்டங்களை போட்டிருக்கிறோம். இன்னும் பல போட உத்தேசித்திருக்கிறோம். இவர்கள் தான் போடக் கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள்,’ என்று பதில் சொல்வார்கள் என்பதில் சந்தேகமில்லை. ஏனென்றால் இந்த வரியை நாங்கள் எதிர்க்கிறோம், வரியாக பணம் அரசாங்கத்திற்கு வந்தால்தானே மேலும் மேலும் புதுப் புதுத் திட்டங்களைப் போட முடியும். ஆகவே நாங்கள் அபிவிருத்தித் திட்டங்களையே எதிர்ப்பதாகக் கூடச் சொல்லக்கூடும். ஆனால் உண்மையில் நாங்கள் அபிவிருத்தித் திட்டங்களையும் எதிர்க்கவில்லை. அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்கு பொது மக்கள் பண உதவி செய்வதையும் எதிர்க்கவில்லை. பணம் கொடுக்கக் கூடிய சக்தியுள்ளவர்களிடமிருந்து அந்தப் பணத்தை வசூல் செய்வதிலும் எங்களுக்கு ஆட்சேபணை கிடையாது. ஆனால் கொடுக்கக் கூடிய சக்தியற்ற விவசாயிகளின் மீது அபிவிருத்தி வரி என்று புதிய வரியைப் போட மசோதா கொண்டு வந்திருப்பதை எதிர்க்கிறோம். எனக்கு முன் பேசிய, அதாவது இரண்டு பக்கத்திலிருந்தும் பேசிய அங்கத்தினர்கள் இந்தச் சட்டத்தினால் ஏழை எளிய விவசாயிகள் எப்படி பாதிக்கக் கூடுமென்பதை எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதை கனம் மந்திரி அவர்கள் தன் கவனத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

“இந்தச் சட்டத்திலே ஒரு விசேஷம் என்னவென்றால் எந்தெந்தத் திட்டங்களுக்கு வரி விதிக்கப்படுகிறது, இந்தப் புது வரியினால் உத்தேசமாக எவ்வளவு பணம் வசூலாகும் போன்ற விவரங்களைக் கோரி ஐந்து மாதங்களுக்கு மேலாகியிருக்கும். அதாவது எங்கள் கட்சியின் சார்பில் தோமாஸ் ஸ்ரீ கே. டி. ராஜா இந்த விவரங்களைக் கோரி சர்க்காருக்கு கடிதம் எழுதினார். ஆனால் இன்று வரைக்கும் எந்த விதமான விவரங்களும் அவருக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை.

“இதிலிருந்தே சர்க்கார் எந்தந்தத் திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறார்களோ அவற்றைச் சொல்லி, அவற்றிற்காகத் தான் வரி வசூலிக்கப் படுவதாகக் கூறத் தயங்குவதற்குக் காரணம் வேறு ஏதோ இருக்கிறது என்று ஊகிக்க வேண்டியது இருக்கிறது. சட்டத்தின் நோக்கம் எதையாவது சொல்லிவிட்டு பிறகு இஷ்டப்படி அதனை எல்லா இடங்களுக்கும் விஸ்தரித்துக் கொள்ளலாம், பணம் எப்படித் தேவைப்படுகிறதோ, அதற்கு ஏற்றபடி வரியை நிர்ணயித்துக் கொள்ளலாம் என்பதே சர்க்காரின் உள் நோக்கமாக இருக்க வேண்டுமென்பது அவர்களுடைய மௌனத்திலிருந்து உணரவேண்டியிருக்கிறது. சட்டத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி புதியதாக

[Sri M. Kalyanasundaram] [8th February 1955]

எந்த நீர்ப்பாசன திட்டத்தைக் கட்டிக் கொடுக்கிறார்களோ, அதனால் நன்மை அடையும் பிரதேசத்தில் மாத்திரம் இந்த அபிவிருத்தி வரியைப் போடப் போவதாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விதிப்படி என்ன சாதாரண ரிப்பேர் செய்த திட்டமாக இருந்தாலும் கூட, வரக்கூடும். ஒரு பழைய நீர்த்தேக்கத்தை பழுது பார்த்திருந்தாலும் கூட, அதில் சிறு மாறுதலை ஏற்படுத்தினாலும் கூட இந்த விதிப்படி அந்தப் பிரதேசத்திலும் கூட இந்த வரி அமுலுக்கு வர இடமிருக்கிறது. அதாவது இருபத்தையாயிரத்துக்கு மேற்பட்டு செலவாகிவிட்டது என்று சொல்லி புதிய வரியை போட வசதி ஏற்பட்டு விடும்.

“அதனால் தான் சர்க்கார் திட்டவாட்டமாக இன்னென்ன திட்டங்களுக்கே போடப் போகிறோம் என்று விளக்கமாகக் கூறுதலினால் நாங்களும் பயப்படுகிறோம். மக்களும் அஞ்சுகிறார்கள். இந்த மசோதாவை இப்படியே நிறைவேற்றுவது மிகவும் அபாயகரமானது என்பதும் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

“மேலும் இது நான்காவது வரியாக விவசாயிகளின் மீது சுமத்தப்படுகிறது. ஏற்கெனவே நில வரி இருக்கிறது. அதற்கு மேல் நீர் வரி இருக்கிறது. நீர் வரியை பல நீர்ப்பாசன திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்று சொல்லி ஏற்கெனவேயே உயர்த்தியிருக்கிறோம். அதற்கும் இந்தச் சபையில் நாங்கள் அனுமதி கொடுத்திருக்கிறோம். அதற்கு அப்போது அனுமதி கொடுத்ததற்குக் காரணம் இந்த அபிவிருத்தி வரி கைவிடப்பட்டது என்று ஒரு காரணத்திற்காகத்தான். அதனாலேயே நீர் வரியை நஞ்சை நிலத்திற்கு ஏக்கராவுக்கு 20 ரூபாயாகவும், புஞ்சை நிலங்களுக்கு 7½ ரூபாயாகவும் உயர்த்த அனுமதி அளித்தோம். அபிவிருத்தி வரியைக் கொண்டு வருவதில்லையென சொன்னதினால் தான் அனுமதி அளிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது இந்த வரியைக் கொண்டு வந்து சுமத்துகிறார்கள். நீர்வரி அதிகப்படுத்தியதில், ஏற்கெனவே இருந்த லாண்ட் ரெவின்யூ சர்சார்ஸைக் கூடக் கொடுக்க முடியாத நிலப்பந்தம் ஏற்படும். இந்த அபிவிருத்தியைக் கொண்டு வருவதன் மூலம் சிலர் நான் கு வரிகளைக் கட்டவேண்டி வரும், பெரும்பாலானவர் மூன்று வரிகளைக் கட்ட வேண்டிவரும் என்பதை கனம் மந்திரி அவர்கள் கவனத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

“இன்னும் இந்த வரியைப் போடுவது அவசியமா, அப்படியானால் இதைப் போட வேண்டிய அவசியம் என்ன என்றும் பார்க்க வேண்டும். அபிவிருத்தித் திட்டங்களைப் போடுவதற்கு பணம் தேவைப்படலாம். அபிவிருத்தித் திட்டங்களைப் போடுவதற்காகவே தான் இந்த வரி என்று சொல்வது சரியல்ல. இதைப் பற்றி வெகு அழகாக மராமத்து இலாகா மந்திரி அவர்கள் என் கையிலிருக்கும் அச்சடித்த புத்தகத்தில் கூறியுள்ளார். அதாவது சர்க்கார் பல பல நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களை போடுவது வருமானத்தை உத்தேசித்து அல்ல, தேச நலனை உத்தேசித்தே அத்திட்டங்கள் எல்லாம் போடப்படுகின்றன, எவ்வளவு வருமானம் அந்தத் திட்டங்களிலிருந்து வரும் என்ற குறிக்கோளோடு அவற்றை நாங்கள் போட வேயில்லை என்று என்னிடம் கொடுக்கப்பட்டுள்ள புத்தகத்தில் பிரமாத்தமாகக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால் இப்பொழுது ரெவின்யூ மந்திரி அவர்களை எலி விட்டு அவற்றுக்கு எல்லாம் அபிவிருத்தி வரி என்ற முறையில் வரி போட ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். இன்றைக்கு இருக்கிற நீர்ப்பாசன வரியின் மூலமாகவே நாற்பது வருஷத்திற்குள்ளாக சர்க்கார் செலவுபித்திருக்கக்கூடிய பணம் சர்க்காருக்கும் கிடைத்துவிடும் என்று ஏற்கெனவேயே நான் சொல்லியிருக்கிறேன். இப்பொழுது புதியதாக ஏதாவது வரி போடுவதாயிருந்தால் அதனை நன்கு யோசித்து அந்த வரியைப் போட்டால் அதைக் கட்டக்கூடிய சக்தியுள்ளவர்களாக விவசாயிகள் இருப்பார்களா என்று ஆராய்ந்து பின்னரே போடுவது தான் உசிதமாகும். ஆனால் இப்பொழுது எந்த விவரமும் கொடுக்கப்படவில்லை. ‘மாட்டைத் தண்ணிக்குள் போட்டுக்கொண்டு விலை பேசுவதைப்போல’ இந்த வரியைக் கொடுக்கக்கூடியவர்கள் யாராக இருப்பார்கள், அவர்கள் எவ்வளவு வரி கொடுக்கும்படியாக இருக்கும், இதனால் எவ்வளவு வருமானம் எதிர்ப்

8th February 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

பார்க்கப்படுகிறது என்கின்ற விவரங்கள் எதையுமே கொடுக்காமல் இந்தச் சட்டத்தை பாஸ் செய்யுங்கள் என்றால் எப்படி பாஸ் செய்வது என்று கேட்கிறேன்.

“ இன்றைக்கு விவசாயிகளுடைய நிலைமை எப்படியிருக்கிறதென்று பார்க்கவேண்டும். அவர்களுடைய விளை பொருள்களின் விலைவாசிகள் திடீரென்று வீழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஒரு மூட்டை நெல் பத் தொன்பது ரூபாய், இருபது ரூபாயாக இருந்தது, பத்து ரூபாய்க்கு இறங்கி வந்து விட்டது. இந்த மாதிரி விலை இறங்காமல் இருப்பதற்கு சர்க்கார் என்ன உத்தரவாதம் அளிக்க முடியும்? அப்படியே இல்லாவிட்டாலும் சர்க்காரேயாவது வெளியில் விற்கக்கூடிய விலையைக் காட்டிலும் இரண்டு ரூபாய் அதிகமாகவது கொடுத்து இரண்டு லக்ஷம் டன், மூன்று லக்ஷம் டன் என்று விவசாயிகளிடமிருந்து நெல்லை வாங்கி சேமித்துக் கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறார்களா? இப்படி ஏதாவதொரு திட்டத்தோடு சர்க்கார் முன்னுக்குவந்திருக்குமானால் அது விவசாயிகளுக்குப் பெரிய உதவியாக இருக்கும். அது இல்லாமல் ஏழை விவசாயிகளை இன்றைக்கு வியாபார சூதாடிகளின் கையில் சிக்க வைத்திருக்கிறோம். அந்த வியாபார சூதாடிகள் அறுவடை சமயத்தில் திடீரென்று நெல்லின் விலையை ஒரேயடியாகக் குறைத்து பல லட்சம் டன் வாங்கி பதுக்கிக் கொண்டு, இரண்டு மாதங்களுக்குப் பின்னர் அவற்றை மிக அதிக விலைக்கே விற்கிறார்கள். இதனால் விளைபொருளை உற்பத்தி செய்கின்ற ஏழை விவசாயிகளும் நஷ்டம் அடைகிறார்கள். அன்றாடம் அரிசி வாங்கிச் சாப்பிடுகிற பாமர மக்களும் கஷ்டமும், நஷ்டமும் அடைகிறார்கள். ஆகவே வியாபார சூதாடிகளின் சுரண்டலிலிருந்து விவசாயிகளையும், பாமர ஏழை மக்களையும் பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற அக்கறை சர்க்காருக்கு இருந்தால் அறுவடை காலங்களில் விவசாயிகளின் விளைபொருள்களுக்கு தகுந்த விலை கொடுத்து அவற்றை வாங்கிக்கொண்டு, அதனை நியாயமான விலைக்கு பொது மக்களுக்குக் கிடைக்கும்படி செய்ய வேண்டும். அதனால் சர்க்காருக்கு நஷ்டம் ஏதுவும் வந்துவிடாது. அப்படி இவர்கள் செய்தால் விவசாயிகளுக்கும் சர்க்கார் எந்தப் புதிய திட்டங்களைக் கொண்டு வந்தாலும் அவற்றை நல்ல முறையில் கட்டி முடிக்க வேண்டிய உதவிகள் எல்லாம் அளிப்பார்கள். அதைவிட்டு சர்க்கார் சொல்வது எல்லாம் என்னமோ மக்களுக்கு அதிக நன்மை அளிக்க வேண்டுமென்ற கருத்தோடு இருக்கிறதே தவிர செய்கை வேறுகத் தான் இருக்கிறது. (Mr. Speaker in the chair.)

“ ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் நோக்கங்கள் விரிவாகத்தான் இருக்கின்றன. இன்று காலை யில் கூட இரண்டாவது ஐந்தாண்டு திட்டத்தைப் பற்றி சபையில் எல்லோரும் விவாதிக்க, திட்டம் உருவாகியதுடன் சமர்ப்பிப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

“ இன்று காலை யில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசும் காலத்தில், ‘ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் அடிப்படைக் கொள்கையை நாங்கள் மாற்றியமைப்பதற்கு ஆலோசனை செய்துகொண்டிருக்கிறோம்’ என்று சொன்னதாக நான் நினைக்கிறேன். அதனுடைய அர்த்தம் என்ன? ‘ஆவடியில் காங்கிரஸ்காரர்கள் நிறைவேற்றிய தீர்மானத்தின்படி இந்திய நாட்டில் சோஷலிசத் தன்மை வாய்ந்த ஒரு சமுதாய அமைப்பை ஏற்படுத்தப்போகிறோம்’ என்று பிரகடனப் படுத்திய அந்த லட்சியத்தை யொட்டி, ஐந்தாண்டு திட்டத்தின் கொள்கையையே நாங்கள் மாற்றப்போகிறோம்’ என்று இன்றைக்குப் புதிதாக அறிவித்தார்கள்.

“ சோஷலிசத் தன்மை வாய்ந்த சமுதாயத்தை சிருஷ்டிக்கப்போகிறோம், அதற்காக ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தைத் திருத்தியமைக்க வேண்டும் என்பதற்காக விவசாயிகள் மீது அதிக வரி போட வேண்டுமென்று அவர்கள் நினைப்பார்களேயானால் அப்பேற்பட்ட சோஷலிசத் தன்மை வாய்ந்த சமுதாய அமைப்பிலிருந்து நம் நாடு காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்று தான் சொல்லத் தோன்றுகிறது. சோஷலிசத் தன்மை வாய்ந்த சமுதாயம் என்பதற்கு இந்த நாட்டிலிருக்கக்கூடிய தொழிலாளிகள், விவசாயிகள் கொள்ளக்கூடிய அர்த்தம் அது அல்ல. விவசாயிகள் மீதுள்ள வரிச்

4-20
p.m.

[Sri M. Kalyanasundaram] [8th February 1955]

சுமை குறையவேண்டும் ; விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்யும் பொருள்களுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்கும் என்ற உத்தரவாதம் இருக்கவேண்டும் ; விவசாயத்தை நல்ல முறையில் நடத்துவதற்கான பல வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கு சர்க்கார் பொறுப்பேற்கவேண்டும். அப்படியிருந்தால் தான் சோஷலிசத் தன்மை வாய்ந்த பாதையில் இந்த நாடு சென்று கொண்டு இருக்கிறதென்று நாம் சொல்லலாம். அத்தகைய நிலைமை இந்த நாட்டில் இப்பொழுது இருந்து வருகிறதா? விவசாயப் பொருள்களுக்கு இப்பொழுது விலை உத்தரவாதம் கிடைப்பது. தண்ணீருக்கு வரி, நிலத்திற்கு வரி, அபிவிருத்தி வரி போன்ற பலவிதமான வரி இனங்களை விவசாயிகள் கொடுக்க வேண்டியிருப்பதால் இந்த நாட்டு விவசாயிகள் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள்.

“ தொழிற்சாலைகளில் முதலாளிகள் ஆட்குறைப்பு செய்தால், தொழிலாளிகளுடைய கூலி விதித்ததைக் குறைக்கபோகிறோம் என்று முதலாளிகள் சொன்னால், இந்தச் சர்க்கார் அவர்களை ஏன் என்று கேட்பதில்லை. நேற்றையதினம் கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ கே. பி. கோபாலன் அவர்கள் கேட்ட சில கேள்விகளுக்கு கனம் தொழில் மந்திரி அளித்த பதில்களை நாம் இப்பொழுது கவனிக்க வேண்டும். “ ஆட்குறைப்பு செய்யப்பட்டு தொழிலாளர்கள் வேலையிலிருந்து நீக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள் ; அப்படி நீக்கப்பட்ட தொழிலாளிகளை, வேலை காலி ஏற்பட்டால், மீண்டும் அவர்களையே அந்தக் காலி ஸ்தானத்தில் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று ஸ்ரீ கே. பி. கோபாலன் கேட்டதற்கு, தொழில் மந்திரி அவர்கள், ‘ இந்த மாதிரி யெல்லாம் தொழிலாளிகள் வெஸ்ட் இண்டரஸ்ட் கோருவதை என்னால் அனுமதிக்க முடியாது ’ என்று பதில் சொன்னார்கள். இது தான் சோஷலிசத் தன்மைவாய்ந்த சமுதாயத்தை அமைக்கக்கூடிய முறையா என்று கேட்கத் தோன்றுகிறது.

“ எந்த காரணத்தைக் கொண்டு பார்த்தாலும் இந்த அபிவிருத்தி வரியானது அவசியமில்லாத வரி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். சர்க்காரால் போடக்கூடிய திட்டத்திற்கு ஆகும் செலவுப் பணத்தை ஈடுக்கட்டக்கூடிய பணம் சர்க்காருக்கு எப்படியும் கிடைத்துவிடுகிறது. கீழ் பவானித் திட்டத்திற்குப் பத்து கோடி ரூபாய்க்கு அதிகமாக செலவழித்திருக்கிறார்கள் என்பது வாஸ்தவம். ஆனால், நீர் வரி மூலமாக வருஷத்திற்கு 40 லட்சம் ரூபாய் கிடைக்குமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. வருஷமொன்றுக்கு 40 லட்சம் வீதம் 50 வருஷங்களுக்குள்ளே போட்ட முதல் கிடைத்துவிடும். மின்சார நிலையங்கள் அமைப்பதன் மூலம் வேறு சர்க்காருக்கு வருமானம் வருகிறது. இந்த நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களினால் எந்த விதமான நஷ்டமும் சர்க்காருக்கு ஏற்பட்டு விடாது. ஆகவே, இந்த வரி அவசியமானதல்ல. இந்த வரியை விவசாயிகளால் கட்டவும் முடியாது.

“ ‘ அபிவிருத்தி அடைந்த நிலத்திற்குத்தானே வரி விதிக்கப்போகிறோம் ’ என்று மந்திரி அவர்கள் சொல்லலாம். நாளை மறுதினம் இந்த மசோதாவின் ஷரத்துவாரிப் பரிசீலனையின்போது ஷரத்துக்களுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் திருத்தங்கள் மீது பேசிக்கொள்ளலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

“ ஒரு நீர்ப்பாசன திட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டால் அதனால் நிலம் அபிவிருத்தி அடையுமென்று சர்க்கார் கருதினால், அந்தப் பலனை சம்பந்தப்பட்ட விவசாயி அனுபவித்தாலும், அனுபவிக்காவிட்டாலும் அவனிடமிருந்து வரி கேட்பதற்குள்ள அதிகாரம் சர்க்காருக்கு உண்டு ” என்ற ஒரு பிரிவு இருக்கிறதென்பதை மந்திரி அவர்கள் கவனிக்க வேண்டும். அவர்கள் கட்சியிலுள்ள மற்றவர்களும், மந்திரியை ஆதரித்துப் பேசக்கூடியவர்களும் கவனிக்க வேண்டும். யாரும் விதி விலக்கு அடைந்து விடமுடியும்; அபிவிருத்தி பெற்றவர்கள்தான் வரி செலுத்த வேண்டும் என்ற முறையிலும் இல்லை. இந்த வரியை அபிவிருத்தி வரி என்று சொல்வது அவ்வளவு பொருத்தமானதல்ல. விவசாயிகள் மீது ஒரு புதிய சுமையை சுமத்துவதற்கு ஏற்பட்ட ஒரு வரி என்றுதான் சொல்லவேண்டும். இந்த மசோதாவை நாம் எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் இந்த சபையில்

8th February 1955] [Sri M. Kalyanasundaram]

நிறைவேற்றிவிட்டு, பின்னால் ஜனங்களுடைய ஒரு பொல்லாப்புக்கு ஆளாகக்கூடாதென்று நான் மற்ற எல்லா அங்கத்தினர்களையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

“ஆனால் சர்க்கார் தரப்பிலிருக்கக்கூடிய அங்கத்தினர்களுக்கு இருக்கும் சிரமம் எனக்குத் தெரியும். இந்த வரியினால் விவசாயிகள் பாதிக்கப்படுவார்கள் என்று அவர்களுடைய மனதிற்குத் தெரிந்திருக்கலாம் ; மக்களுக்கு இதனால் ஏற்படும் கஷ்டங்களையும் கொடுமைகளையும் அவர்கள் ஒத்துக்கொள்கிறார்கள். ஆனால், நிர்ப்பந்தத்தின் காரணமாக, இன்றைக்கு எப்படியும் இந்த மசோதாவுக்குச் சாதகமாக வோட்டுப் போட்டாகவேண்டுமே என்று அவர்கள் கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மாகாண சர்க்காருக்கு திட்டக் கமிஷன், மத்திய சர்க்கார் இவர்களுடைய தூண்டுதலால் இருக்கிறது. இந்த வரியை மாகாண சர்க்கார் விதித்தாகவேண்டும் என்று அவர்கள் நிர்ப்பந்தம் செய்கிறார்கள். வேறு வழி இல்லையே என்று சர்க்கார்த் தரப்பு அங்கத்தினர்களும் இதற்குச் சாதகமாக வோட்டுச் செய்யலாம். ஆனால், இந்தச் சபையில் இந்த மசோதாவானது நிறைவேற்றப்பட்டு சட்டமாக்கப்பட்ட பிறகு வெளியில் ஜனங்களிடம் போய் இதைப் பற்றி எடுத்துச் சொல்லும்போதுதான் அவர்களுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படப் போகிறது. மத்திய சர்க்காரும், திட்டக் கமிஷனும் டில்லியிலுள்ள காரியாலயங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு புத்தகங்களில் திட்டங்களைப் போட்டு விட்டு, அதற்கு வேண்டிய பணத்தை இம்மாதிரி வரிகளை மாகாண சர்க்கார்கள் போட வேண்டுமென்று யோசனை சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம். அதைக் கேட்டுக் கொண்டு மாகாண சர்க்கார் இத்தகைய வரியை போட முன் வந்திருப்பது மிகவும் வருந்தத்தக்க விஷயம். “இந்த மாதிரி வரியைப் போட முடியாது”, என்று திட்டக் கமிஷனுக்கு மாகாண சர்க்கார் எழுதியிருக்க வேண்டும். “இந்த வரி விதிப்பு மசோதாவானது ஏற்கெனவே ஒரு முறை தோற்கடிக்கப்பட்டிருக்கிறது, மீண்டும் கொண்டுவருவோமானால் அதிலும் விலைவாசி வீழ்ச்சி அடைந்திருக்கும் இந்தச் சமயத்தில் விவசாயிகள் இதைக் கட்டாயம் எதிர்ப்பார்கள்”, என்று நியாயமான காரணங்களை மாகாண சர்க்கார் எடுத்துக் காண்பித்து, திட்டக் கமிஷனுக்கு எழுதியிருக்கலாம். அப்படி எழுதினாலும் மத்திய சர்க்காருடைய நிர்ப்பந்தம் இருக்குமென்று மாகாண சர்க்கார் கருதினால், அவர்கள் இன்றோடு யோசனையையும் பரிசீலனை செய்யலாம். அதாவது, இந்தச் சட்டத்தை இன்னும் இரண்டு வருஷங்களுக்கு ஒத்திப்போடலாம். இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிறகு, நாட்டிலுள்ள நிலைமைக்குத் தகுந்தாற்போல் இதைப்பற்றி ஒரு முடிவு செய்துகொள்ளலாம். இரண்டு வருஷத்திற்குப் பிறகாவது விலைவாசியின்களின் விலைவாசி ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவரப்படும், அவைகளுக்கு நியாயமான விலை கிடைக்க முடியுமா என்பதை யெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு, அதன் பிறகு இப்படிப்பட்ட வரியைப் போடலாம் என்ற என்னுடைய யோசனையை மாகாண சர்க்கார் ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால் அது புத்திசாலித்தனமாக இருந்திருக்கும். அப்படிச் செய்யாமல் இந்த வரியை எப்படியும் மக்கள் மீது திணிப்போம் என்ற முறையில் இப்பொழுது இந்த மசோதாவை மீண்டும் கொண்டு வந்திருப்பதானது ரொம்பவும் அநியாயமாகும், என்பதை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் நான் சர்க்காருக்கு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

“1947-ம் வருஷத்திற்குப் பிறகு நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கக்கூடிய திட்டங்களுக்காக இவர்கள் நிலத்தின் மதிப்பைக் கணக்கிடக்கூடிய யோசனை விவசாயிகளை ரொம்பவும் பாதிக்கக்கூடியதாக இருக்கும். இந்தச் சட்டம் நிறைவேற்றப்படுவதற்கு முன்பு மூன்று வருஷ காலத்தில் என்ன விலைவாசி இருந்ததோ அந்த விலைவாசியின் அடிப்படையில் தான் நிலத்தின் மதிப்பை சர்க்கார் நிர்ணயிக்கப் போகிறார்கள். கடந்த மூன்று வருஷ விலை வாசி எப்படி இருந்தது என்று தெரியும். கடந்த மூன்று வருஷத்தின் அடிப்படையில் மதிப்பை தீர்மானம் செய்து, அதன்படி வரி விதிக்கப்பட்டு இன்னும் இருபது வருஷம் விவசாயிகள் இதைச் செலுத்துவதென்றால் அந்த விவசாயினுடைய நிலைமை என்ன ஆகும்? அபிவிருத்தித் திட்டமே இனி வேண்டாம் என்று விவசாயிகள் சொல்லிவிடவேண்டும்

[Sri M. Kalyanasundaram] [8th February 1955]

என்பதற்காக இந்த வரியை சர்க்கார் கொண்டுவந்திருக்கிறார்களோ என்று கூட நான் நினைக்கவேண்டியிருக்கிறது. விவசாயத்திற்குத் தண்ணீர் கொடுப்பதற்காகத் திட்டம் நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்று விவசாயிகளுக்கு ஆசை காட்டி, அவர்களை இந்த அபிவிருத்தி வரி விதிப்பில் சிக்க வைத்து அவர்களைக் கசக்கிப் பிழியப் பார்க்கிறார்கள். இதற்காகத்தான் இந்த மசோதா கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன்.

“சர்க்கார் நிறைவேற்றும் திட்டங்களினால் ஏற்படக்கூடிய பலனை உண்மையாகவே மக்கள் அனுபவிக்கவேண்டுமானால், விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் போதிய கடன் வசதி செய்து கொடுத்து நிலத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு உதவி செய்ய வேண்டியதவசியம். அப்படிச் செய்யாமல், விவசாயிகளுக்கு நன்மை செய்வது போல் திட்டங்களை நிறைவேற்றி, விவசாயிகள் தாங்க முடியாத வரி சுமையை அவர்கள் மீது சர்க்கார் திணித்து, அவர்களுடைய பொருளாதார நிலைமையை சீர்குலைக்கக்கூடிய முறையில் இந்த வரி இருக்கிறது. ஒரு கையால் கொடுத்ததை இன்னொரு கையால் பிடுங்குவது போல் இந்த வரி இருக்கிறது. இந்த வரியினால் விவசாயிகள் ஒட்டாண்டுகளாகிவிடுவார்கள். பல புதிய திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதன்மூலம் அந்தத் தண்ணீரைக் கொண்டு விவசாயிகள் பலன் அனுபவிக்கலாம் என்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் காலத்தில் அவனுடைய நிலத்தையே யாருக்காவது விற்புவிட்டு, நிலத்தைவிட்டு வெளியேறக்கூடிய நிலைதான் இந்த வரியினால் ஏற்படும். இந்த வரியினால் விவசாயிகள் தாங்கள் வைத்திருக்கும் ஒன்றிரண்டு ஏக்கர் நிலத்தையும் விற்புவிட்டு, விவசாயத் தொழிலாளிகள் வேலையில்லாத திண்டாட்டப் பட்டாளத்தோடு சேரவேண்டிய நிலைமை ஏற்படுமென்பதை சர்க்காருக்கு நான் எச்சரிக்கை செய்துகொண்டு, இந்த மசோதாவை நான் பலமாக எதிர்க்கிறேன்.

“இந்தச் சட்டத்தை ஒரேயடியாக கைவிடுவதற்கு முடியாது என்று சர்க்கார் கருதுவார்களேயானால், இரண்டு வருஷ காலத்திற்காவது இதை ஒத்திப்போட்டு, ஆலோசனை செய்துகொள்ளலாமென்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய வார்த்தையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கின்றேன்.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—
“Mr. Speaker, I think I have to go back a little to the administration of the old days before I make out a case for the necessity of this legislation. In the olden days such works were scarce and the object of the administration was also different. For instance, during the British regime it was first a sort of Military State and then a Police State. Now, the object of our State is the welfare of the people. Therefore, in order to fit in with that object, we had to do things for the betterment of the people. No doubt, there were such projects, river projects, even in the days of the Cholas and subsequently also. But all those works were executed with the help of revenue surpluses. In those days there was a revenue surplus and the money was utilized for such works. Even during the days of the British regime there was a surplus in the revenue account and that money was utilised for executing such projects. Subsequently, it was thought that this might be treated as charged to capital and money was found for executing these projects either by way of raising loans or by transferring the revenue surplus to the capital account. Works were being executed in that way. Now, we are always faced with revenue deficits. The activities of the Government have increased. So many things have to be done under the democratic set-up of Government that we cannot think of any revenue surpluses for undertaking such works.

8th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

Therefore we have to think of a plan to find the money required to carry out these very necessary schemes and projects. They are very necessary, because, only by the execution of such schemes and projects we will be able to increase production in our country. That is why the Planning Commission has also envisaged a fifteen year programme to increase the area under irrigation. The idea of the Commission is to double the area under irrigation during this fifteen-year period. In order to do that we must execute these schemes and projects. Unless we undertake these projects we cannot make water available for irrigation and we cannot attain the target of production, namely, doubling the quantity that we are now producing.

4-30
p.m.

“ Now, Sir, some hon. Members said that this is thrusting a tax on unwilling people. I should like to say that it is not so, because everywhere there is a demand for taking up such projects. People do not stint to give money. They want projects, they want irrigation facility. They are prepared to give reasonable charges for taking up such projects. Wherever we go, we meet with the demands for more and more dams, more and more projects, more and more tanks to be repaired and maintained properly and so on. When I say repair, I mean the major sort of repair, not the minor, ordinary routine sort of repairs that are carried out. Some hon. Members are under the impression that if we carry out any ordinary, routine repairs, that also will come under the scope of this Bill. It is not so. All routine and ordinary repairs that are necessary will be carried out in the ordinary course and that charge will be a charge on the administration. It is only when we improve upon the present state of affairs, that this legislation will come into operation; for instance, say there is a tank. It is a very big tank. We so contrive or alter the tank that the capacity of the tank is increased by 25 per cent more than its normal capacity, by such alteration or repair, then we give 25 per cent more water to the ayacutdars. In that case it is only justifiable that the cost of so increasing the irrigation facilities should come from the ayacutdars. They are willing to pay for it. They may not be willing only when no additional facility is provided. The object of this legislation is not to demand any money unless some extra facility is given. Because additional facilities are provided, the people are coming forward to contribute towards the cost of such projects. Take for instance the Manimuthar project. It was taken up by the Government because people came forward and contributed money for the execution of the project. I think a crore of rupees or so was contributed by the people. Amaravathi project was also another taken up by the Government on that basis. In so many other places also people are willing to pay money provided they get the extra facility for irrigating their lands. There is, so to say, so much competition in getting this extra facility. Therefore a Government which has at its heart the general well-being of the people, and that of improving the production from land must surely come forward to help the people in order that they may have these irrigation facilities.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [8th February 1955]

"It has been said, Sir, that this is a tax. It is not a tax at all. Tax is levied only in instances where water is given for irrigation. That is water-rate and other charges. But what we propose to levy under the provisions of this Bill is not in the nature of a tax. This is only getting a share of the increased value of the land on account of the provision of this extra irrigation facility. This increase in value of the land is called in legalistic term, unearned increment. That is, the ayacutdar or the owner of the land has not by any application of his labour or expending money, improved the value of the land. The increase in the value of the land is a sort of unearned income because the project came into being there and therefore the value of the land has gone up thereby. Therefore the Government are justified in getting a share of the increased value. They are getting only a share. They are not getting the whole of it. Only a share of the unearned income is demanded by the Government. What for? It is for the benefit of the community at large that this share of the unearned income is taken hold of by the Government. In order to give more and more facility to the people, Government want to utilize this unearned increment that has accrued on account of the execution of these new projects.

"Let me give an illustration, how this unearned increment comes about. Take for instance a place which has no proper communication road, and all that. If that area is to be connected by a railway line, then the value of the lands in and around that place increases. Supposing a railway station is established in a particular place, the value of the lands all round that place goes up like anything. An acre costing only Rs. 10 or even Rs. 20, as soon as people come to know that a railway station is to be established near about that place, goes up in value because people think that it is going to be a good place having all the conveniences, where they can build houses, etc. The price of an acre of land goes up even to Rs. 5,000 from Rs. 50. Like that some other facility or amenity provided in a particular place might increase the value of the lands. Suppose a mill is established in a particular place, at once the value of land round about that place goes up. Suppose a new port is established—at Malpe they are thinking of converting it into a major port—the land value all round that place will go up. Likewise where there is steady and assured supply of water by the execution of these projects, the value of land all round that area goes up. Therefore Government want to take only a share of the unearned increment. It is only in the nature of taking a share in the increased value that has come about on account of the extra facility given by Government. We are taking that share, as I said before, only in the interest of the common people, for the community at large.

"Sir, we constructed a few projects during the pre-Independence days, like the Mettur Dam. Now we have to launch upon other schemes and projects. Though there is no scope for taking up such big projects in Southern India, yet there are very many small projects costing a crore, or two crores or three crores of rupees,

8th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

which if taken up will be beneficial to the people. Two such projects have been taken up recently. One is the Sathanur project in North Arcot district costing about 2 $\frac{3}{4}$ crores of rupees. The other is the Krishnagiri project costing about 1 $\frac{3}{4}$ crores or 2 crores of rupees. There are the Manimukthar and the Amaravathi projects. All these projects when completed, will increase our production very largely. I think hon. Members would have seen in the papers what the Food Minister or the Deputy Food Minister of the Central Government has said about our food production. He said that we have now come to a stage when we are in a position to export foodgrains to other countries. People have been talking about stabilization of prices. If we export foodgrains, it will help in stabilizing prices. There will not be a glut if export is allowed and prices will go up. As regards the anxiety expressed by hon. Members about the fall in prices, and the demand that Government should take steps to arrest this downward trend, I should like again to quote the statement made by a Central Government Minister. He has stated, I think some months ago, that the Government will contemplate or are contemplating to take steps to arrest the downward trend in prices, if the prices go down so low as to prejudicially affect the producers. Therefore it is clear that the Government of India want to stabilise prices. I have only quoted what others have said, because it is they who have got the overhall control of these things. It is proper that I quote them because the local Government can only study the local situation and put up their case before the Central Government. They cannot do anything in such cases. They can do something in so far as it relates to the State only. But this is an all-India affair and therefore it is quite proper I quote them in all these matters.

“ Sir, in pursuance of the policy of the Planning Commission to increase food production, the State Government have launched upon these projects to give irrigational facilities to the people. In order to raise money for that purpose, this legislation is necessary and, as I told you, this legislation contains provisions which will be applied in a reasonable way so that the amount that could be raised from the ryots on account of the improved irrigational facilities can be collected. In accordance with that policy, many other States have already passed legislation to levy this betterment contribution. For instance, I may say that this legislation has been passed in the States of Bombay, Assam, Punjab, Hyderabad, Mysore, Pepsu and Rajasthan. So many other States, like our State, are contemplating or have already introduced a Bill of this kind which is being considered. This legislation is nothing new or peculiar to our State. We are only doing belatedly what other States have already done. They have stolen a march over us. They have got a legislation ready and they can have recourse to the execution of projects. But we have to go a little haltingly because we do not have legislation. As some people came forward in certain places with their contributions, we, without waiting for any legislation, have already taken up for execution some projects like the Manimukthar and the Amaravathi.

4-40
p.m.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [8th February 1955]

“ Sir, this contribution is now worked out in a scientific manner and there will be no harm to anybody. This ‘ increment ’ is calculated, taking into consideration the average price prevailing, in the case of a work whose construction, expansion or alteration was completed before the commencement of this Act, during the three years immediately preceding such commencement and, in the case of a work whose construction, expansion or alteration was completed after the commencement of this Act, during the three years immediately preceding such completion. We also deduct the expenditure incurred on it in order to make the land fit for cultivation. After taking all these into consideration, we multiply the annual increase in the gross produce by ten times and then reduce it by one-half and the half is collected in twenty annual instalments.”

SRI S. RAMALINGAM :—“ I want to know from the Hon. Minister how the Government arrive at the increase in the gross produce of any particular land? ”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ They arrive at it in the usual way (laughter). Very trained settlement officers would be appointed to go into the question. They will go into details like the fertility of the soil, the tharam of the soil, and the average price. They will all work it out in a scientific manner and then arrive at a particular figure after deducting all the expenditure incurred for making the land fit for cultivation. Therefore, the Government will be justified in levying this contribution in the sense that it is distributed over such a long period which will not go even towards meeting interest charges. I have got figures to show that the return from these projects will not even pay for interest charges. Having spent crores of rupees, we will not get a return to meet interest charges. Formerly the Government used to launch upon these projects only if they give a return of four or three or two per cent. Now we do not get a return of even one per cent. But we want to give this advantage to the people by launching upon these projects.

“ Sir, the hon. Member from Malabar, Sri Nambiar said that Malabar is a country with peculiar traditions—it is quite peculiar in many ways and even in this matter of irrigational facilities it is peculiar—and he wanted that some exception should be made in the case of Malabar. We have already shown great concession to it. The Government have spent on the Malampuzha Project alone about Rs. 442 lakhs. What has happened? We get a grand return of 0.84 per cent, whereas the Lower Bhavani Project is expected to give a return of 2.57 per cent. Why have we done it? Because the Members of the old Legislative Assembly had been agitating like our friends here that Malabar had not been given anything in the matter of irrigational facilities and that it was an orphan and all that and it so happened that at that time the Minister representing Malabar put forth the case of Malabar forcefully by saying

8th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

that even though a project might not give a fair return, Malabar should have it. So Malabar has the Malampuzha Project now, which gives a return of less than one per cent.

“ Take another project, the Walayar project. The Walayar Project cost about Rs. 100 lakhs and what is the return? It is only 0.47 per cent. Take again the Mangalam Project which gives a return of only 0.75 per cent. Therefore, there is no truth in the charge that the Government are not doing anything special to the people of Malabar. On the other hand, they are giving them more concession than is probably warranted.”

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ On a point of personal explanation, Sir. I was saying that for years together Malabar was neglected and it was only recently that some projects had been executed there. In those days of British rule, crores of rupees had been spent in other parts of the State including the Andhra area from the State funds and nothing was spent for Malabar. It was only after 1947 that these projects came into being and to tax the people of Malabar now would not be proper and let them also enjoy the improved irrigational facilities for some more years till they are in a position to pay this betterment levy. This is what I have stated? ”

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ After I quoted facts and figures, the hon. Member has no other go than to make a halting statement that we have done something.”

SRI T. C. NARAYANAN NAMBIAR :—“ We will compel the Government to do it.”

* THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ Therefore, the Government, without taking into account the return that they get, have launched upon schemes mostly to benefit the people so that they can carry on their cultivation with an assured supply of water for irrigation. As I have already stated, it is not a tax but it is only taking a share of the ‘ increment ’ and that is done in a very justifiable and scientific manner so that the people may not unnecessarily suffer. They are given a lot of time to pay it, in twenty instalments. Another concession given to them is that if they pay the entire contribution within two years, they will get a rebate of 20 per cent. So, the Government want to see that the people carry on their cultivating profession which is the biggest profession in our land. As 80 to 85 per cent of the people live on cultivation, we want to give them as much facility as possible. We want to increase production through the land so that there might be more production of foodgrains, and people may eat well and become very healthy and strong and be very good citizens of our country. But if we do as some hon. Members on the opposite side want us to do, what will be the result? There will not be much production which means no food. People will become emaciated and weak and they cannot do good and hard work, with the result that there will be no proper cultivation. This

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [8th February 1955]

will be a bad state of affairs. What they say and advocate is bad for the country. If we increase production, it would be good for the country.

4-50 p.m. " Now, I come to the Lower Bhavani Project because complaints have been made that much hardship is being felt owing to certain restrictions in the project area. No doubt, one of the main objects of the project is to encourage cotton in this area because the Coimbatore district produces a large quantity of cotton and there are a number of mills there. There is therefore no meaning in importing cotton from outside and all the cotton required must be made available locally. This project is not exactly a wet area but it is a scheme for dry cultivation mainly for cotton and for millets also. This is the object with which the project has been executed. There is now an agitation that the people there are accustomed to grow some other crops also and therefore they must be permitted to cultivate other crops also besides cotton and millets. The Government have accordingly relaxed the rules and have now allowed groundnuts and gingelly cultivation also. Again they have also allowed cultivation of tobacco, chillies, turmeric, castor seeds, tapioca, yam and pulses provided it is supported by well irrigation. Then during the off season, there is no restriction at all to the raising of any crop. All these concessions were given recently after the people brought them to the notice of the Government. This clearly shows that Government are amenable to reasonable and correct criticisms and when it is justified, the Government certainly come forward to do the right thing.

" In this connexion, I would like to say that the Government are not different from the people. The people and the Government are now one. Those were old days when the Government were different from the people. It is not so now and we, who sit on the Treasury Bench, are as much the representatives of the people as the hon. Members on the other side pose themselves to be. Therefore, we are all here on behalf of the people. We differ only in regard to certain details. Some hon. Members are putting forward extreme points of view whilst some others are putting forward unreasonable and impracticable suggestions. People who have some experience of public administration point out that these suggestions are not practicable and it is only their enthusiasm that prompts them to say so and that to achieve practical results such and such a thing should be done. We take all points of view into account and arrive at a decision. Democracy is defined by jurists as Government by discussion. That is what we are doing here. By talking things over we come to a decision as to what is ultimately best for the people. We are doing so today and when we take up the clause by clause consideration of the Bill we shall do whatever is necessary.

" Now, I will just mention what improvements we have made in the Bill at the Select Committee stage. Originally, all works, whatever their cost, whether it is Rs. 5,000 or Rs. 10,000 there was

8th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

no limit—would come under the betterment levy. After careful consideration the Select Committee came to the conclusion that Rs. 25,000 should be fixed as the minimum amount to be spent on a project whereon the Government can levy a betterment contribution. Below this amount it should not be subject to this levy. Some other bigger figures, namely, Rs. 50,000 or Rs. 1,00,000, were suggested. We could have accepted them but we had to look at things from the point of view of the people. If we put it at a lakh of rupees many of the smaller projects for which the people are clamouring cannot at all be executed. As I have already told you, the days of revenue surpluses are gone. We have therefore to find the required money and money is not a thing that comes from the air. It must be raised by taxation or by a loan or by a levy like this. Therefore, in order to find the money we had to have recourse to this levy and by fixing the limit at a higher figure many people will be denied the irrigation facilities they are demanding. As I said already, the Select Committee, after careful consideration and discussion came to the conclusion that a reasonable limit will be Rs. 25,000 and it has been so fixed.

“ In the original Bill it was stated that the cost of converting the land into advantageous cultivation should be taken into account and deducted. Some hon. Members said that it would not cover the cost of converting dry land into wet land. We have now made an adjustment, namely, that even in such cases where dry land has been converted into wet land the amount of money spent on doing so should be taken into account and must be deducted from the cost of cultivation.

“ It was said that it had not been definitely stated when the work would be deemed to be complete. There were some doubts about it. It has now been made clear that the work will be considered to have been completed only when the intended purpose of the project, namely, water is made available. This change has also been made now.

“ I have already mentioned about the reduction of twenty per cent of the betterment contribution if the money is paid beforehand.

“ It was again said that there was no clear idea as to how much it will cost an acre of land by way of betterment. It was said that it was all quite hazy and that the villagers had no idea about the cost. Well, in a scheme like this, nobody could say what the cost will be. It all depends on the nature of the soil, etc. It is something pliable. If this scheme is worked out properly, the poor man will not be taxed more than what is due. If his land is less fertile that will be taken into account and his contribution will be only to this extent. On the other hand, for a rich or more fertile land the contribution will be more because the value will be more. But, all the same, I am willing to give a rough idea of what it will be. It will range from about Rs. 100 to Rs. 700 per acre.

[Sri M. A. Manickavelu Naicker] [8th February 1955]

"It was also suggested that the small pattadars should be exempted from this levy. This was also considered by the Select Committee but when I gave the statistics regarding the number of small pattadars, I am glad to say that the Select Committee members were so reasonable and practical that they said at once that there was no meaning in pressing this claim because the small pattadars were so great in number. About 70 to 80 per cent are small pattadars paying a kist of Rs. 10 and below. Suppose they are taken off from this levy! Wherefrom are we going to get the money required for other projects and the like? After all, why should they be exempted? As somebody quoted the Tamil proverb 'விரலுக்குத்தகுந்த வீக்கம்' the contribution will be only proportionate. I will give you another illustration. If a poor man cries for salt, the rich man cries for sugar. Whether one is a poor man or a rich man, it does not matter because both get water for irrigation purposes. If a man is rich and possesses a large extent of land he gets more water and if a poor man possesses only an acre of land, he gets a proportionately lesser quantity of water. So, both of them get the benefit. The tax is levied only on the benefit that they derive. Therefore there is no meaning in saying that the small pattadars should be exempted from this levy. Well, if this is accepted, we cannot undertake any other project because 70 to 80 per cent of the landholders are small pattadars. We cannot get the money required from the large landholders alone. Acceptance of this suggestion would mean that there will be neither greater production nor any other improvement. Therefore, it cannot be accepted.

5 p.m.

"Now, one hon. Member said that it was on account of the Mettur canal that there was so much of sub-soil water and many houses have collapsed and so on. While launching on projects, Government take good care to see that the people who would be affected are rehabilitated. Government have taken very good care and given them all help by way of land, house, etc. In the Lower Bhavani Project, people have been rehabilitated in a comfortable manner; there are houses built, modern houses, masonry houses and they are given all the facilities. Of course there is a sort of yearning in the people for the old land and house as they are so much attached to it. It will take some time for them to get accustomed to the new land. It is only a wrench of the heart at the separation from old homes. It cannot be helped. It is only a few people in a few villages. But a number of villages, tens of villages, hundreds of villages are benefited by the scheme and only a small percentage suffer. Even there, the Government have taken very good care to see that they do not suffer, but that they are rehabilitated well and properly.

"Now, in a few words I will close my speech. The hon. Member who opened the debate and the other hon. Member from Erode referred to some points. Especially, the hon. Member from Erode spoke graphically, it was very convincing from his own point of view. It would have been quite all right for an election

8th February 1955] [Sri M. A. Manickavelu Naicker]

meeting. But at a meeting of the Legislature, where there are practical men, and sober-minded men, they will not be carried away by the enthusiasm of the speech. His speech cannot go home to them. At an election meeting he could have scored and he has scored victories in election meetings. But, here for this purpose, it will not do. For, he said so many things all in a very exaggerated manner; of course, to serve his purpose, to suit his mode of thought and to suit his argument, it is all right. But this House cannot take it all. Because our purpose is very different. I have already pointed out how this is a very reasonable venture. It is intended for the common good of the people. Therefore, the Government will see that it is properly administered. Well, many charges were made against the officers. I can assure hon. Members that very efficient officers only would be put in charge. We are resolved that the working of this should be done well as far as possible, as far as human ingenuity can go. Still, there will have to be a little margin where errors would be committed. I admit that in human dealings there is scope for errors. But Government will try to restrict them as much as possible and will see that we post only proper and trained officers to work this.

"Therefore, I wish that this House accepts this motion and then when we take up clause by clause discussion, if any amendment is thought feasible and necessary, we will look into that then. But at this stage, I request hon. Members to approve of this. Otherwise, if there is not this legislation, people will suffer, for they will not have those amenities, all those projects, etc. Government sincerely want that the people should get those amenities so that they can improve their lands and their cultivation and only with that object in view this legislation is brought forward.

"A complaint was made previously and there was a sort of general criticism that we should have time to understand the Bill. That is why we referred this Bill to the Select Committee and as a result we have made suitable changes. Of course there has been some delay, but much was not lost by this delay. It has done good. In the Select Committee we examined it in a calm atmosphere and in a very detailed manner. The result is this report which I think is and must be acceptable to all the people and the House, to some wholly and to some with a mental reservation. I therefore commend this motion for the acceptance of the House."

SRI K. T. RAJU:—"கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, கனம் மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது இந்த அபிவிருத்தி வரி சுடுதலாக எக்கருக்கு ரூ. 20 வரையில் போட்டிருப்பதாக சொன்னார். பருத்தியும் மற்ற புஞ்சை தானியங்களையும் பயிரிட அனுமதிக்கப்படும் என்றும் சொன்னார். அப்படி இருக்கும்போது இவ்வளவு தண்ணீர் வரி விதிக்கலாமா? அது நியாயமா என்று கேட்கிறேன். இந்த அபிவிருத்தி வரி அந்தப் பணத்தில் அனு கியுள்ளதா?

5-05
p.m.

[Sri K. T. Raju]

[8th February 1955]

“இரண்டாவதாக லோயர் பவானி பிரதேசத்தில் பருத்தி, சோளம் முதலியவைகள் தான் விளைவிக்கலாம் என்று கணம் மந்திரி அவர்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார். அதனால் இந்த வரியை அங்கு விதிக்கலாமா என்று கேட்கிறேன். நான் ஈரோடு தொகுதியிலிருந்து மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுதான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். தேர்தல் கூட்டங்கள் பல வற்றில் பேசிவிட்டுதான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். கணம் மந்திரி அவர்கள் பேசும்போது நான் தேர்தல் கூட்டத்தில் பேசுவது போல் பேசினேன் என்று குறிப்பிட்டார். அவர் அவ்விதம் பேசியதில் வருத்தமாக இருக்கிறது. வோட்டுகள் வாங்கித்தான் நான் இங்கு வந்திருக்கிறேன். நான் பேசியதில் ஏதாவதும் தவறுதல் இருந்தால் அதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறேன். நான் சம்பந்தம் இல்லாமல் பேசவில்லை. இம் மாதிரி ஏக்கருக்கு ரூ. 20 என்று நஞ்சை பிரதேசத்திற்கு விதிப்பதுபோல் விதித்தால் அங்கு புஞ்சை தானியங்களை விளைவிக்க முடியுமா? அப்படி இருக்கும்போது நஞ்சை பிரதேசத்தைவிட அதிகமாக தண்ணீர் வரி விதிப்பதன் காரணம் என்ன? அது நியாயமா? அதற்கு கணம் மந்திரி அவர்கள் பதில் சொன்னால் தேவலை.”

* SRI M. A. MANICKAVELU NAICKER :—“ Sir, I referred only to the delivery of his speech, the manner in which it was delivered and not the other things. (Sri M. Kalyanasundaram : So the contents were relevant?) I never questioned that. I do not know what the hon. Member further wants. I have already explained that though restrictions were there in the beginning, now the Government have made considerable relaxation of the rules and any crop could be sown during the off-season and certain crops where there is cultivation which could be supported by well irrigation. And we have allowed a variety of cash crops, like tobacco, chillies, turmeric, castor, etc. That is what I said. What exactly the hon. Member wants I do not understand.”

MR. SPEAKER :—“ The question is—

‘ That the report of the Select Committee on the Madras Irrigation (Levy of Betterment Contribution) Bill, 1954 (L.A. Bill No. 26 of 1954) be taken into consideration.’ ”

The motion was put and carried.

MR. SPEAKER :—“ The House will now adjourn and meet again at 11 a.m. on Thursday, the 10th February 1955.”

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 1. G.O. No. 130, Home, dated 12th January 1955, on the levy of short-term licence fees at reduced rates in respect of vehicles used for transport of passengers during All-India Congress Session at Avadi.

* 2. G.O. No. 36, Home, dated 6th January 1955, on the collection of tax on lorries plying on inter-State routes after the formation of Andhra State.

* Laid on the table of the House on 7th February 1955.